XXXII. ÉVFOLYAM, 6. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1976. FEBRUÁR 5.

Ludas Matyi

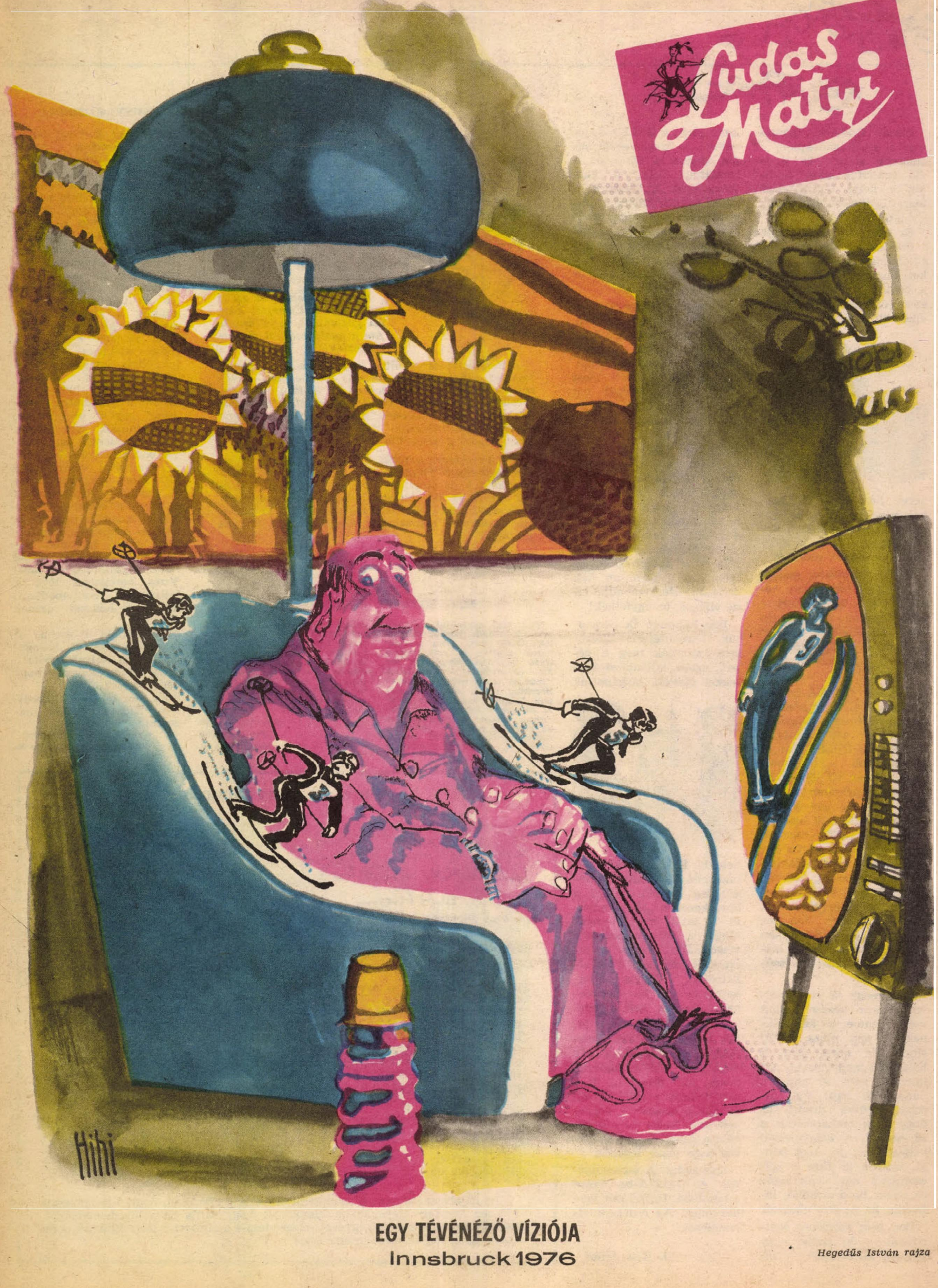

EGY TÉVÉNÉZŐ VÍZIÓJA
Innsbruck 1976

Hegedűs István rajza

KEDVES LUDAS!

Közjáték

Ikszék Gödöllőn (pontos cím a szerkesztőségben) a legszebb garanciális korát élő centrifugájukat bevitték a helyi GELKÁ-hoz. Mert bedöglött. Tudniillik a centrifuga.

Ez még októberben volt.

Ikszéknél kisgyerek van, s lehetne sorolni az érveket, hogy miért kell nekik a centrifuga; minden szokásos érv érvényes. A gép elkészült időben, novemberre. Iksz ott a GELKÁ-nál mindjárt ki is próbálta, és nem működött. Neki. De jött egy szerelő, megpiszkálta, annak elindult.

Ikszéknél, otthon, megint baj volt. A ruha tett néhány lassú tiszteletkört a centrifugában, majd a gép maga alá engedte a vizet és váratlanul füstölni kezdett. Centrifugánál ez előnytelen.

Vissza a GELKÁ-hoz. A centrifugával. Egy hónapig semmi. Nincs alkatrész. Iksz ekkor azt mondja a hölgynek a GELKÁ-ban, a legmagasabb hölgynek, mert vannak ott többen is: „Ha jól emlékszem, nekem most már jár egy új készülék, letelt a 30 nap javítási idő." Azért mondja, hogy emlékszik, mert a garancialevél, amin a javítás feltételei leírattak, ott van a GELKA fiókjában. Bevonták. A hölgy jót nevet, hogy nem úgy van az, uram! Az a 30 nap onnan számít, amikor készen kellett volna lennie a készüléknek!

Iksz megy 30 nap múlva, amikor készen kellett volna lennie a készüléknek. A régi nincs, és új sincs. De nincs ám! A hölgy megint jót nevet. Azt mondja, nem 30 nap az, hanem 60 nap! Úgy bizony, kedves uram! És hogy Iksz makacskodik a 30 nappal, a hölgy végül kegyes lesz; jó, nem bánja, vegyen ki Iksz a kölcsönzőből egy centrifugát, és hozza be a számlát, kifizetik, ha az övé elkészül.

Iksz nem kölcsönöz centrifugát — ki tudja, hogy tényleg kifizetik-e? — inkább járja a GELKÁ-t, további — cirka — 30 napig. Januárra elkészül. A centrifuga. (Is . . . !) Iksz visszakapja a garancialevéllel együtt. Olvassa: *„Ha a javítás időtartama a 30 napot meghaladja . . . a készüléket a vásárló kívánságára azonos típusú új termékre kell kicserélni."* A szöveg egyértelmű.

Mutatja a hölgynek a papírt. Hol van itt 60 nap, kölcsöngép, meg egyebek? A hölgy átveszi a papírt. Hosszasan tanulmányozza. Ezt az írásos oldalt most látja először. Végül azt mondja: Hát, igen . . . Ikszneк ajánlott levélben kellett volna kérnie a cserekészüléket. És mosolyog. De nem kérte! Most már amúgy is mindegy . . . Itt a gép! Kész! És az alkatrészhiányról kezd beszélni, mint valami sorscsapásról, ami olyan, mint az árvíz, vagy tűzvész, nem tehet róla senki, s legyen bármilyen nehéz, férfiasan kell elviselni. Nem mondja ki, de világos: az ügyfélnek!

Iksz háborog. Őt becsapták, félrevezették. Először sem csinálták meg a gépet, aztán különböző cselekkel etették, járkáltatták hetekig. Ekkor jön egy fiatalember, GELKÁ-s, valószínűleg szerelő. Kifejti a következőket: „Ma mindenki a saját érdekeit nézi. Maga is. Mi is. Szívesen megcsináltuk volna a készülékét, de nem volt alkatrész . . ." Vagyis: az alkatrészhiány következményeit Iksznek kell viselni.

Ekkora érvekkel nem lehet vitatkozni. Iksz hazavitte a gépet. És a gép most sem fürdőszobatiszta, maga alá ereszt . . . Iksz már irtózik a GELKÁ-tól. Javasolja Iksznének, vegyenek egy lavórt és állítsák bele a gépet. Ikszné hozzávág egy vizes lepedőt.

Iksz indul. A centrifugával. A GELKÁ-ba. Izzad a homloka. Ugyan mit várhat még? Az érdekeik ellentétesek.

D. Kiss János

ZEBRA

A Zsigmond tér környékén lakók közlekedési gondjaival már korábban is foglalkoztunk. Szóvá tettük, hogy az útépítés akadályozza a gyalogosok zavartalan közlekedését. Idős emberek, gyerekek töprengenek a robogó gépkocsik között: hogyan kellene eljutni az úttest egyik oldaláról a másikra?

A nagyforgalmú út azóta megépült. Imitt-amott közúti jelzőtáblák is feltűntek. Ám a gyalogosokról megfeledkeztek!

A Zsigmond téren állva, akármerre forgattam a fejemet, zebrákat nem sikerült felfedeznem. A téren óvodások mentek keresztül, riadtan, tétován, futólépésben. Nem is csoda. A jelenlegi gyalogos közlekedés nem biztonságos. A közlekedési lámpa egyelőre nem működik. Még meddig nem? — kérdezik joggal a járókelők.

A Kolosy téren hasonló a helyzet. A piac közelében jelentős a forgalom, az emberek össze-vissza mászkálnak az úttesten, mert a réges-régen felfestett zebrát az idő elmosta. Felújításukról nem gondoskodtak. Reméljük, nem várnak nyárig. A gyalogos közlekedés biztonságát jelentő zebra a telet is jól bírja!

(f. i.)

KUTYAKOMÉDIA

Volt egy kedves, bájos, magyar vizslánk. Aztán lett egymás után két, még kedvesebb, még bájosabb gyerekünk, így a kevésbé bájos kutyustól fájó szívvel megváltunk: elajándékoztuk. No, de jött a rendes évi felszólítás: kutyaadó-befizetés, majd oltás. Jó! Állatorvosi Hivatalba: kutya nincs, ide és ide elajándékoztuk. Megköszönték az információt — és küldték a következő papírt! Ezt követte egy nagyon szigorú hangú, pirossal aláhúzott szövegű, felszólítás, mire megint telefonáltam, s elmondtam . . .! Ugye, tudják, mi történt a „köszönöm, tudomásul vettük" után? Nem, nem tudják. Egy hónap múlva becsenget egy kedves bácsi, és érdeklődésemre elmondja: végrehajtani jött! Mert nem fizettük be az ebadót!! Végigvezettem a bácsit a lakáson, a legkisebb zugot is megmutattam, és esküvel bizonyítottam: nincs kutyánk, könyörögtem: értesse meg végre azzal, akivel kell! Vizes borogatást téve a fejemre, lecsillapodtam: most már biztosan hisznek nekem!

Ám, itt az új év, az új felszólítás, az új borogatás, az új kutyakomédia!!!

Új ötlet kellene, hogy vége legyen!

Én már teljesen kimerültem. Kutyául érzem magamat.

Ruf Ferencné
1011 Budapest, Fő utca 35.

MÉG EGYSZER A TRAFÓRÓL

Mint régi olvasójuk, akinek sok-sok vidám percet szereztek hétről hétre, nem maradhatok szótlan a csíkelvezető trafó ügyében. Nyugdíjas rádió- és tévészerelő vagyok. A kérdéses trafó hivatalos neve: Blocking trafó, amelynek zárlata, leégése, vagy egyéb hibája okozza a képernyőn a vízszintes csíkot. Valószínűleg az egyszerűség kedvéért mondták csíkelvezetőnek, mert ha a trafó jó, tényleg elvezeti a csíkot a képernyőről. De mivel ennek már a fele sem tréfa, arra kérem önöket, értesítsék a szegény Duna tévé tulajdonosát, hogy címemre küldje el a hibás csíkelvezető trafót, s én szívesen és díjmentesen megtekercselem, s visszaküldöm, hogy készülékét használni tudja.

Solymosi István
4600 Kisvárda
Mártírok u. 9.

A HIVATAL FEKETE HUMORA

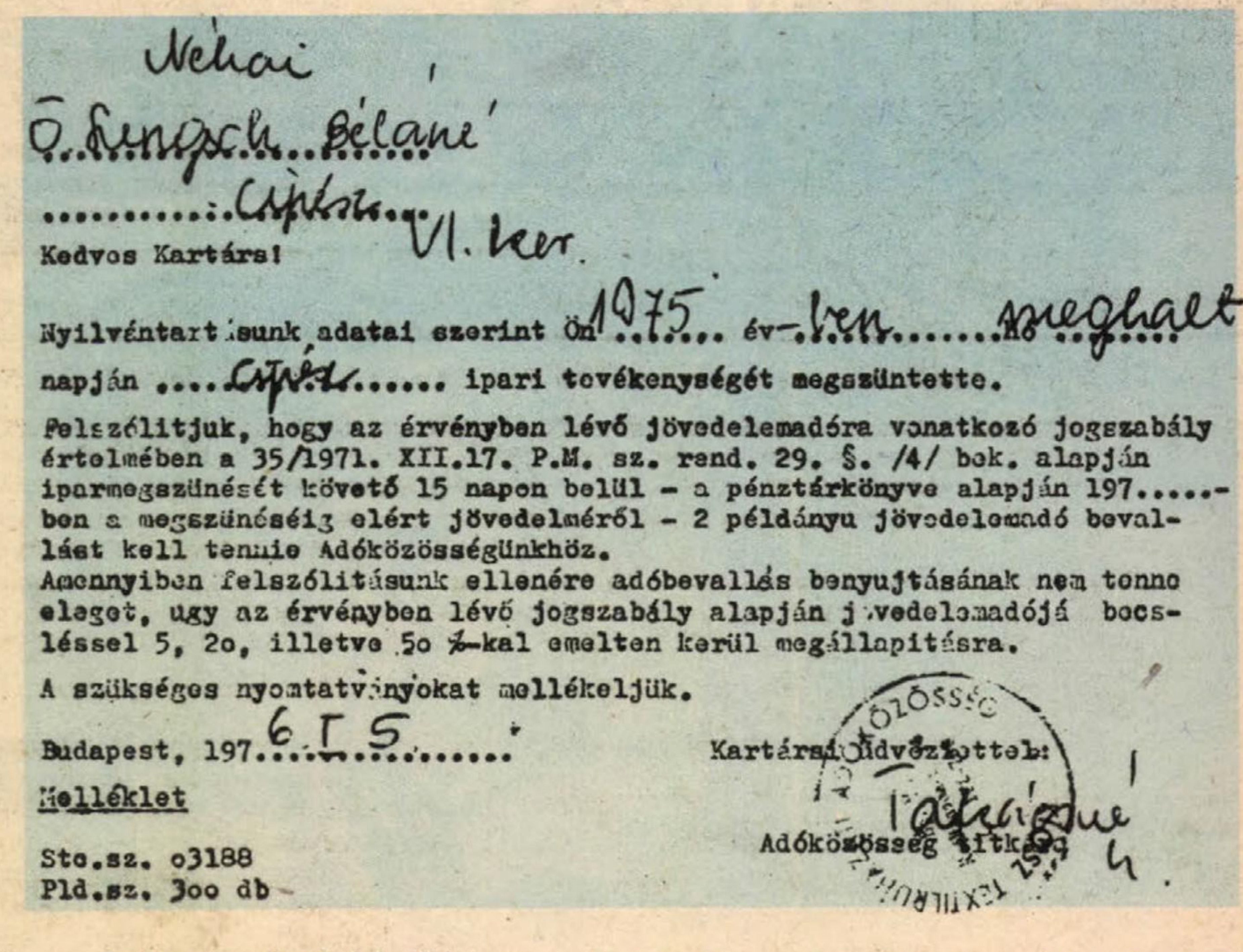

Néhai
Ö. Rengsch Béláné
Cipész
VI. ker.

Kedvos Kartárs!

Nyilvántartásunk adatai szerint Ön 1975 év-ben meghalt napján cipész ipari tevékenységét megszüntette.

Felszólitjuk, hogy az érvényben lévő jövedelemadóra vonatkozó jogszabály értelmében a 35/1971. XII.17. P.M. sz. rend. 29. §. /4/ bek. alapján iparmegszünését követő 15 napon belül - a pénztárkönyve alapján 197.....-ben a megszünéséig elért jövedelméről - 2 példányu jövedelemadó bevallást kell tennie Adóközösségünkhöz.
Amennyiben felszólitásunk ellenére adóbevallás benyujtásának nem tenne eleget, ugy az érvényben lévő jogszabály alapján jövedelemadója bocsléssel 5, 2o, illetve 5o %-kal emelten kerül megállapitásra.

A szükséges nyomtatványokat mellékeljük.

Budapest, 1976 I 5.

Kartársi üdvözlettel:

Adóközösség titkára

Melléklet

Sto.sz. o3188
Pld.sz. 3oo db

Az itt olvasható felszólításon arról értesítik a címzettet, hogy ő (a címzett!) 1975-ben meghalt. Ugyanakkor felszólítják, hogy vallja be a jövedelemadóját. Izgatottan várjuk a fejleményeket: eleget tesz-e a címzett a felszólításnak, s ha nem, hogyan fogják megbüntetni érte?

MEGLEPETÉS

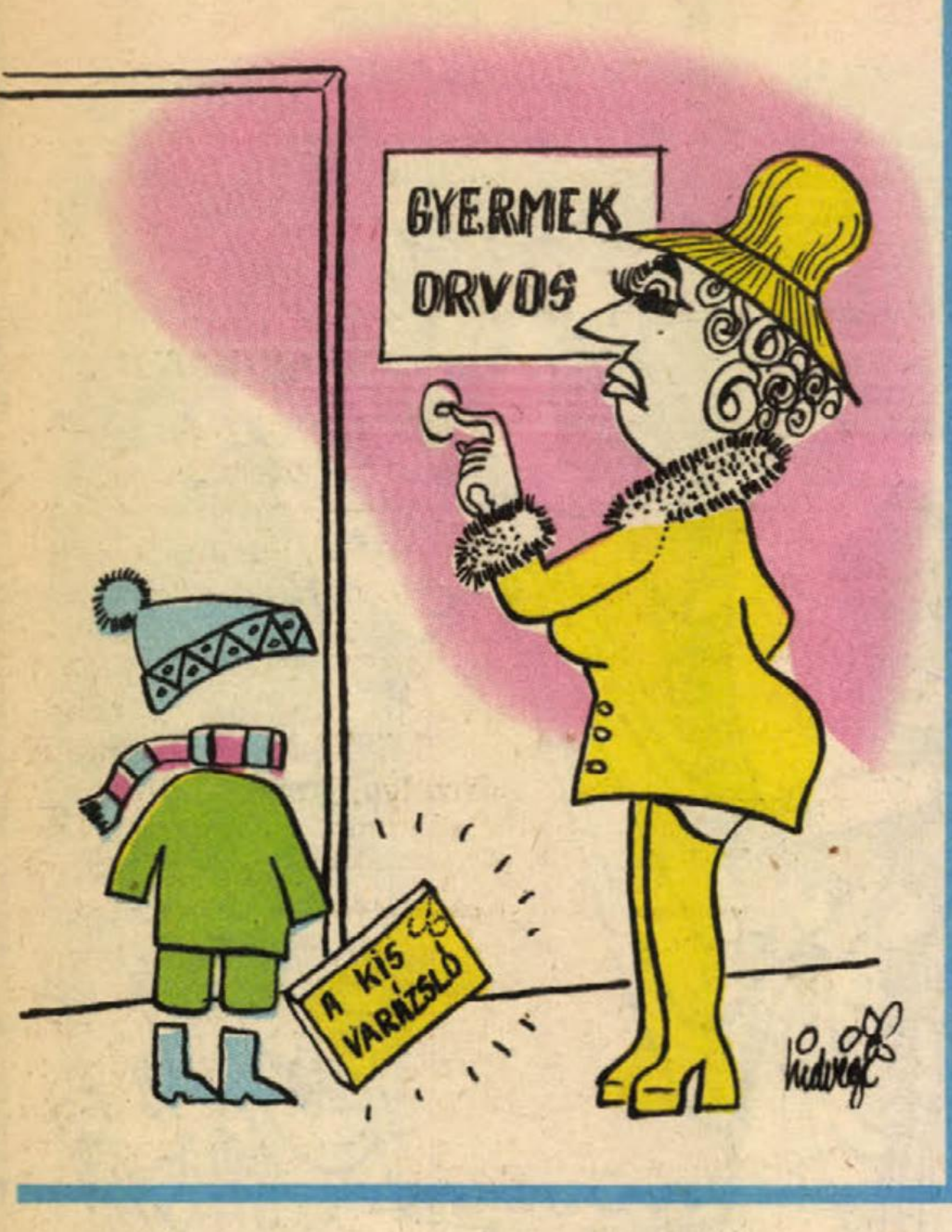

KAPUN BELÜLI CERBERUSOK

Hegedűs István rajza

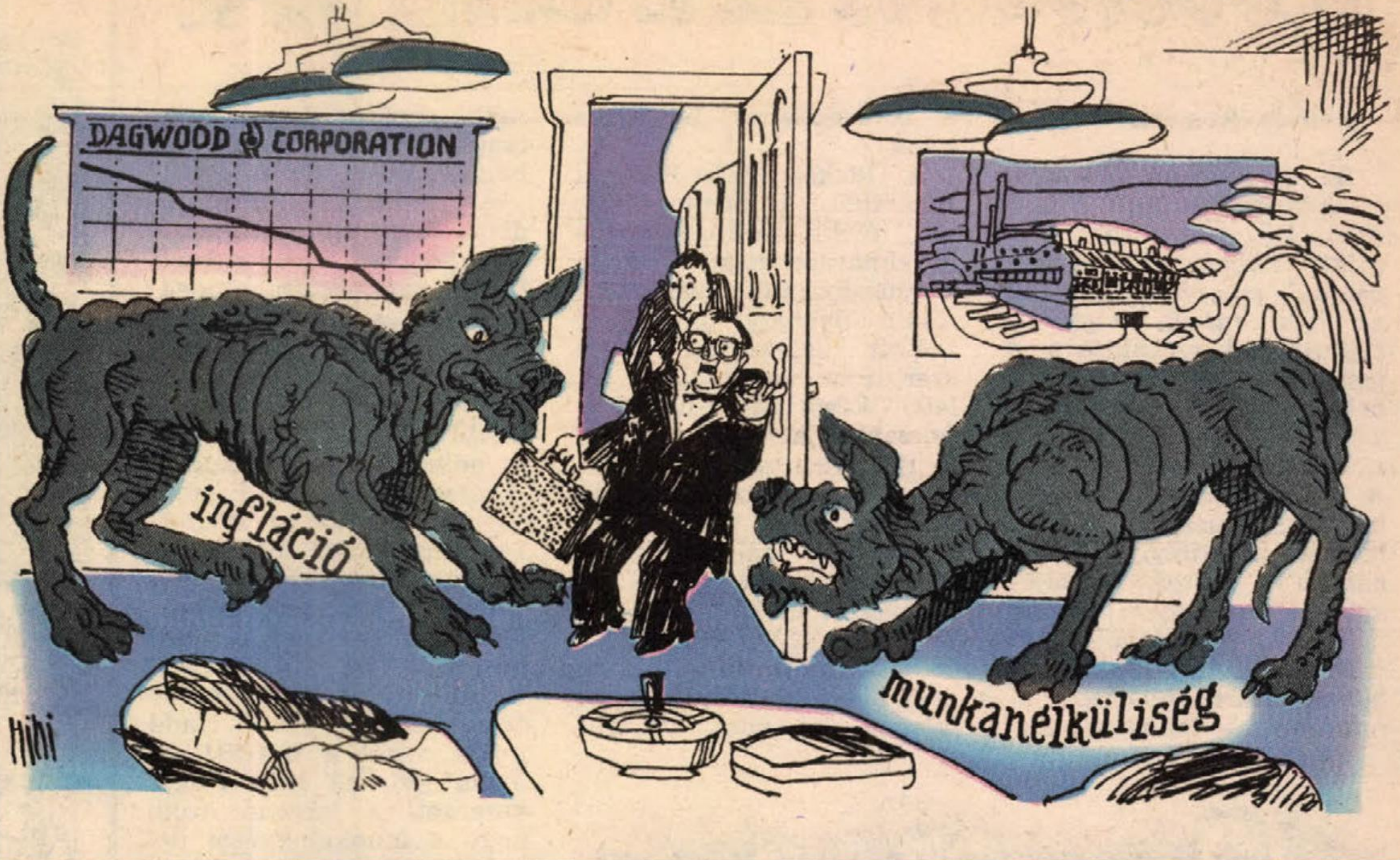

A BELVÁROSBAN

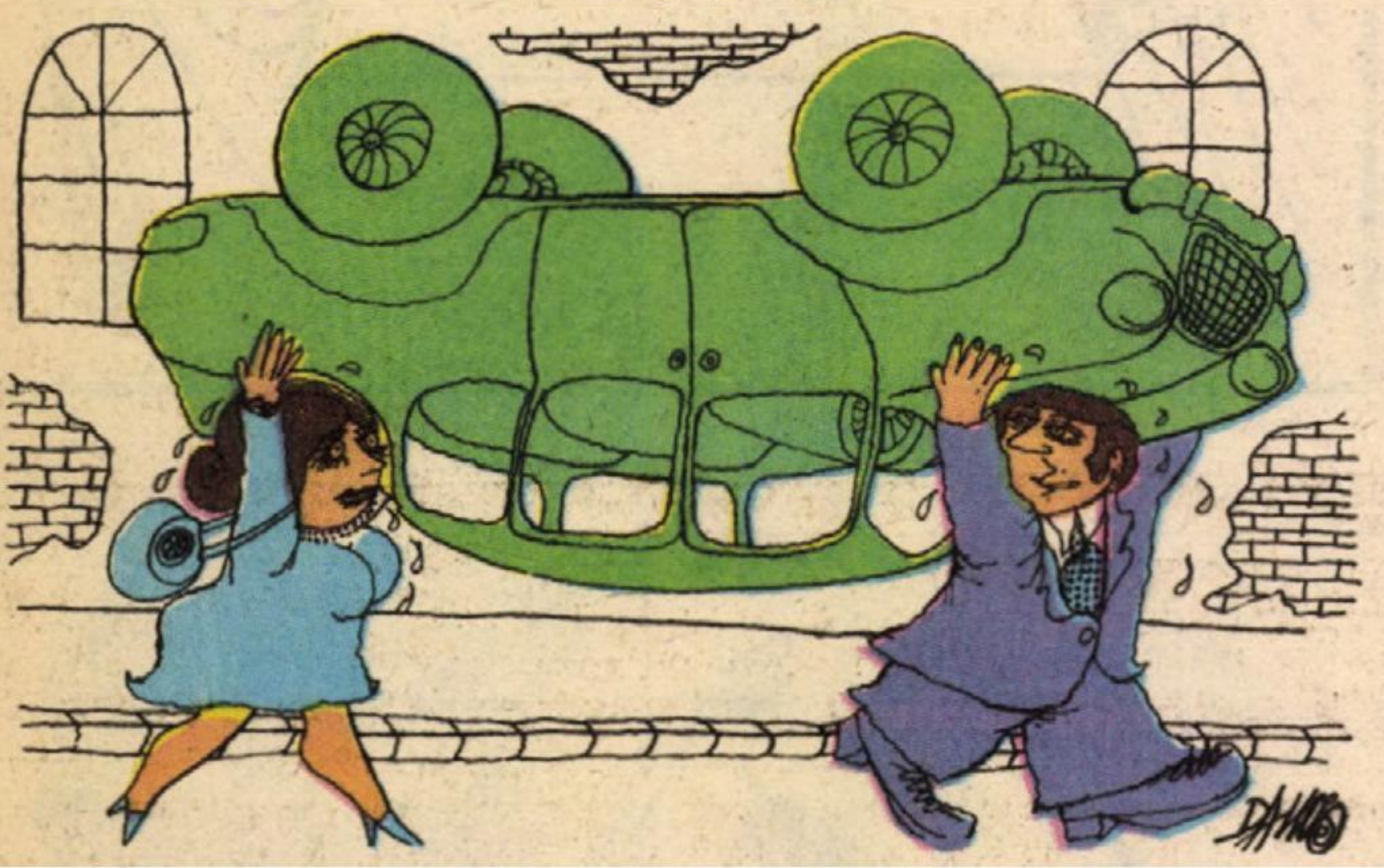

– Még szerencse, hogy gyalogosan lehet közlekedni . . .

A HŐSTENOR

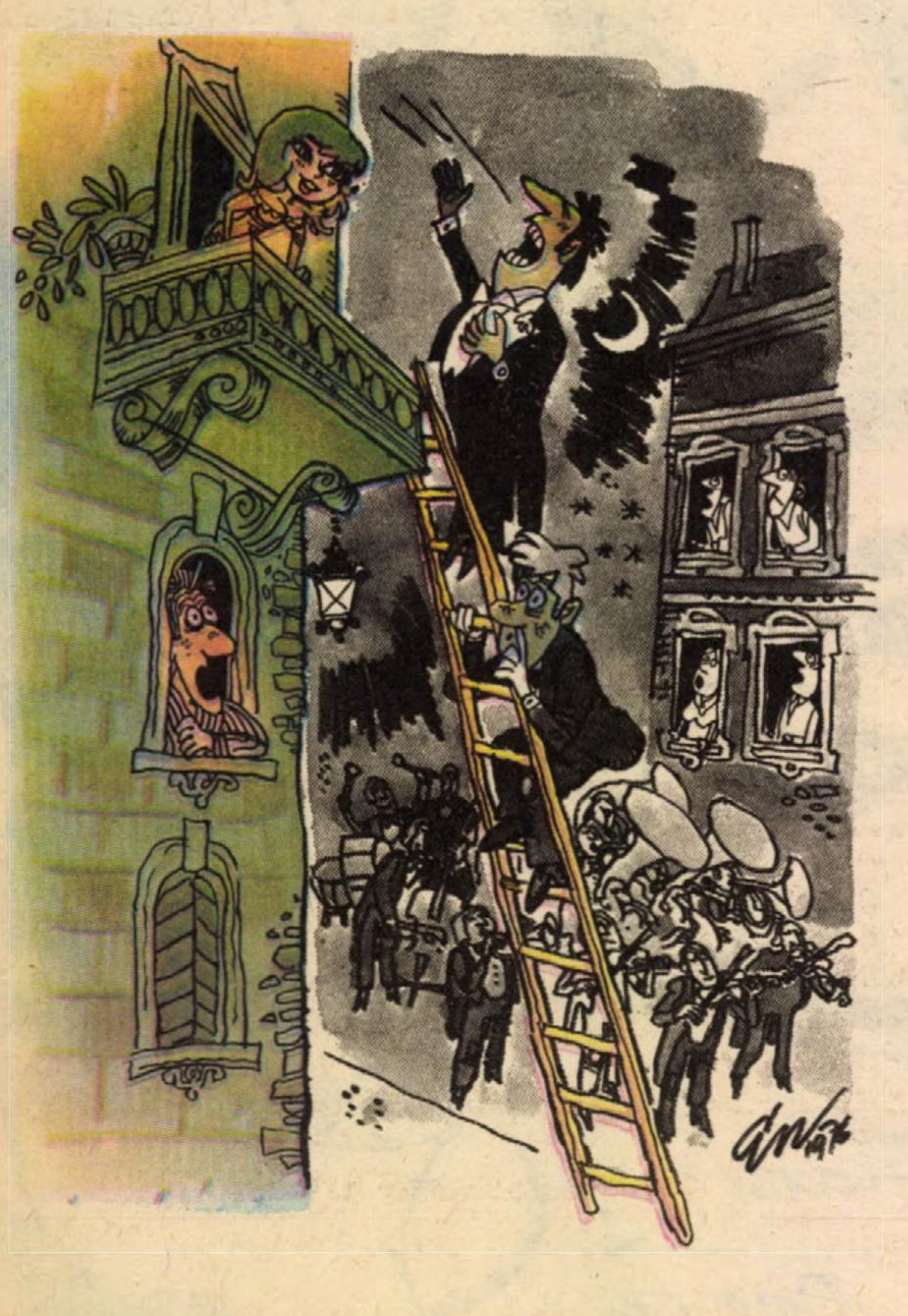

– Pszt! A művész úr szeretné az ügyet a legnagyobb diszkrécióval kezelni! . . .

Egy humorista jegyzetfüzetéből

Szeretem a mozit.

Töredelmesen bevallom: jobban szeretem a filmet, mint a színházat.

Engem nem érdekel, hogy kopottak a mozik, recsegnek a székek, katonásan szigorúak a jegyszedők. Ha elkezdődik a film, megbűvölten nézek a vászonra, mert számomra a mozgókép még mindig csoda, és újra gyereknek érzem magam, mint amikor anyám először vitt el a Baross téri Capitol moziba, ahol annyira lenyűgözött a látvány, hogy elfelejtettem lehajtani a csapószéket és a rúdon kuporogtam végig az előadást.

Szenvedélyes mozinéző vagyok, és egy-egy jó filmért távoli mozikba is elzarándokolok, és hálás néző is vagyok: örülök egy jó alakításnak, egy szépen fényképezett tájnak, egy csinos, mutatós nőnek, egy szellemes dialógusnak. Sohasem lettem hűtlen a filmhez, még akkor sem, amikor az újságok azt írták, hogy a filmművészet hullámvölgyben van. Ha paródiát írtam egy filmről, és irónikus megjegyzéseket tettem, higgyék el: szeretetből tettem. Mert szeretem a mozit.

E lírai vallomást azért mondtam el, azért kellett elmondanom, mert olvastam Máriássy Judit cikkét az Élet és Irodalomban, a pécsi filmszemle tapasztalatairól.

A beszámolóból megtudtam, hogy Dárday István, a Jutalomutazás című film alkotója olyan javaslatot terjesztett elő — idézem a cikket —, *„amely megkérdőjelezi a mozi létjogosultságát". A mozi, ez a nyolcvanesztendős szórakoztató intézmény elavult. A filmezést ideje kiszabadítani a szabad idő szférájából, hogy értelmes, adott kis közösségek, iskolák, művelődési házak, szakkörök, munkahelyi csoportok önművelésének eszközévé váljék."*

Ezt tartalmazta Dárday István javaslata, és én bizonyisten megijedtem: mi lesz velem, szegény kis mozinézővel?

Eddig, ha volt egy kis szabad időm, elmentem moziba, ebbe a nyolcvanesztendős, elavult szórakoztató intézménybe, és akkor mentem el, ha kedvem szottyant rá. Ha azonban a fent említett javaslat megvalósul: mindez másképp lesz. Csak akkor mehetek el moziba, ha tanulmányi szabadságot kapok egy kis önművelésre.

De vajon akkor mehetek-e?

Nem tudom.

Nem vagyok kis közösség. Adott közösség. Pláne, értelmes, adott kis közönség. Magányos néző vagyok még akkor is, ha sokan ülnek a nézőtéren, mert ilyesmi is előfordul néha.

Nem vagyok iskola sem. Pedig szép lenne, ha egy nagy, modern gimnázium lennék, és rengeteg diák járna belém.

Művelődési ház sem vagyok, de erről nem tehetek. Lehet, hogy nagyon szép művelődési ház lenne belőlem, szemüveggel, bajusszal, a homlokzatomon ezzel a felirattal: „A tudás hatalom!"

Szakkör is szeretnék lenni. Elképzeltem magamat, mint fotószakkör, vagy mint barkácsszakkör, de nem ment. Túl kevesen voltam hozzá.

Dehát tehetek én erről? Marad a munkahelyi csoport. Ha munkahelyi csoport lennék, akkor talán örülne nekem a filmrendező, és megnézhetném a filmjét. A főnököm azonban sohasem egyezne bele, hogy csoport legyek a munkahelyemen, mert szerinte még egyedül is sok vagyok néha.

Mit hoz tehát a jövő?

Nem tudom. De én továbbra is hű maradok a mozihoz, ehhez a nyolcvanesztendős, elavult szórakoztató intézményhez, és ha sötét lesz a nézőtéren, perecet ropogtatva elnyúlok a zsöllyémben, és mint hajdan, gyerekkoromban, a Baross téri Capitol moziban, izgatottan várom a csodát, hogy a vásznon élni, mozogni, beszélni kezdjenek az emberek.

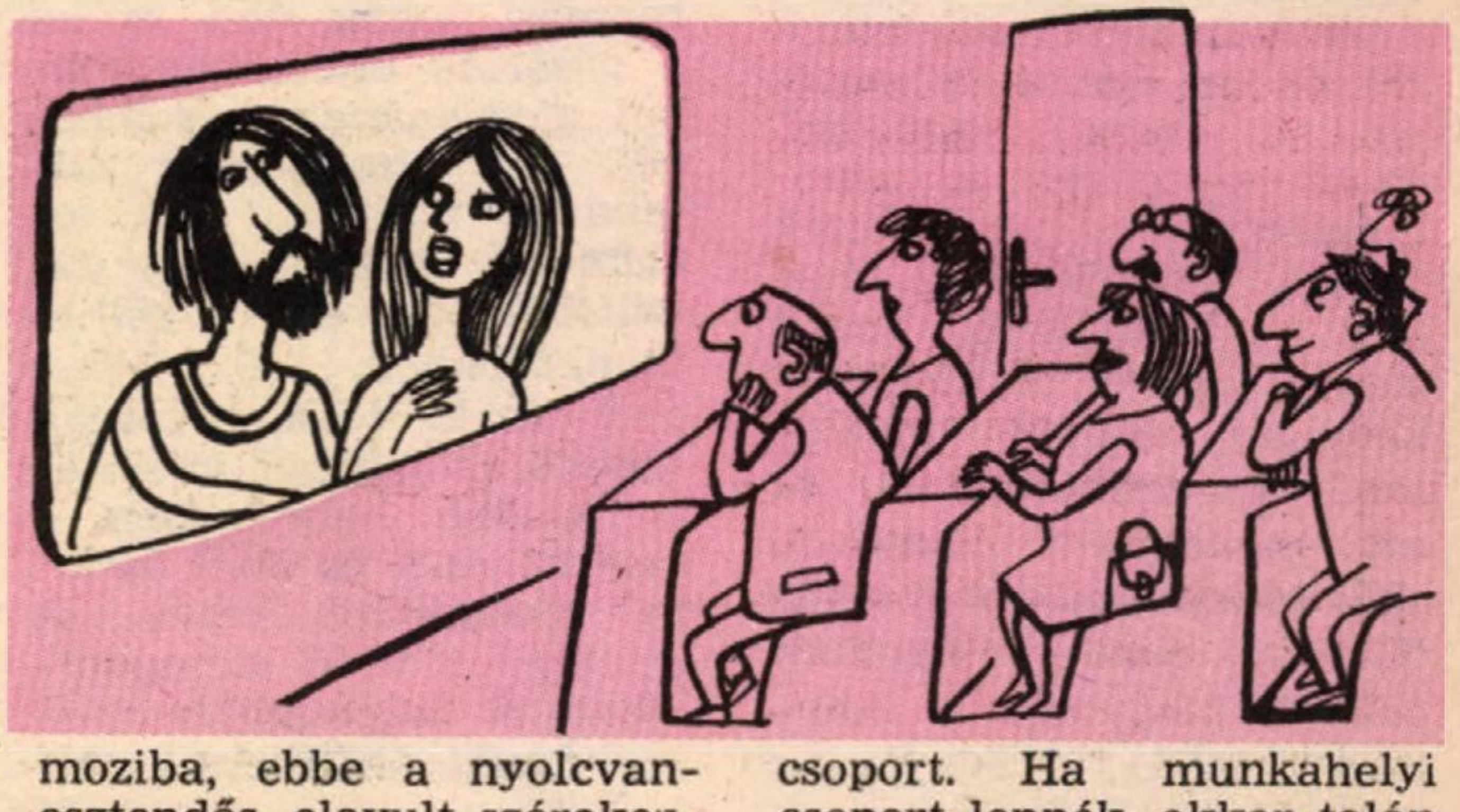

Mikes György

Levélváltás az áruszállításról

Kedves Szerkesztő úr!

Az újságokban olvastam a Központi Népi Ellenőrző Bizottság tájékoztatóját. Ebben a félévben például megvizsgálják: mi az oka annak, hogy az élelmiszerek szállítása nem igazodik kellőképpen a boltok nyitva tartásához, a kereskedelem igényeihez a vásárlási csúcsokban? A jó szervezés, az új lehetőségek (például a konténeres szállítás) felhasználása — hangzik a tájékoztató — nagyon sürgős, mert a forgalom évről évre nő: a szállítók és a boltok összehangolása befolyásolja a lakosság áruellátását. Miért kell nálunk a KNEB-nek még ezzel is foglalkoznia? KNEB nélkül nem megy?!

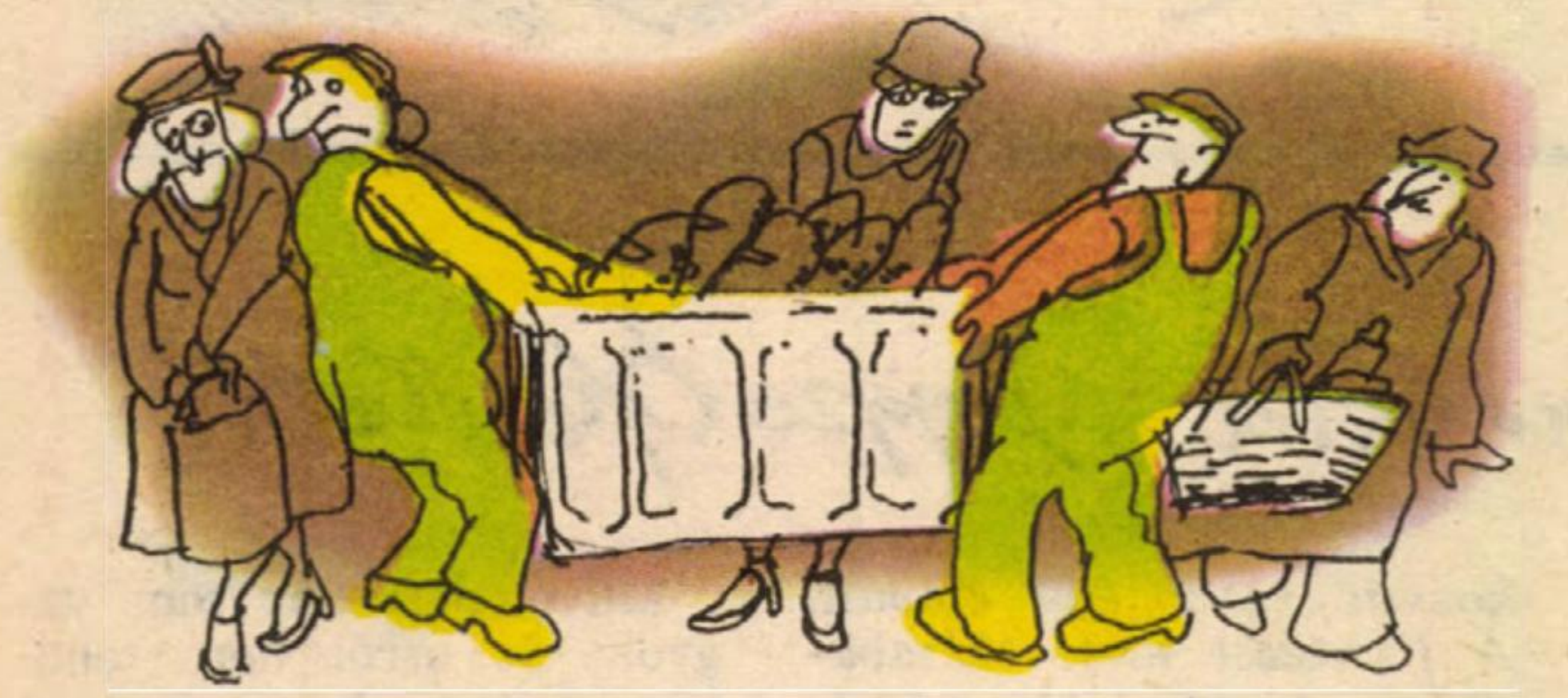

Kedves Olvasónk!

Erre a kérdésre nehéz válaszolni. Én csodálkoznék például leginkább, hogyha a vizsgálat azt észlelné, hogy *felülről*, azaz a nagykereskedelemtől és az élelmiszeripartól — a rossz „igazodás" miatt — éppen a csúcsforgalomban szállítanak árut az üzletekbe. Ez azért sem elképzelhető, mert esetleg *alulról*, a kiskereskedelem részéről indokoltan bosszankodnának és azt mondanák: „Önöktől, akik csúcsforgalomban szállítanak, nem vásárolunk többé! Megyünk a konkurrenciához!" Bizonyára el is mennének, ha lenne hová.

A kisker üzleteiből, a közértből, a csemegeboltból, élelmiszeráruházakból is elmaradnának a vevők a csúcsforgalmi szállítások miatt. Ilyenkor ugyanis a zsúfolt üzletekben rendszerint a vevők feje felett, közöttük tülekedve, és rajtuk keresztül cipelik a raktárba az árut.

Azon is csodálkoznék például, hogy egyes szakmákban a szállítók munkaideje *azonos* lenne az átvevő üzletek munkaidejével. Ez azért sem elképzelhető, mert a boltok az áru átvétele miatt kénytelenek lennének bezárni és az ajtóra függesztett táblán tudatni mindazokkal, akiket illet, tehát a vevőkkel is, hogy: „Az üzlet áruátvétel miatt zárva!" Ilyesmi azonban aligha fordul elő, tehát ebbe miért is szólna bele a KNEB vizsgálat?

A boltvezetők viszont szívesen beleszólnának, de nekik *alulról* legfeljebb morgási joguk van és ha a vásárlók érdekében többet morognának a kelleténél, az nemtetszést váltana ki *felülről*, vagy teszem fel ha nem eléggé gavallérok az árut szállító munkásokhoz, akkor megint csak rossz pontnak számítana *felülről* (mert ez is felsőbb hely ebben a szakmában!) és ettől kezdve rendszerint késve, az üzlet és a vevő szempontjából a legrosszabb időben fogják szállítani és lerakni az árut. Lehet, hogy csak néhány üveg sör borravalón múlik az egész?

Azt elképzelni sem tudom, hogy az élelmiszerkereskedelem szakemberei lusták gondolkozni a megoldáson és azt mondják: hadd jöjjön a KNEB! Az majd kigondolja, hogy mikor és hogyan kell az áruszállítást lebonyolítani és a boltok nyitvatartásához igazodni. Tőle majd megtudják: mi jó az élelmiszeriparnak, mi kedvező a nagykereskedelemnek, mi előnyös a kiskereskedelemnek? (a Közértnek, a Csemegének, az ABC-áruházaknak, a kisebb élelmiszerboltoknak stb.). Hadd jöjjön tehát a KNEB! Az úgyis jön, ha már eleget kesergett a vásárló azon, hogy a munkahelyéről útban hazafelé nem tud bevásárolni, mert csak később hozzák az árut, és felvágott, kenyér, sör stb. helyett csak az eladó — megnyugtatásra szánt — „Most várjuk, kérem, az árut" mondatát viheti haza. Ha pedig még a zárás előtt leszalad a boltba, gyakran azt a választ kapja: „Sajnos, úgy látszik, csak reggel szállítanak" — és minthogy elérkezett a záróra ideje, teljesen indokoltan becsukják a boltot.

Hogy a vevőnek mi jó, azzal jóformán csak a KNEB törődik, meg az a kiskereskedő, eladó a Közértben, Csemegében, kisebb-nagyobb élelmiszerboltban, aki közvetlenül hallja a vevő megjegyzéseit és bosszankodását.

Annyit mondhatok: KNEB legyen a talpán, hogyha a szállítás „igazodásában" rendet tud teremteni. Mert minden hiába, ha a boltvezető jajszavát *alulról* — a jövőben sem hallgatják meg *felülről*. És a vásárlókét sem!

Földes György

AZ IDEÁLIS ELŐADÓ

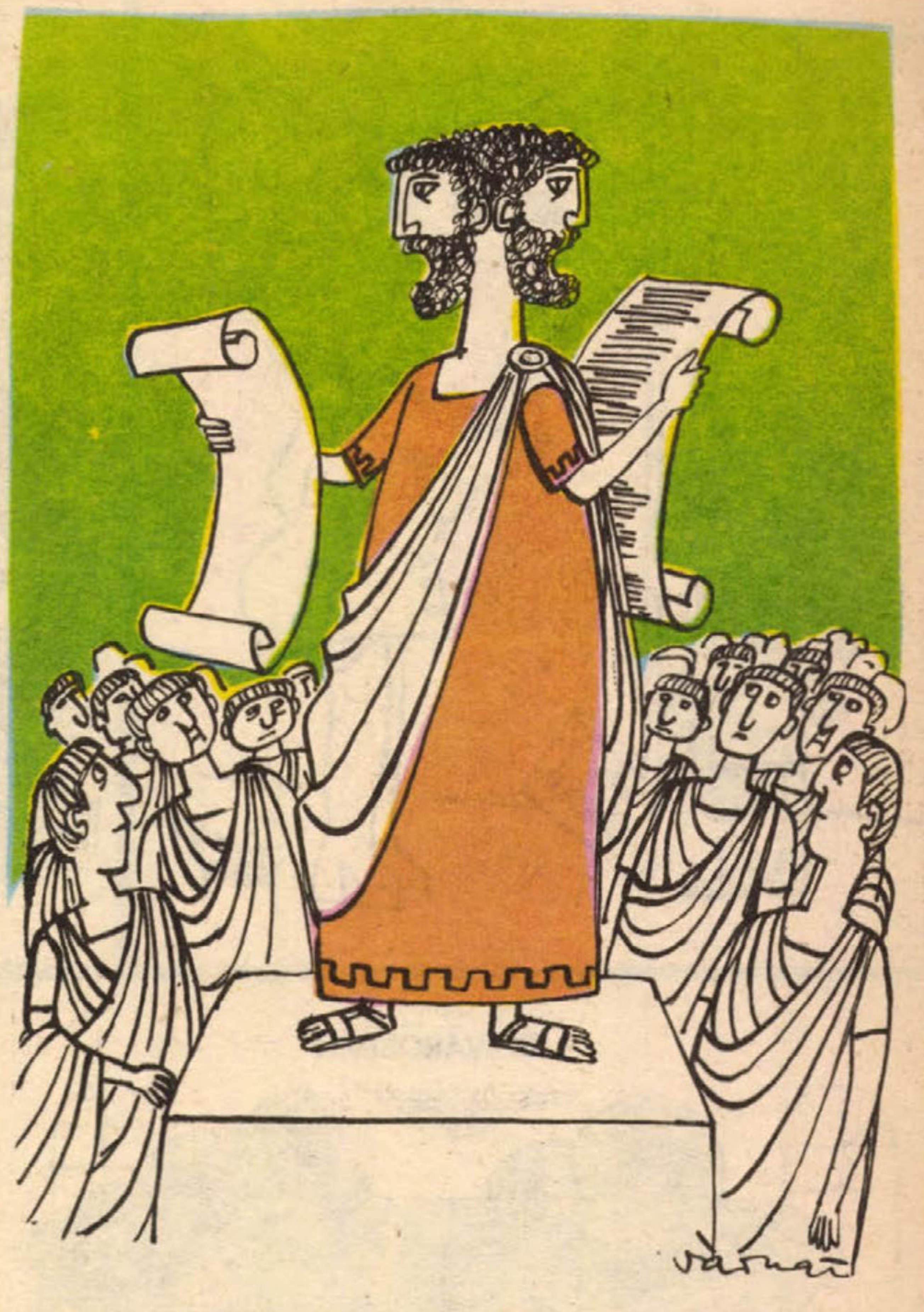

VÉDETT KOR?

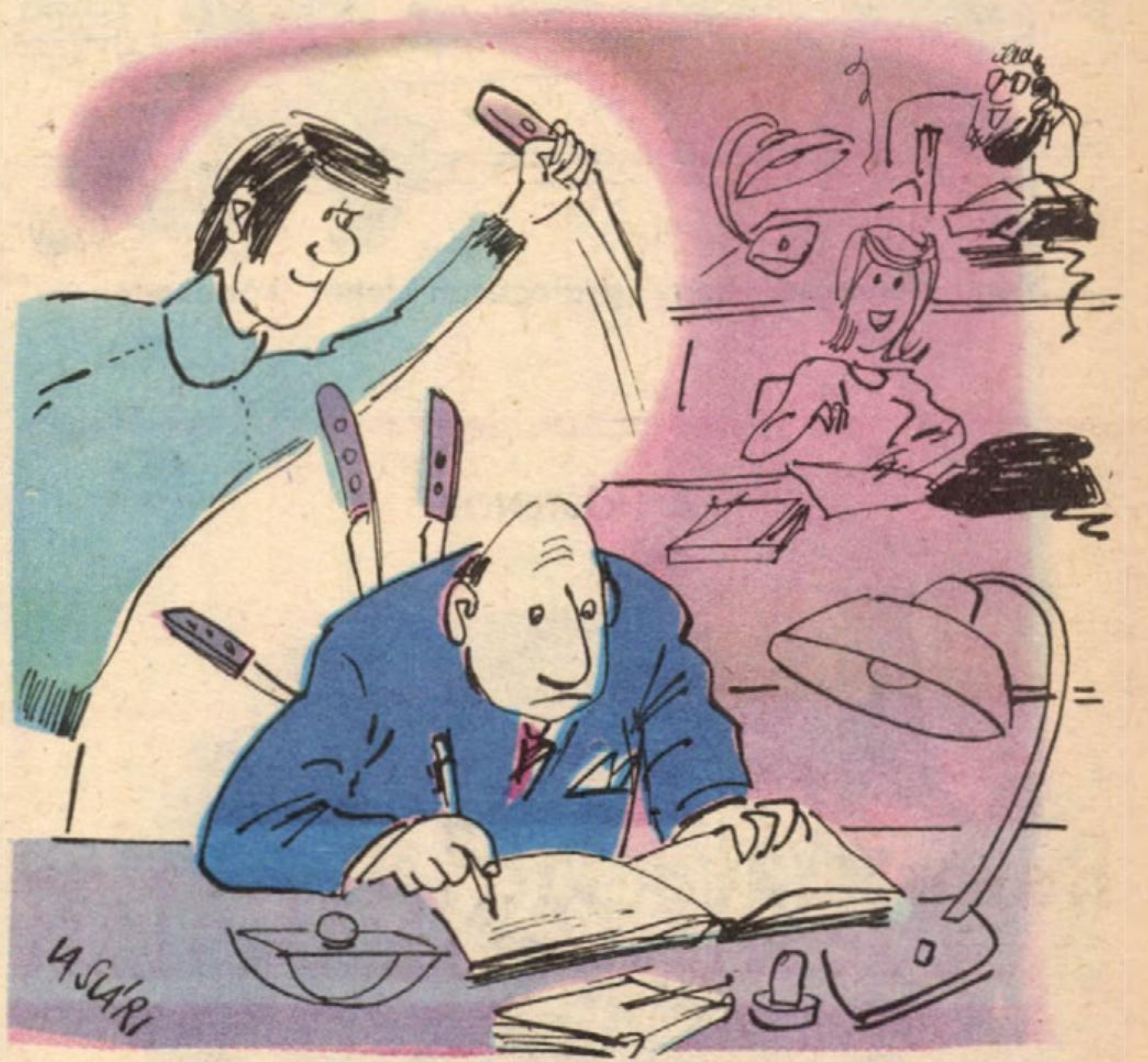

SAJDIK: A JÖVŐ SZÁZAD REPÜLŐGÉPEIBŐL

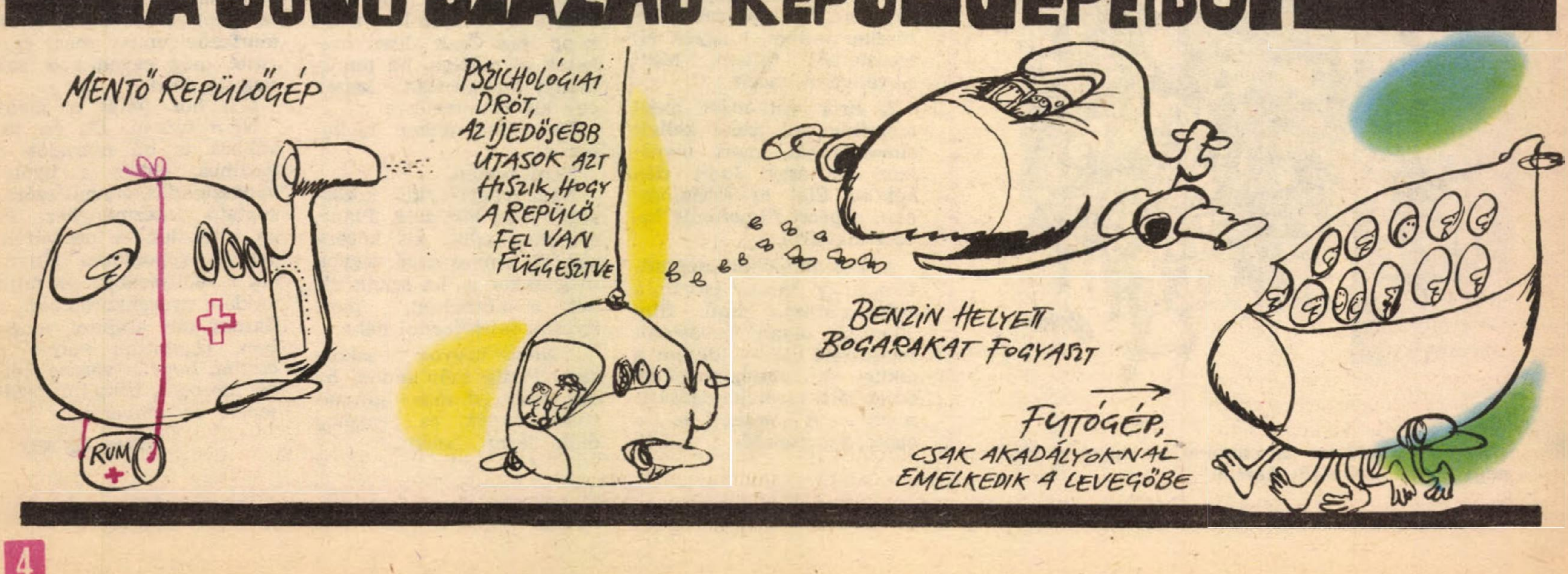
MENTŐ REPÜLŐGÉP
RUM
PSZICHOLÓGIAI DRÓT, AZ IJEDŐSEBB UTASOK AZT HISZIK, HOGY A REPÜLŐ FEL VAN FÜGGESZTVE
BENZIN HELYETT BOGARAKAT FOGYASZT
FUTÓGÉP, CSAK AKADÁLYOKNÁL EMELKEDIK A LEVEGŐBE

IGAZI GAVALLÉR

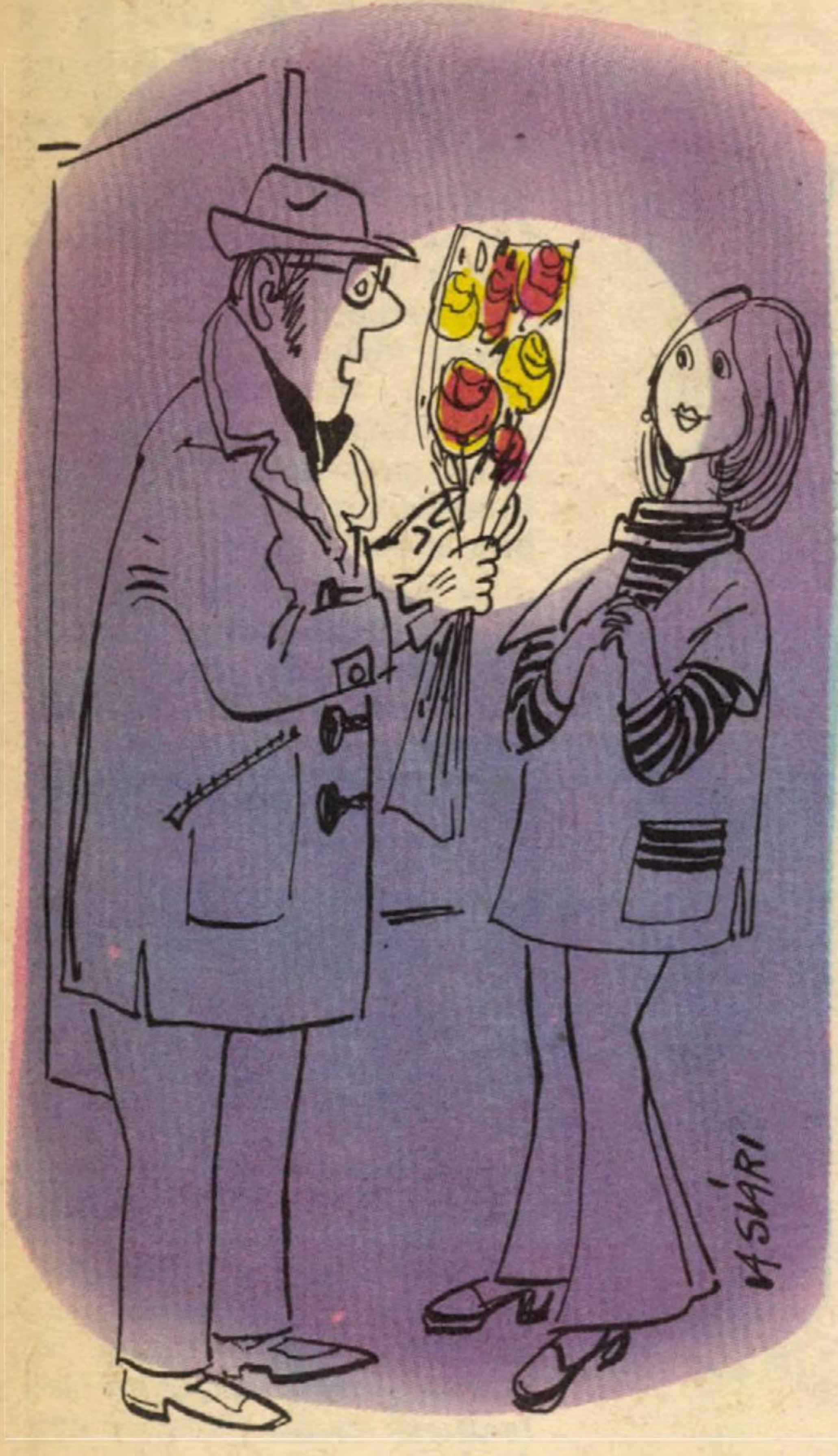

– Harminc forint egy szál! . . .

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Ön kimentett engem a vízből! Megmentette az életemet! Hogyan háláljam meg ezt önnek? Szívesen adnék jutalmul ötven forintot, de csak egy százforintosom van.

— Talán tessék mégegyszer beugrani! . . .

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

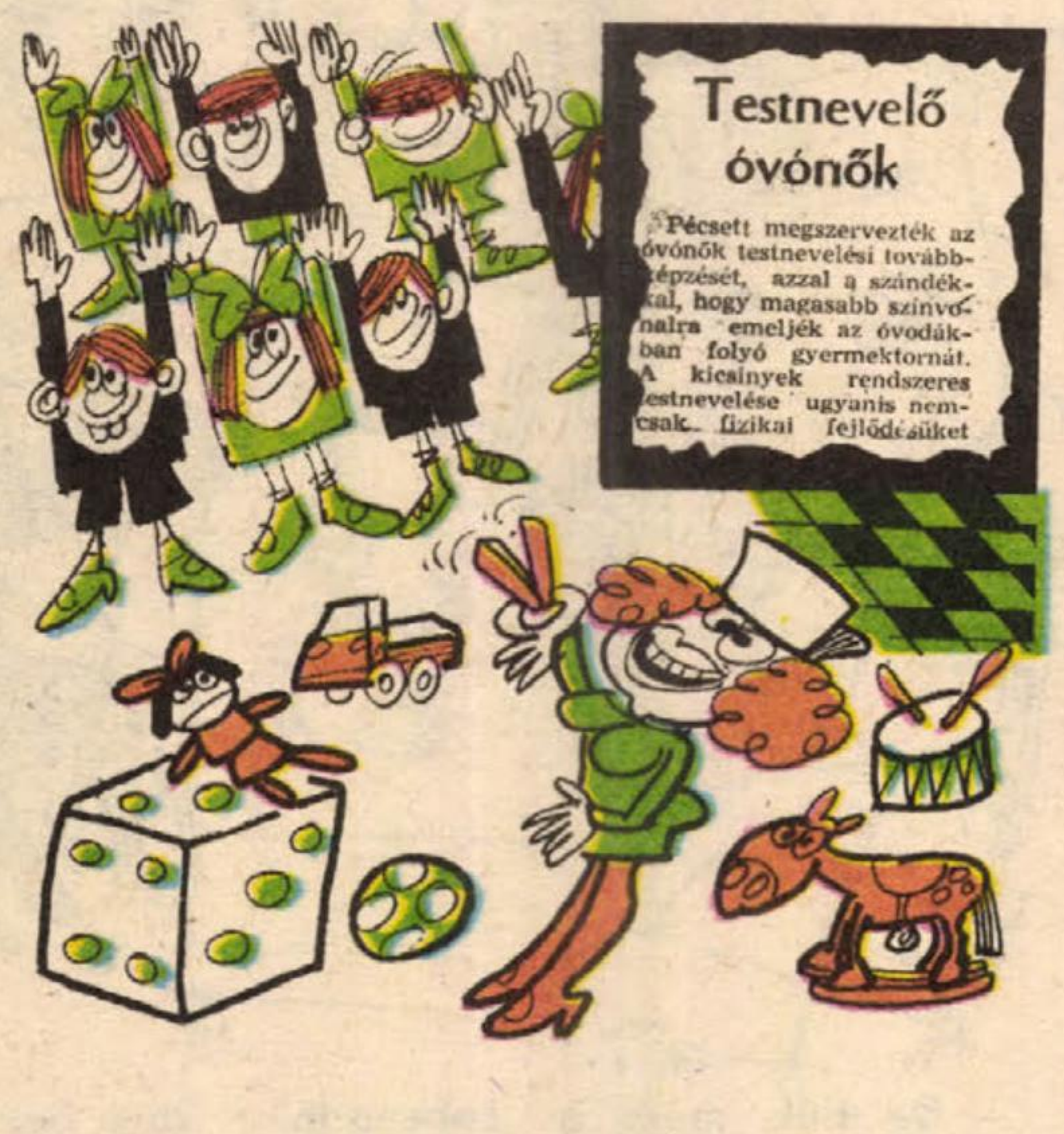

Testnevelő óvónők

Pécsett megszervezték az óvónők testnevelési továbbképzését, azzal a szándékkal, hogy magasabb színvonalra emeljék az óvodákban folyó gyermektornát. A kicsinyek rendszeres testnevelése ugyanis nemcsak fizikai fejlődésüket

– Az idősebbek abbahagyhatják.

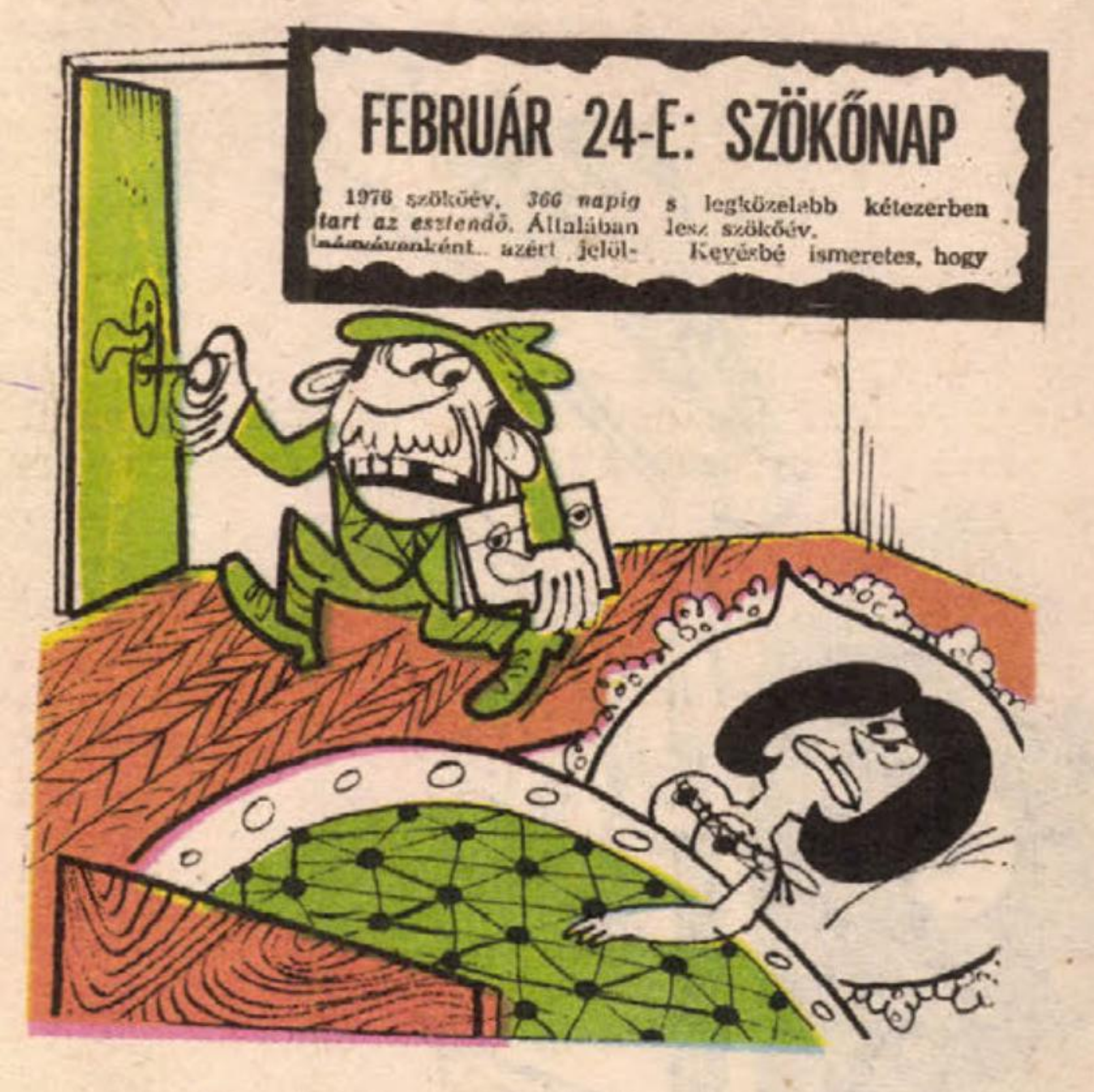

FEBRUÁR 24-E: SZÖKŐNAP

1976 szökőév, *366 napig tart az esztendő.* Általában négyévenként... azért jelöl- s legközelebb kétezerben lesz szökőév.

Kevésbé ismeretes, hogy

– Fiacskám, ma rád zárom az ajtót!

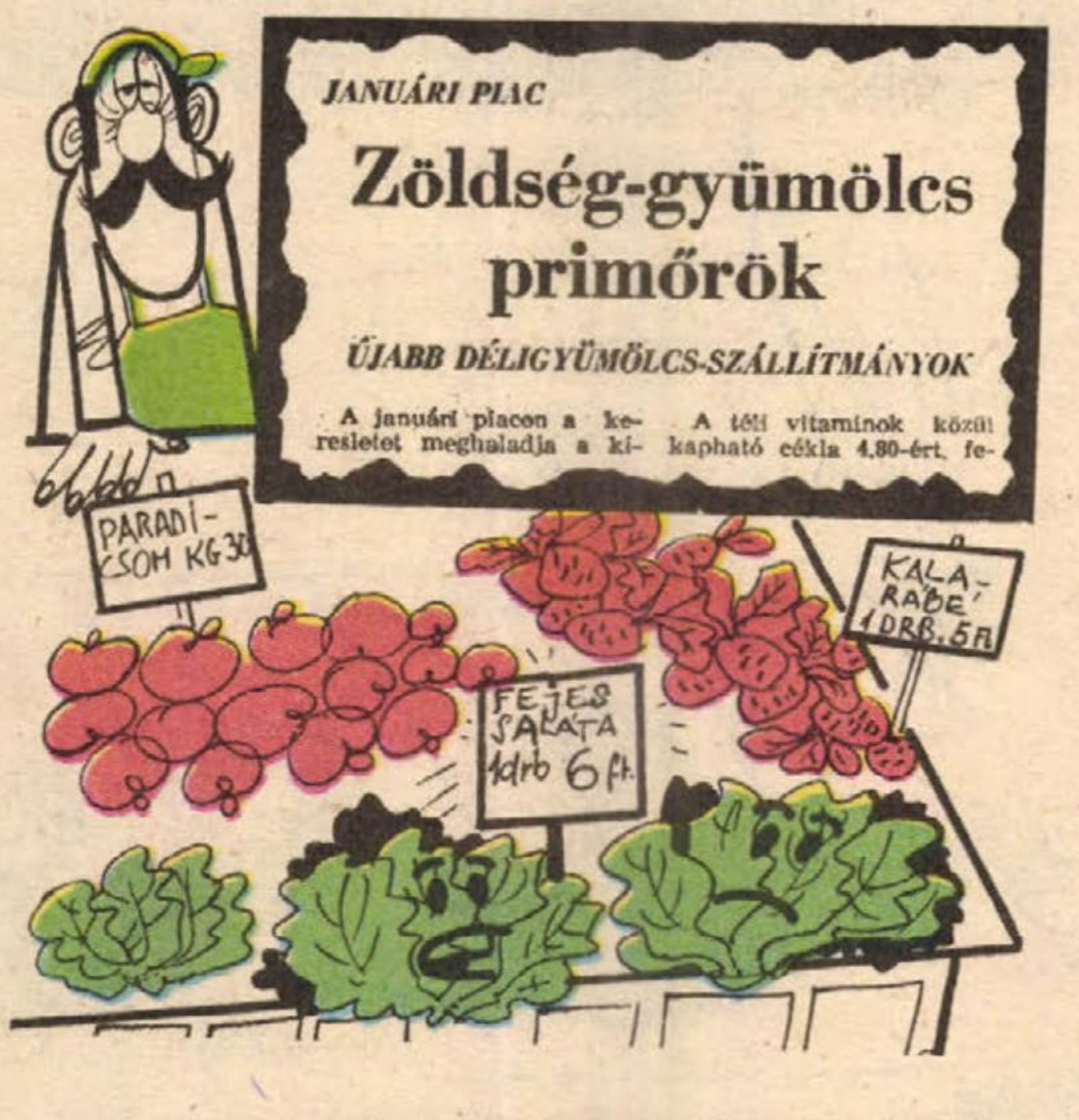

JANUÁRI PIAC

Zöldség-gyümölcs primőrök

ÚJABB DÉLIGYÜMÖLCS-SZÁLLÍTMÁNYOK

A januári piacon a keresletet meghaladja a ki- A téli vitaminok közül kapható cékla 4.80-ért, fe-

– Mi se leszünk ilyen fejesek májusban!

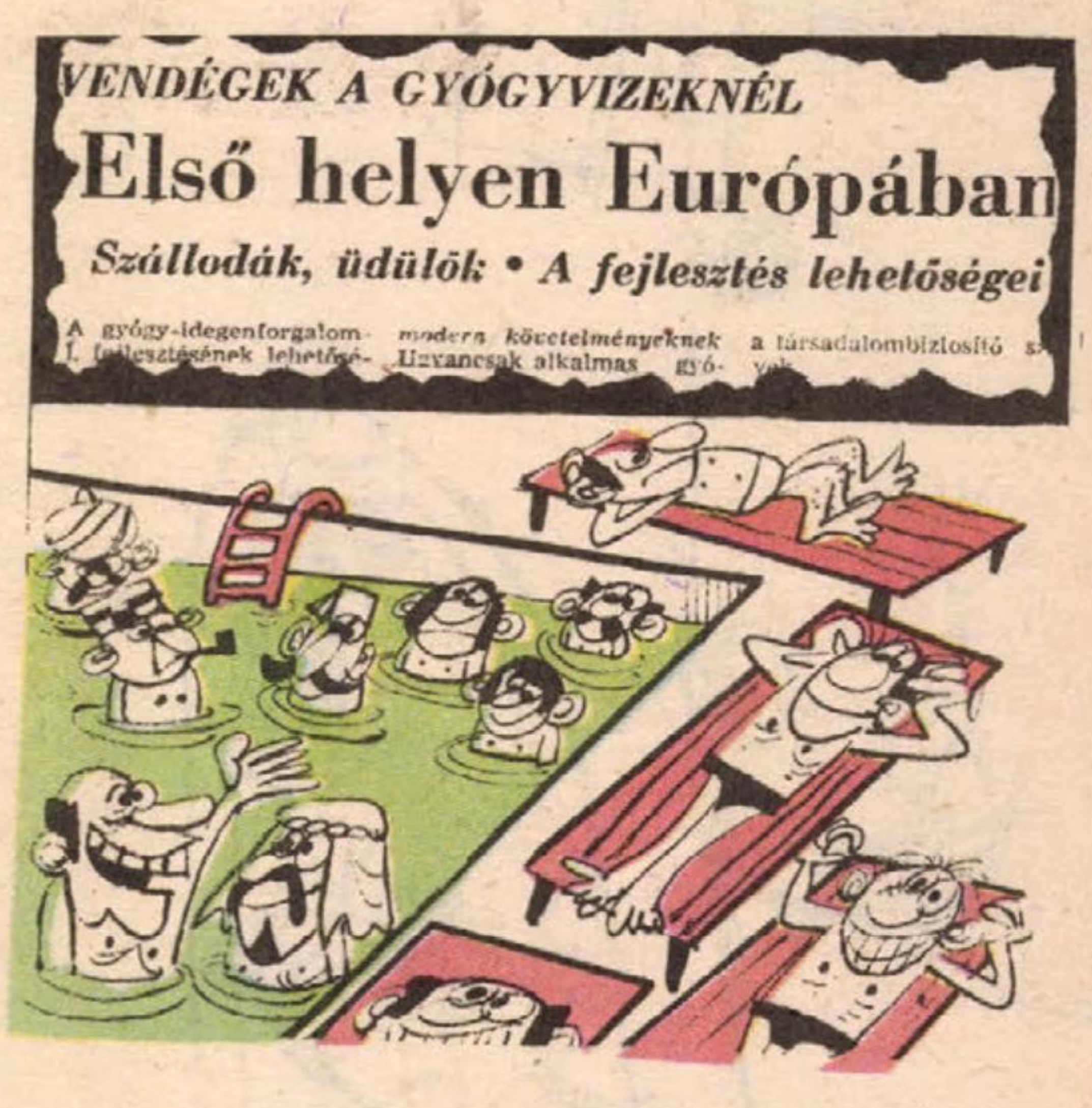

VENDÉGEK A GYÓGYVIZEKNÉL

Első helyen Európában

Szállodák, üdülők • A fejlesztés lehetőségei

A gyógy-idegenforgalom fejlesztésének lehetősé- *modern követelményeknek* Ugyancsak alkalmas gyó- a társadalombiztosító s

– Ami önöknek az olajdollár, az nekünk a reumadollár.

Reformjavaslatom pénzügyekben

A televízió népszerű sorozata, a „Kék fény”, legutóbbi adásában sok szó esett a csúszópénzről. Aki nem látta volna a műsort, vagy nem tudná, mi az a csúszópénz, annak elárulom, hogy azokról a kisebb-nagyobb összegekről van szó, melyeket — megvesztegetésként — olyanok zsebébe csúsztatnak, akik a csúszópénz fejében elintéznek, kiutalnak, megszereznek, a pult alól vesznek elő dolgokat, melyekre a csúszópénz átnyújtójának szüksége van, de csúszópénz nélkül aligha jutnának hozzá. Ez a csúszópénz.

A csúszópénznek, mint a Kék fényből is kiderült, hatalmas ereje van. A csúszópénzt ennélfogva meg kell semmisíteni, ez a tisztességes emberek érdeke.

Nekem más gondolatom támadt róla. Ha a csúszópénznek akkora ereje, sőt vonzereje van, mint tapasztaljuk, terjesszük ki az egész népgazdaság, sőt a magánélet területére is. Számoljunk csúszópénzben.

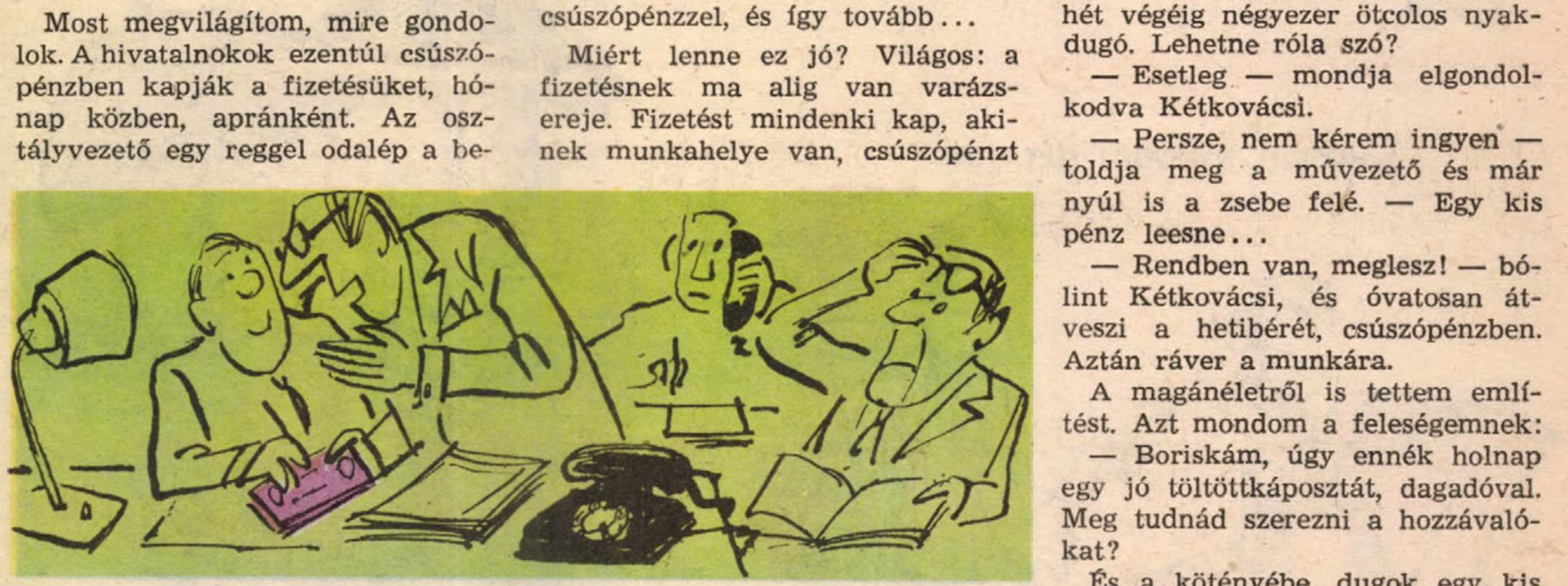

Most megvilágítom, mire gondolok. A hivatalnokok ezentúl csúszópénzben kapják a fizetésüket, hónap közben, apránként. Az osztályvezető egy reggel odalép a beosztotthoz, és bizalmasan azt mondja neki:

— Ramattyai kartárs, szeretném, ha elintézné holnap délutánig ezeket az aktákat. Nem lennék érte hálátlan . . .

Azzal odacsúsztatná Ramattyai kétnapi fizetését az íróasztalára, észrevétlenül, és gyorsan eltűnne. A csúszópénz pedig feldobná az ügyintézőt, persze, hogy megcsinálná a munkát, határidőre. Akkor megint jönne a főnöke egy kis csúszópénzzel, és így tovább . . .

Miért lenne ez jó? Világos: a fizetésnek ma alig van varázsereje. Fizetést mindenki kap, akinek munkahelye van, csúszópénzt viszont csak kevesek. Ez így elégedetlenséget szül a többségben, akik mostanig nem jutottak csúszópénzhez. Világos, hogy kedvetlenül dolgoznak. De csúszópénzért már egészen más!

A termelésben is növelné a munka intenzitását. A művezető odalép reggel Kétkovácsihoz és azt mondja neki, szeretne vele feltűnés nélkül beszélni. Félrevonja és így szól:

— Öregem, kellene nekünk a hét végéig négyezer ötcolos nyakdugó. Lehetne róla szó?

— Esetleg — mondja elgondolkodva Kétkovácsi.

— Persze, nem kérem ingyen — toldja meg a művezető és már nyúl is a zsebe felé. — Egy kis pénz leesne . . .

— Rendben van, meglesz! — bólint Kétkovácsi, és óvatosan átveszi a hetibérét, csúszópénzben. Aztán ráver a munkára.

A magánéletről is tettem említést. Azt mondom a feleségemnek:

— Boriskám, úgy ennék holnap egy jó töltöttkáposztát, dagadóval. Meg tudnád szerezni a hozzávalókat?

És a kötényébe dugok egy kis csúszópénzt.

— Bízzad csak rám! — ragyog fel Boriskám arca, aki a kosztpénzt évek óta kevesellte. De ha csúszópénzt adok neki, menni fog!

Legfeljebb hó végén, a fizetési borítékokban nem lesz pénz. Sebaj, abból úgysem lehetett kijönni, majd kijövünk a következő hónap csúszópénzeiből! **Somogyi Pál**

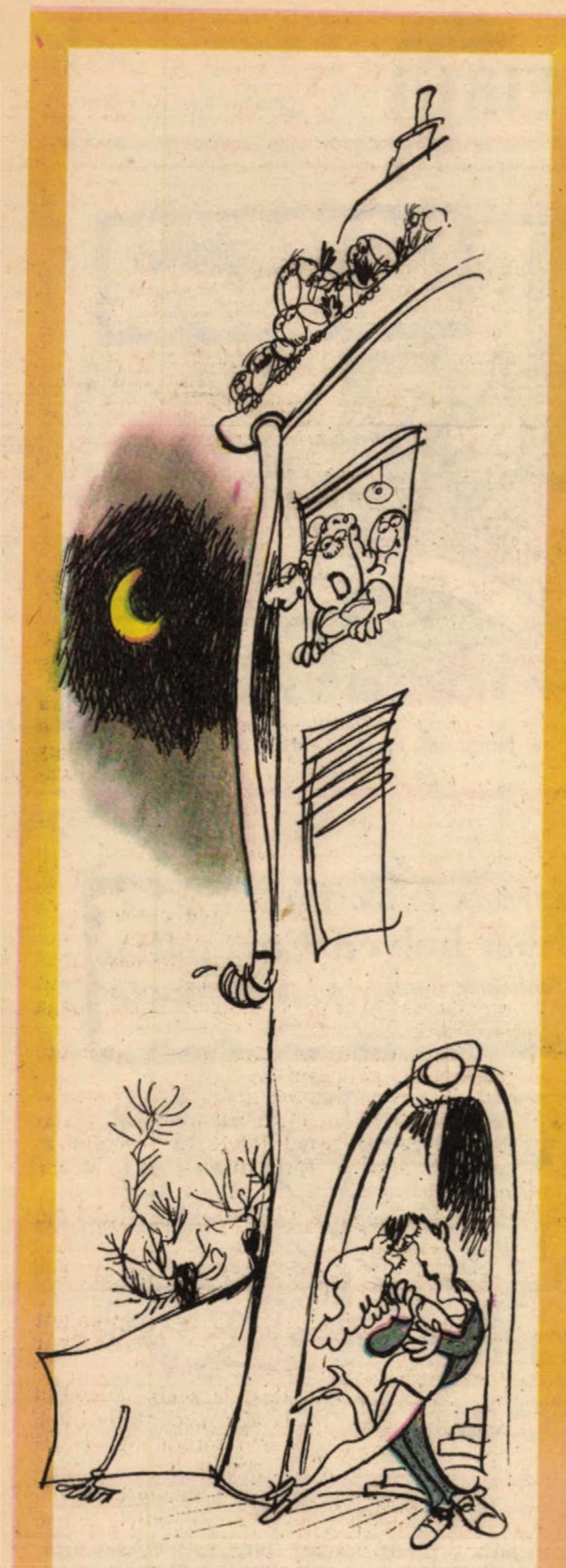

– Ez is a te hibád, Lajos, melletted elfelejtettem, hogy mitől kell óvni a lányunkat...

BRIGÁDNAPLÓ

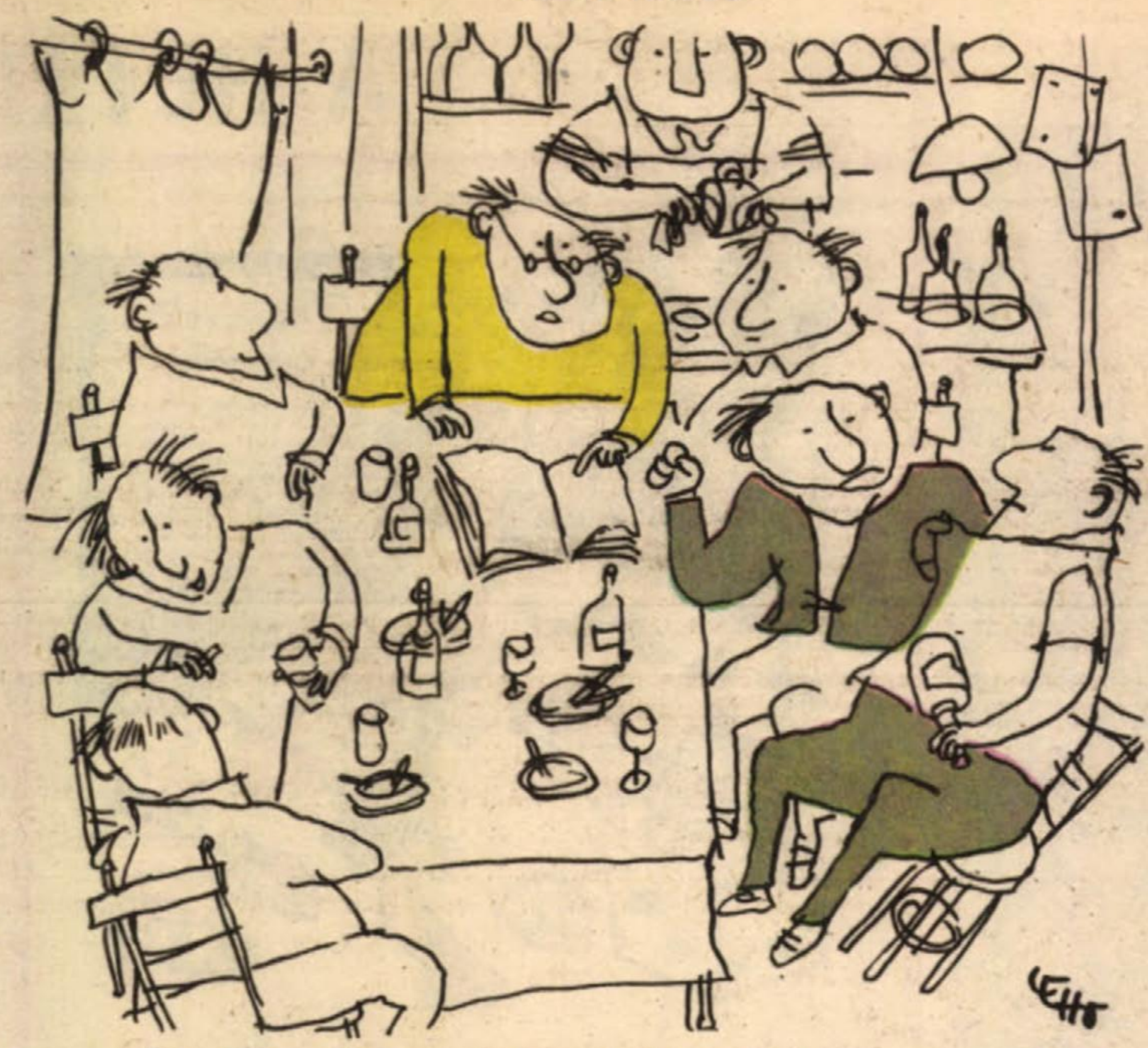

– De fiúk, mára a „Lohengrin"-t írtuk be, nem a „Víg özvegy"-et!

A TAKARÍTÓNŐ PANASZA

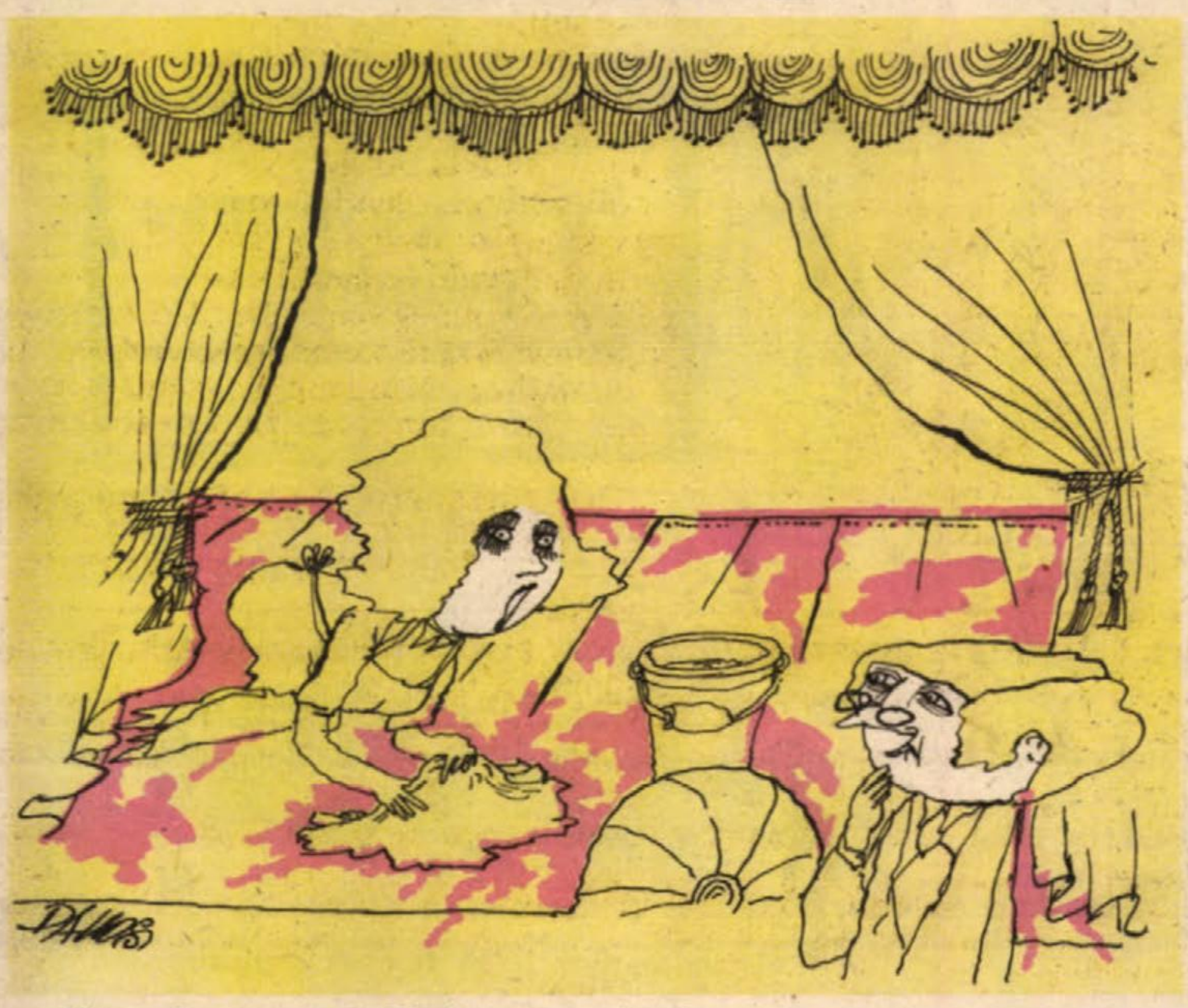

– Ha még egyszer Shakespeare-darabot játszanak, felmondok...

A HOSSZÚ, NYUGODT ÉLET TITKA

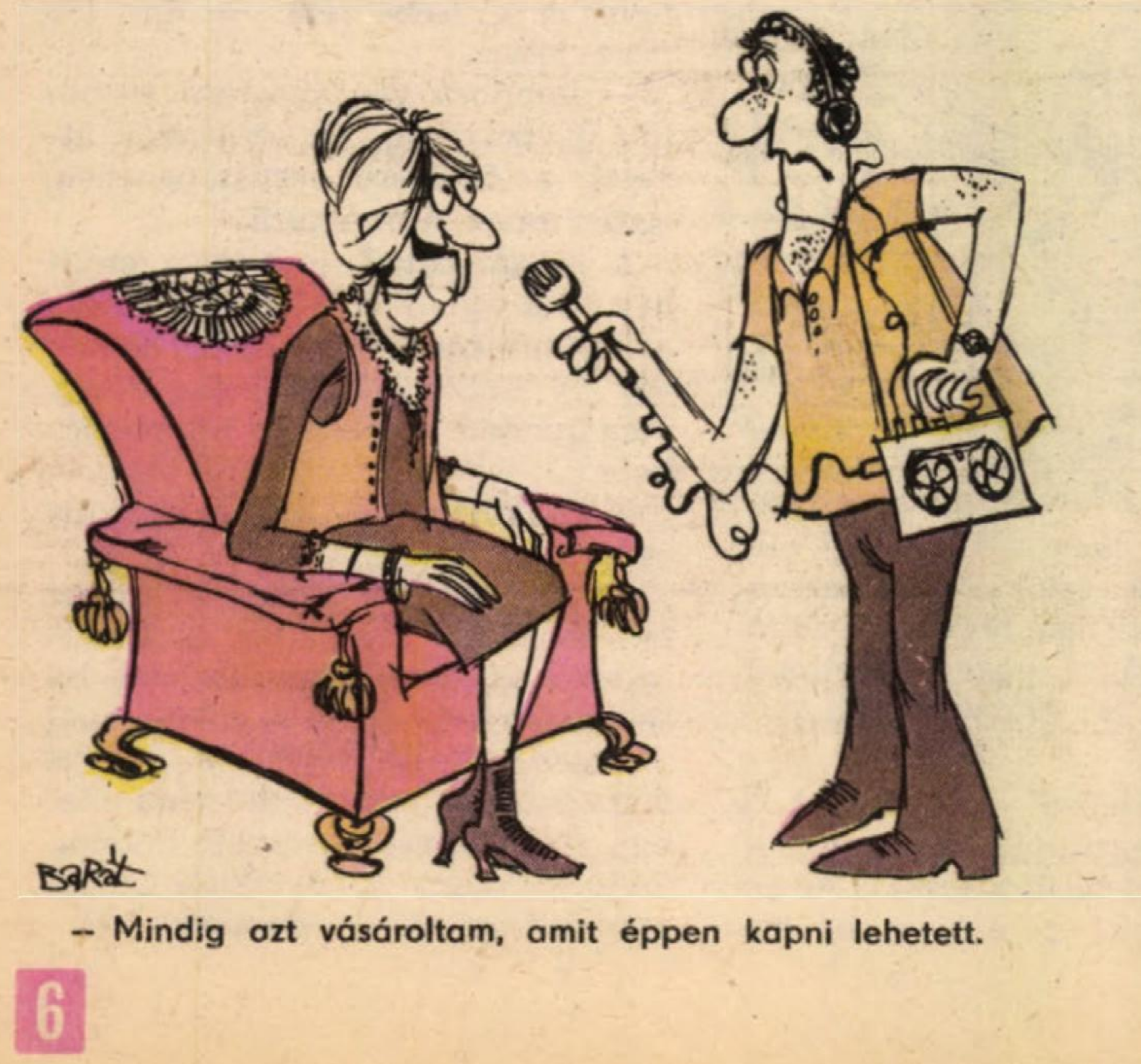

– Mindig azt vásároltam, amit éppen kapni lehetett.

KÉNYSZERLESZÁLLÁS

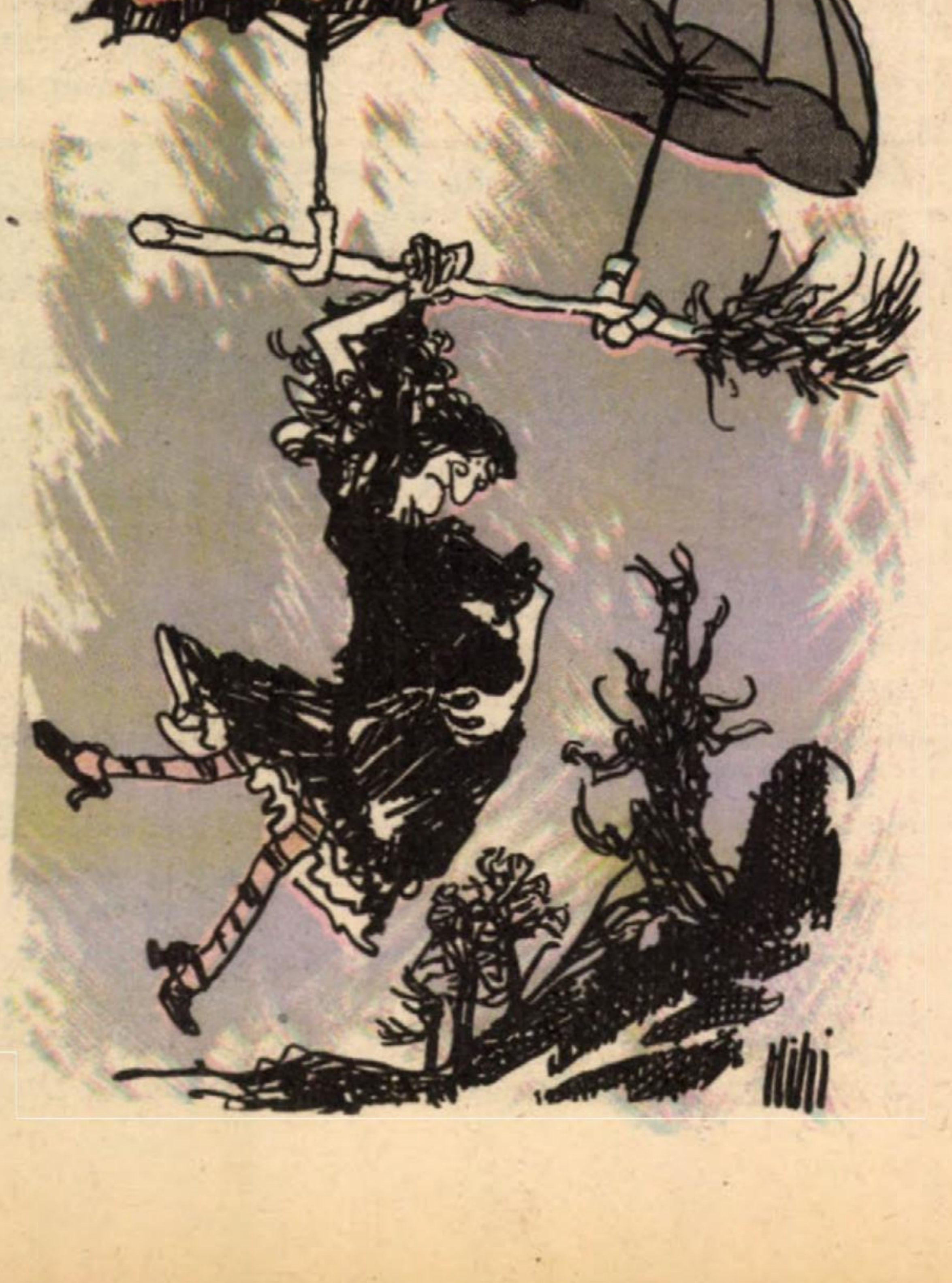

TRIBÜN

Mike Burton, az 1500 méteres gyorsúszás kétszeres olimpiai bajnoka filmszerepet kapott. A mese végén vízbe kellett fulladnia. A rendező aggodalmaskodott, hogyan élhet át ilyen szerepet egy világklasszis úszó. Burton azonban megnyugtatta:

— Nem lesz baj az átéléssel. Majd arra gondolok, hogy mit éreztem a müncheni döntő hajrájában.

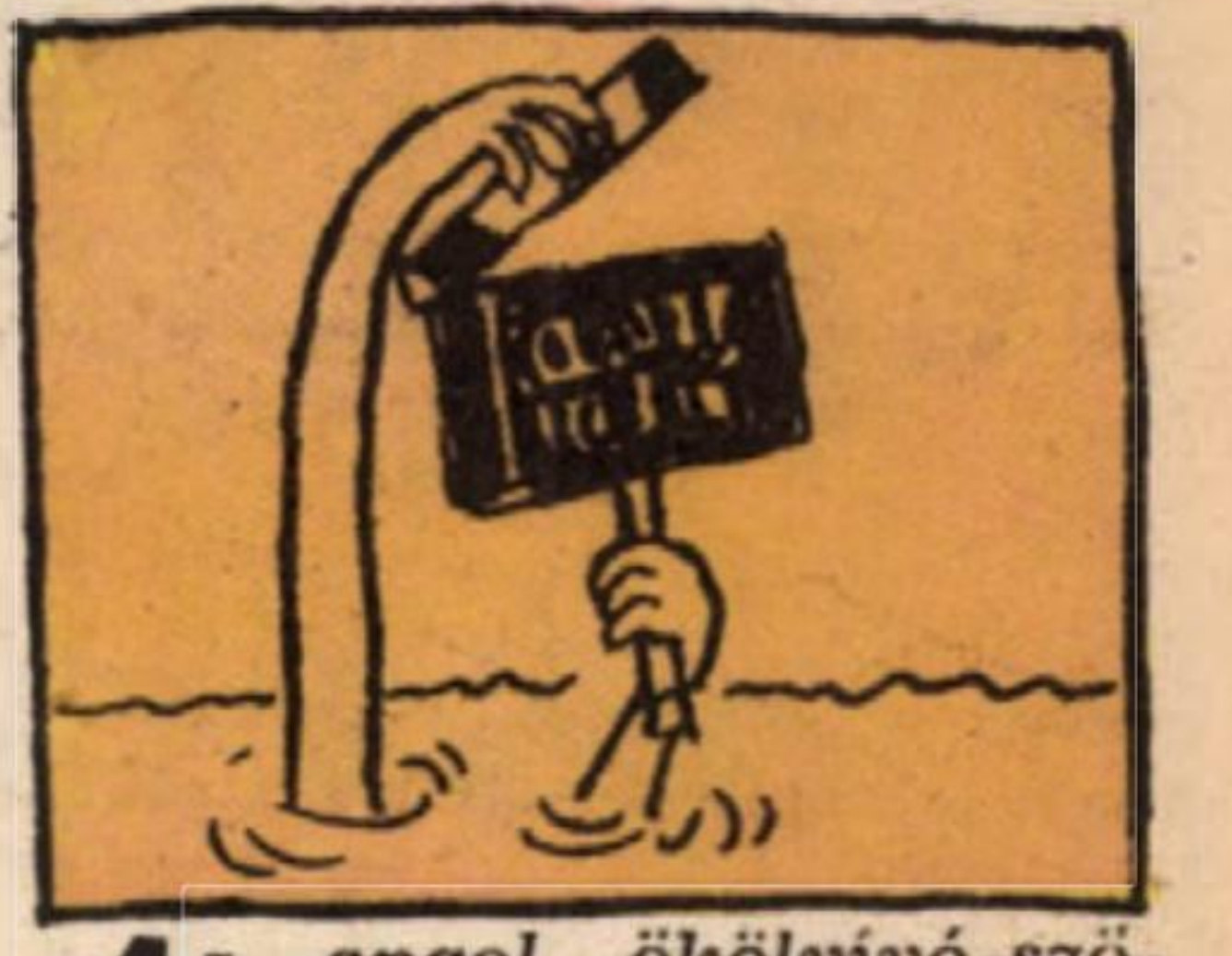

Az angol ökölvívó-szövetség tavasszal központi edzőtábort állít fel. A tábort egy főfoglalkozású edző vezeti majd. A posztra eddig negyven jelentkező akadt. Köztük egy 37 éves asszony is.

— 160 centi magas vagyok — írta —, a testsúlyom 47 kiló. Kitűnő erőben vagyok, vigyázok is magamra. Férjemmel gyakorta vívok többmenetes edzőmérkőzéseket.

Szép kis házasság lehet.

A profiatlétikának nincs jövője — mondta John Powell, a diszkoszvetés világrekordere. — Az amerikai átlagnéző csak egy esetben váltana jegyet: ha Jay Sylvester kiállna a pálya egyik végére, én meg a másikra, és egymást próbálnánk eltalálni a diszkosszal.

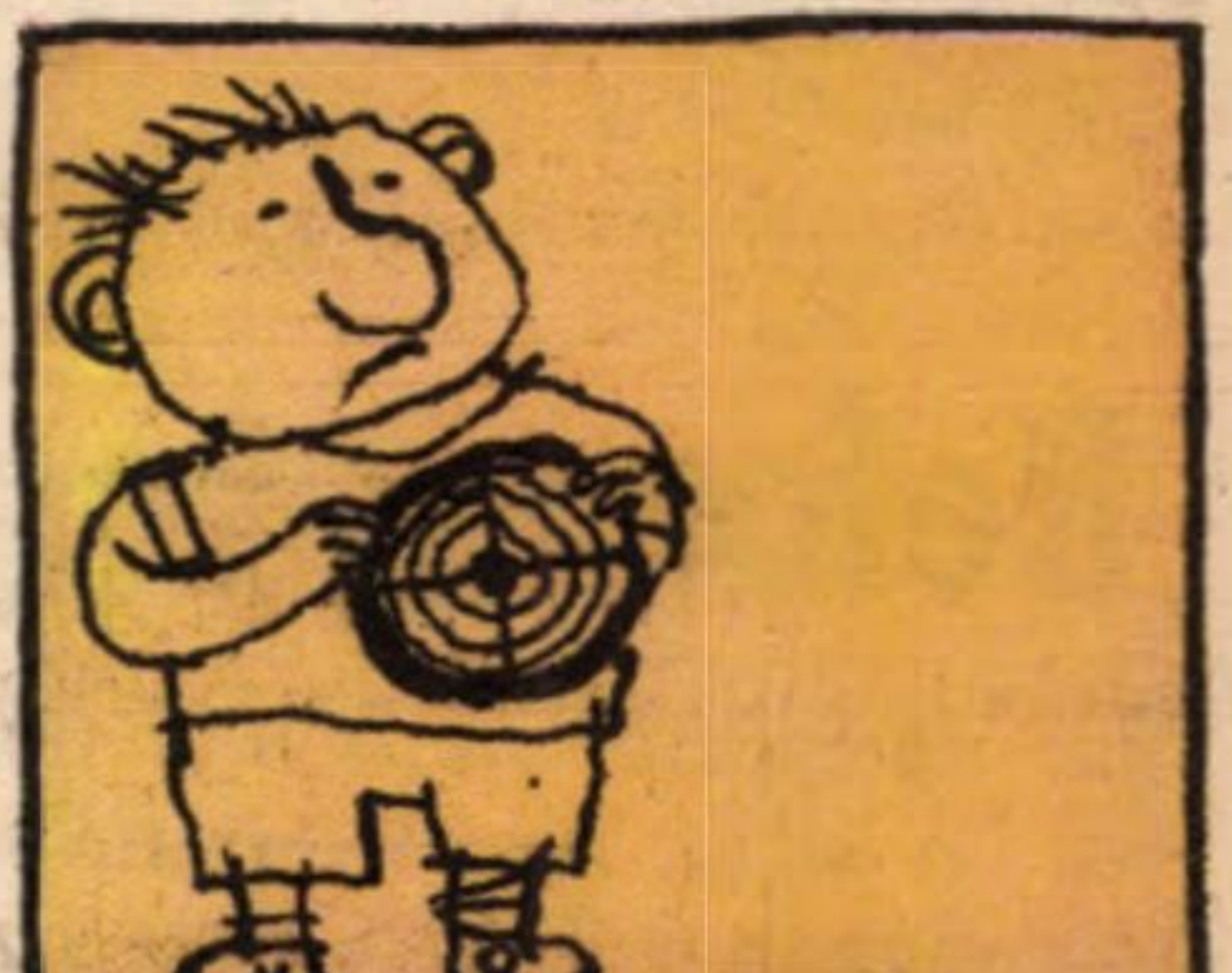

A francia bajnokság egyik alsóbb osztályában fordult elő, hogy az Orchamp csapata sérülések miatt csak kilenc játékossal futott ki az FC Dole elleni mérkőzésre. Az ellenfél játékosai összedugták a fejüket, s aztán úgy döntöttek, hogy a balszélsőjüket kölcsönadják az Orchampnak. A mérkőzés így 10—10 emberrel indult, a jószívű FC Dole 5:1-re győzött, és még az ellenfél gólját is a kölcsönjátékos lőtte.

Három nap múlva idézést kapott az FC Dole elnöke. A sportszerű csapattól elvették a két pontot, és még meg is dorgálták őket.

A kölcsönadott játékos ugyanis nem volt leigazolva!

(p. p.)

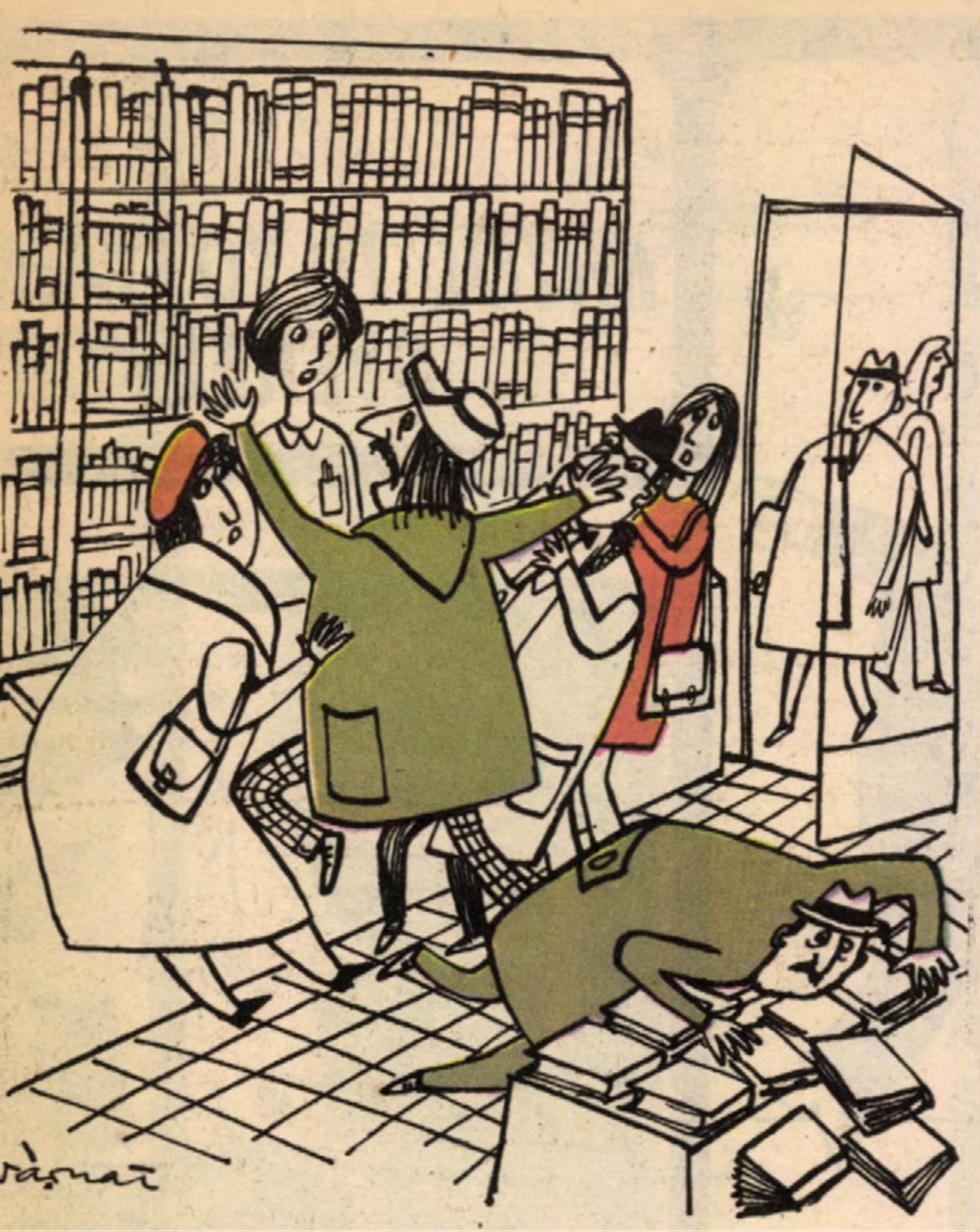

– Kérek gyorsan egy illemtant!

SZOMORÚ GYERMEKKOR

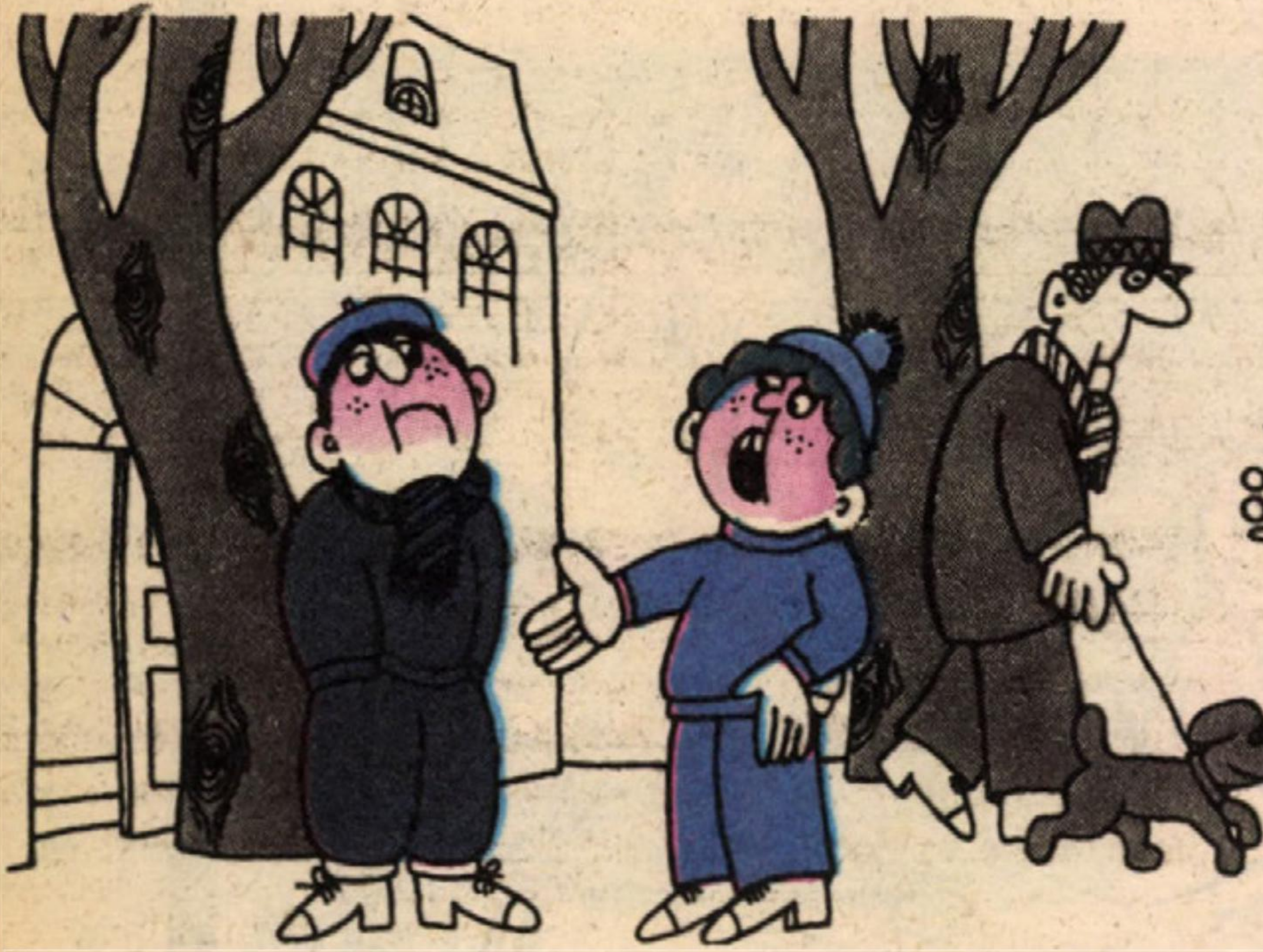

– A te szüleid is mindennap zaklatnak, hogy milyen pályát választasz?...

TERVRAJZ ÉS KIVITELEZÉS

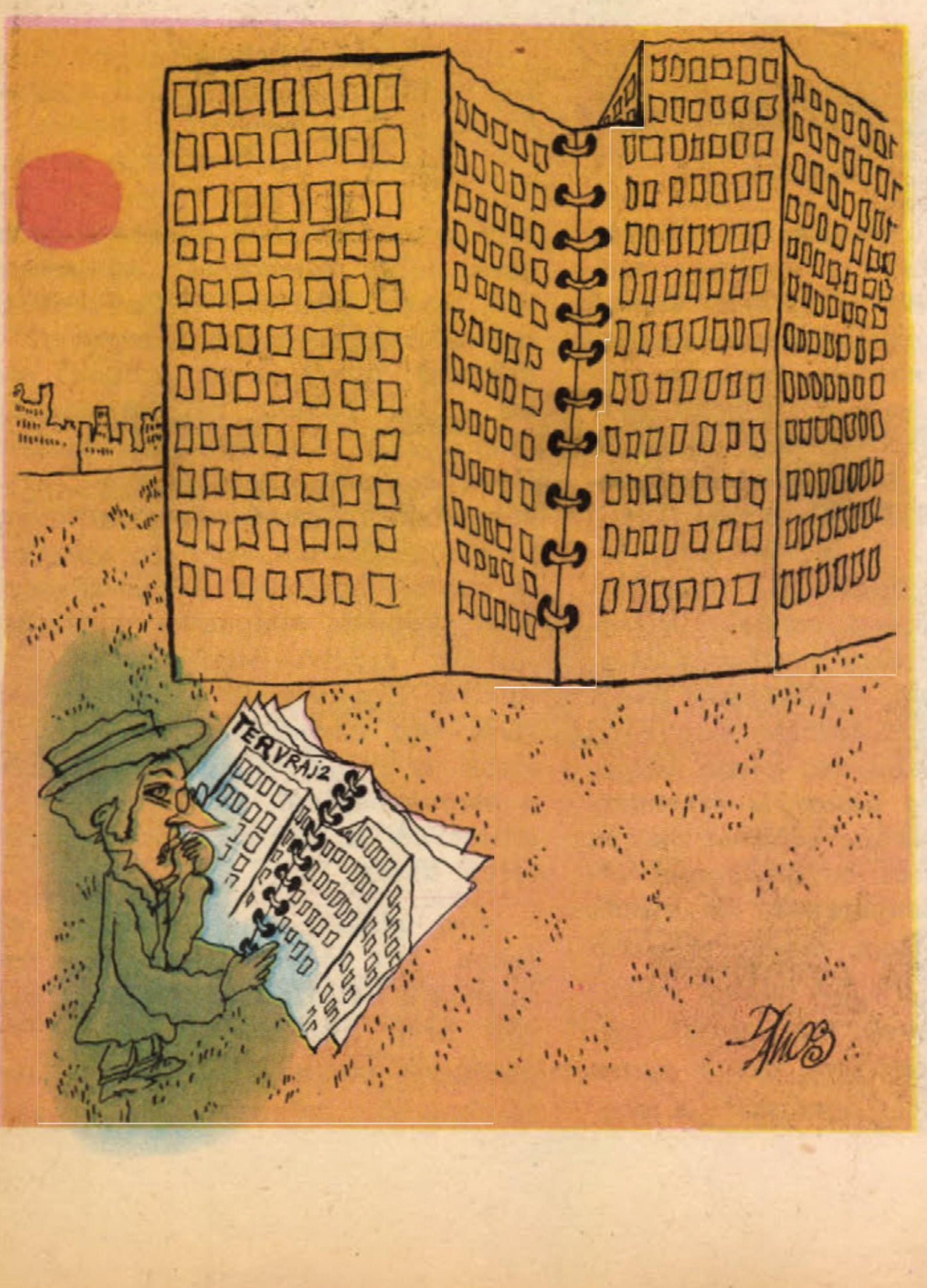

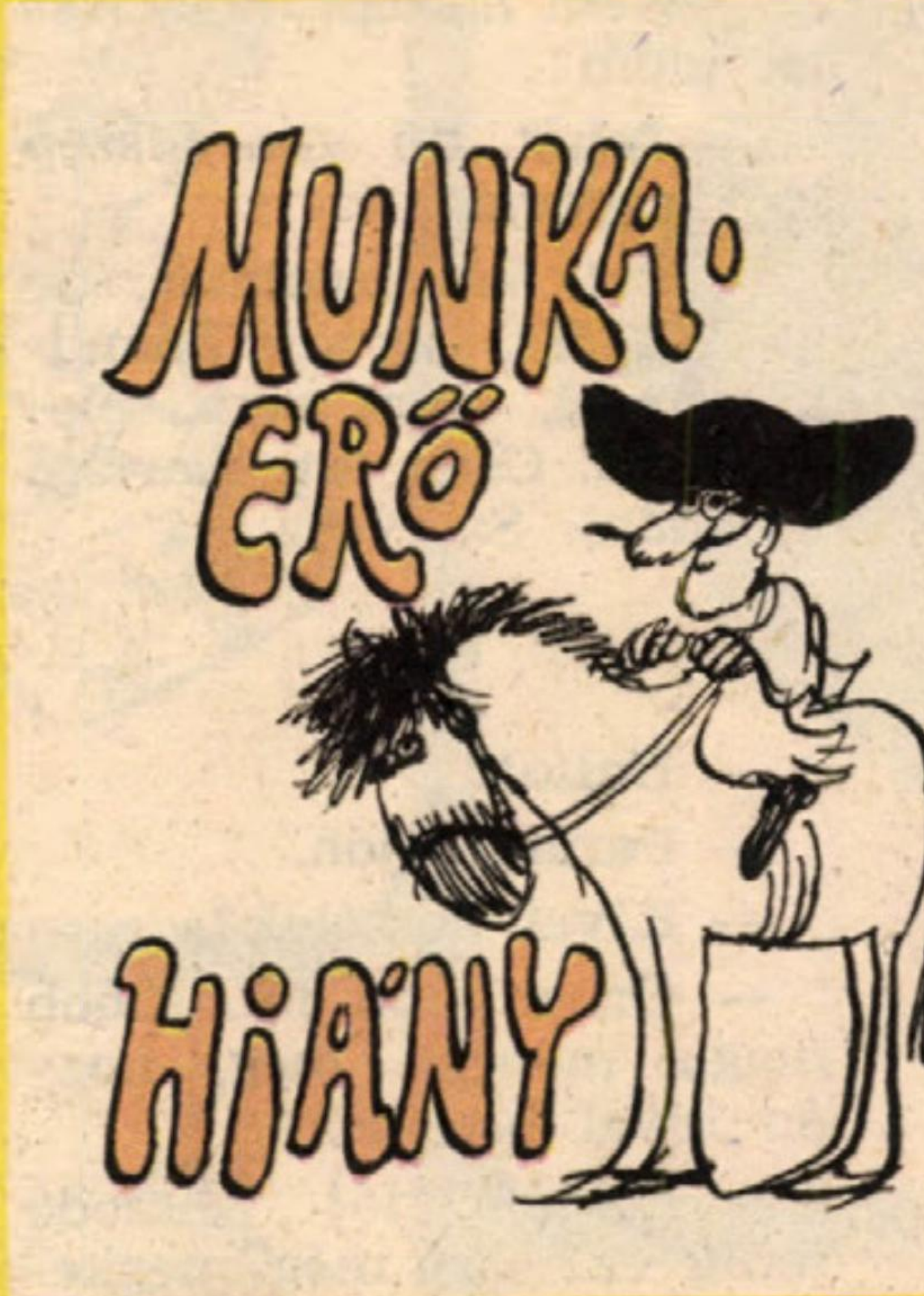

Na idehallgassanak! — mondta Stollwerk, az igazgató. — Most megfogtuk az isten lábát. Májusban megnyitjuk Szikvízen a vállalat betyárcsárdáját. Kizárólag külföldi turisták számára. Dőlni fog a valuta, egy életre szanáljuk magunkat. Már a forgatókönyvet is összeállítottam. 18 óra: vendégek érkezése, fél deci törköly. 18 óra 15: betyárok berúgtatnak, durrogtatás a levegőbe, fokos a mestergerendába, seprőpálinka. 18 óra 30: betyártűz, betyártánc, betyárpacal, betyárkevert. 18 óra 50: betyárhegedű, betyártárogató, betyárdoromb, betyárnyenyere, pünkösdi királyválasztás, cefre.

— Erről jut eszembe — mondta Tömlő, a lebonyolításból. — Mi lenne, ha a cécó tetőpontján a betyárok elrabolnák a turisták feleségét? A turistáknak ez is megérne egy kalap valutát.

— Észnél legyen, Tömlő! Ez a Délcsabai Vendéglátóipari Vállalat és nem a Cosa Nostra. Na, lásson hozzá, toborozzon betyárokat.

— Ott van Vinkli Géza, az üzletszerző — mondta Stefike, a titkárnő. — Az akkora betyár, de akkora!...

— Térjen magához, Stefánia — mondta Stollwerk. — Üzletszerzőnek főnyeremény egy igazi betyár, de parádéhoz műbetyárra van szükségünk. Tömlő, maga szedjen össze egy csomó belevaló srácot, aki ráér a vakációban. Szerződtessen edzőket, testnevelőket, hoppmestereket, lássanak munkához! Műlovaglás, műnépi tánc, karikás, fokos, ami belefér. Gyerünk, rajta, indíts!

Két hónapra rá Stollwerk behívatta Tömlőt.

— Na, hadd halljam, mi van a betyárokkal?

A bonyolító háromszor lenyelte az ádámcsutkáját.

— Izé — mondta. — Jobb ha tőlem tetszik megtudni. Ugyanis a helyzet az, hogy betyárok nincsenek.

Stollwerk felpattant és körös-körül kezdett nyargalni a szobában, mint egy rulettgolyóbis.

— Hogyhogy nincsenek betyárok? Hová lettek?

— Elszipkázta őket a konkurrencia. Volt például öt srácom, jobban táncoltak, mint Liza Minelli.

— Na és? Most hol vannak?

— Surinamban. Az Irreál népi táncegyüttessel. Aztán volt húsz lovasom. Jobban forgatták a karikást, mint Liza Minelli.

— És?

— Most filmet forgatnak. Leszerződtek a Zalán futásához.

— Ostobaság. Oda a kocogómozgalomból is toborozhattak volna.

— Szuperfilm lesz. Zalán lóháton fut.

— Jó, hogy nem Zsigulin. Nna... hiába, amit az ember nem maga csinál... Küldje be a három nyugdíjasunkat.

Bejöttek, leültek, feszengtek.

— Idehallgassanak. Holnaptól kinevezem magukat betyárnak.

— Kikérem magamnak! — pattant fel az öreg Brunszvik. — Harminc éve egy peták raktárhiányom se volt. Vénségemre kezdjem?

— Nyugi. Lemennek Szikvízre, a betyárcsárdába. Könnyű munka, jó levegő. Tud-e valamelyikük tárogatni?

— Én tudok — jelentkezett Borgida fater. — Ajtót. Mit gondol, miért voltam negyven évig portás?

— Nem baj — legyintett az igazgató. — Veszünk magának egy verklit. Nézzük, mit lehetne még nyújtani a turistáknak?! Megvan! Sneff papa, tud maga jó betyárosan káromkodni?

— Persze — cincogta az öreg. — Hogy a macska rúgja meg! Hogy az ördög álljon a bocskorába!

— Valamivel vastagabban kéne.

— Hogy a macska rúgja meg! — kiáltotta Sneff papa öblös torokhangon. — Hogy az ördög álljon a bocskorába!

— Rémes. Na, mit csináljunk, ez van. Brunszvik bácsi, maga mit tud?

— Semmit kérem. Alig állok a lábamon. Szédülni is szoktam.

— Akkor felteszünk magának egy karosszéket az öreg fűzfára. Ha jönnek a turisták, öt percig fejjel lefelé kell lógnia. A legjobb terápia vérkeringési elégtelenség esetén.

— Mire való ez? — kérdezte rémülten Brunszvik bácsi.

— Csacsikám, maga lesz a délibáb. Na, indulás.

— Van itt egy kis hézag — töprengett később Tömlő. — Ezt az új társulatot már aligha nevezhetjük betyároknak.

— A történelem most is segít — mondta az igazgató. — Húzza ki a programból azt, hogy „betyárok” és írja mindenütt a helyére, hogy „szegénylegények”.

A bonyolító kiment és visszajött.

— Stollwerk kartárs — mondta ragyogó arccal, — eszembe jutott valami. Egy attrakciónk azért az új felállásban is megmaradt.

— Éspedig?

— Ha ezt mind megcsinálja, maga lesz a cégnél a pünkösdi király.

Peterdi Pál

HÁZASSÁG

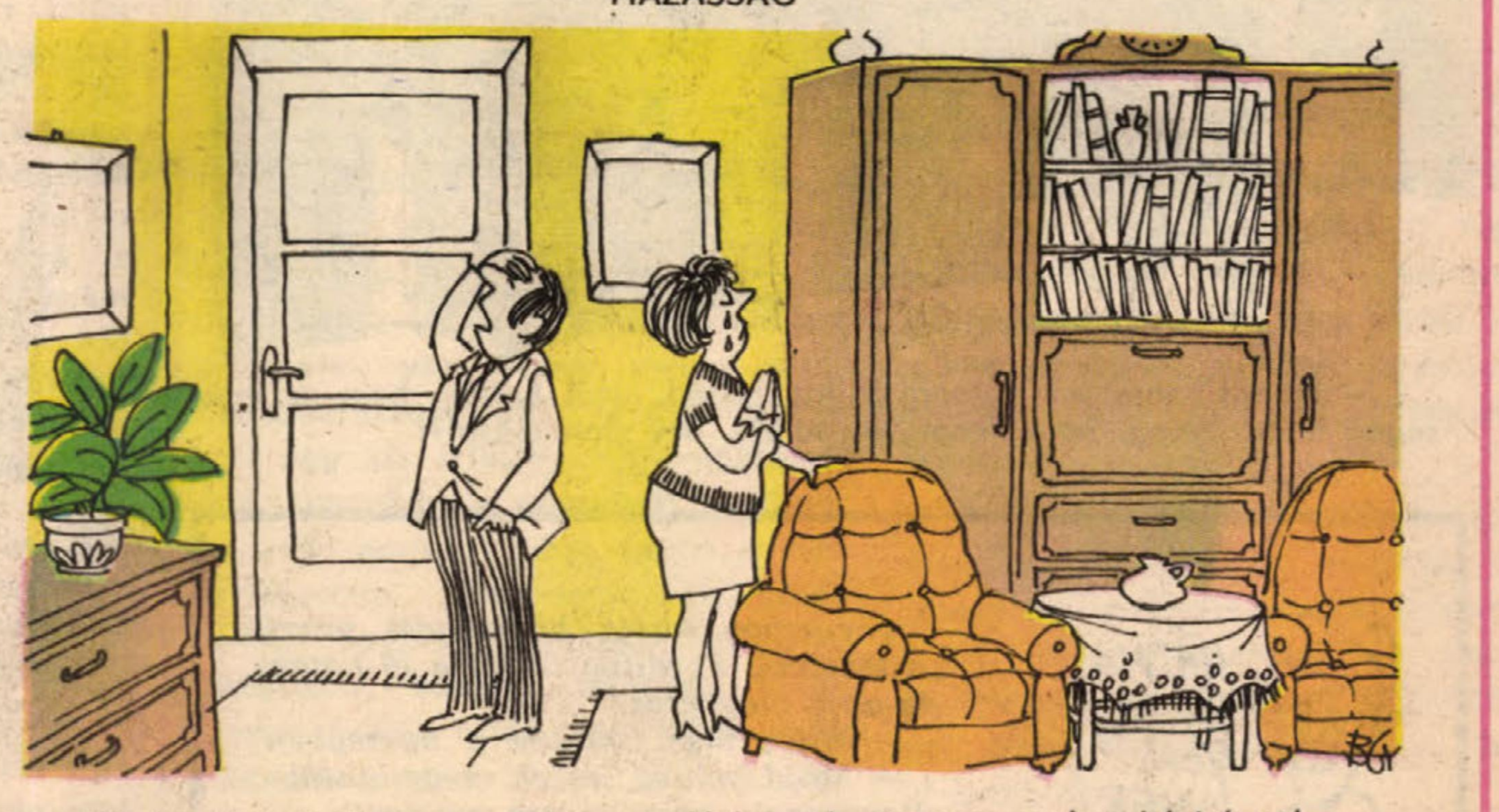

– Minden évfordulón ez a cirkusz... Holnap kapsz egy csokor hóvirágot!

TELEFONOK

— Halló!

— Tessék.

— Az igazgató titkársága?

— Nem. Itt a titkárság igazgatója. A titkárnőmet nem tudom adni, mert jelenleg külföldi üzletfeleinkkel van elfoglalva.

— Ő vezeti a tárgyalást?

— Kávét főz. Átadhatok valami üzenetet a titkárnőmnek?

— Imádom.

— Én is.

— Mondja meg neki, hogy hatkor a szokott helyen várom.

— Azt hiszem, a hat óra nem lesz jó, mert akkor velem találkozik. Kilenc óra megfelel?

— Meg. Akkor szíveskedjék átadni...

— Át fogom adni.

*

— Halló! Telefonébresztő-szolgálat?

— Igen.

— Az előbb azt kértem, hogy reggel ötkor keltsenek.

— Igen.

— Tessék törölni. Ha nem alszom ki magam, el van rontva az egész napom. Tehát, szíveskedjék öt óra öt perckor ébreszteni...

*

— Halló! Szervusz! Szeretnék neked egy szenzációs pletykát elmondani a szép Kovácsnéról.

— Megőrülök a kíváncsiságtól. Hallgatom.

— Nem telefontéma.

— Jó, akkor délután beugrunk egy duplára a Kávézacc eszpresszóba, és majd elmeséled.

— Sajnos, nem megy. Minden percem foglalt.

— Akkor hadd halljam, mi történt a szép Kovácsnéval?

— Már megmondtam, hogy nem telefontéma.

— Akkor gyere fel egyik nap hozzánk, és majd elmondod...

— Nem hiszem, hogy lesz rá időm...

— Tehát, mi van a szép Kovácsnéval?

— Őrjítően izgalmas, de ne faggass, úgysem mondhatom el, mert nem telefontéma. Csak ezt akartam mondani. Szervusz.

*

— Halló!

— Parancsoljon.

— Kivel beszélek?

— Ön a hívó fél. Előbb maga mondja meg, hogy én kivel beszélek!

— Felháborító! Micsoda hang ez? Ezt még megkeserüli! Maga még nem tudja, hogy kivel beszél?!...

*

— Halló! Radocsait kérem!

— Talán, legyen szíves!

— Tessék?

— Én nem vagyok az ön beosztottja. Nekem ne parancsolgasson, hanem mondja azt: legyen szíves, adja nekem Radocsait.

— Talán legyen szíves, — Adja Radocsait!

adja Radocsait.

— Legyen szíves, adja Radocsait.

— Házon kívül van...

Galambos Szilveszter

Megkérdeztük rajzolóinkat:

MITŐL TILTOTTÁK EL ŐKET GYEREKKORUKBAN?

Balázs-Piri Balázs:

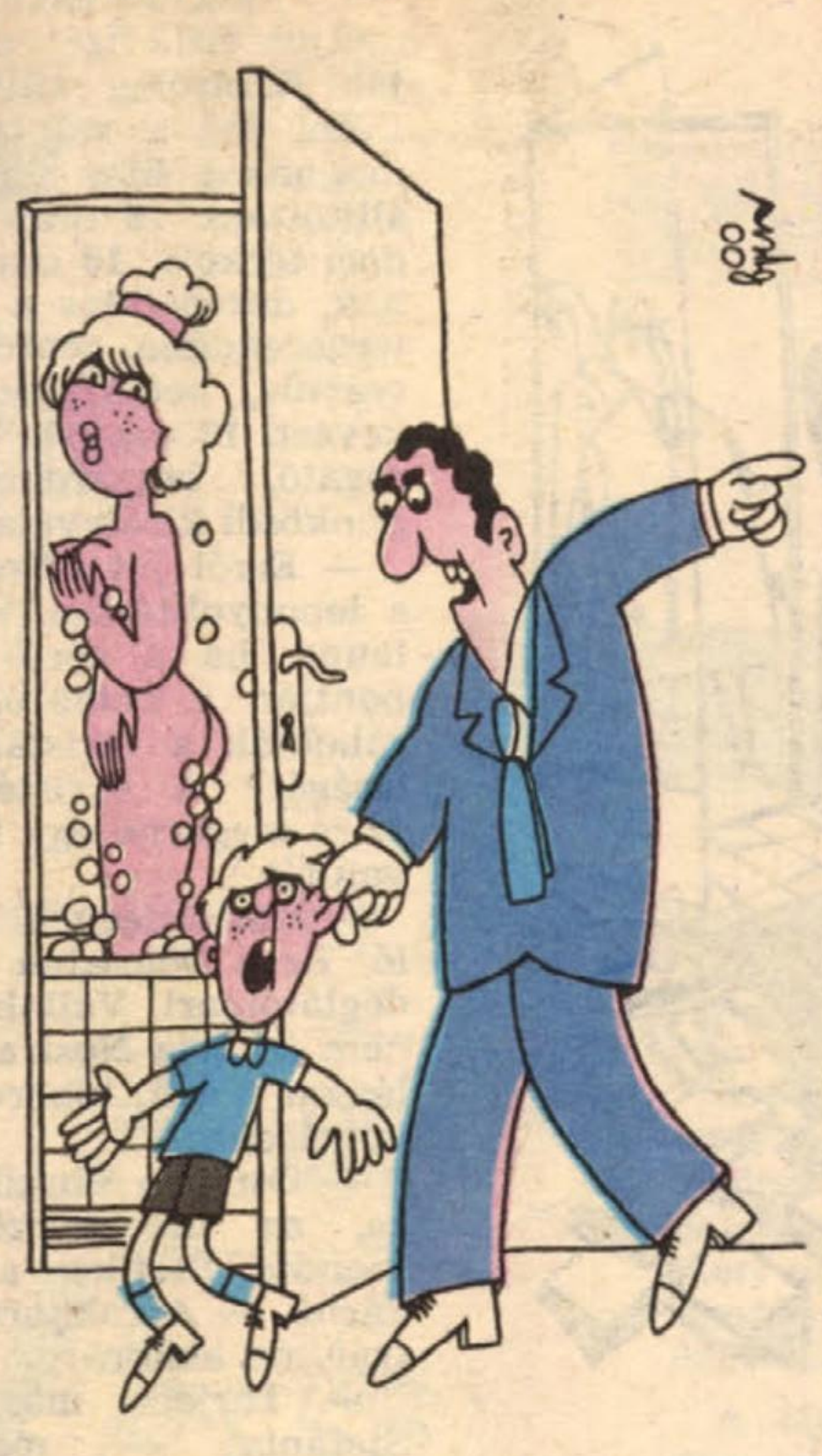

– Az anatómiai ismeretektől...

Dallos Jenő:

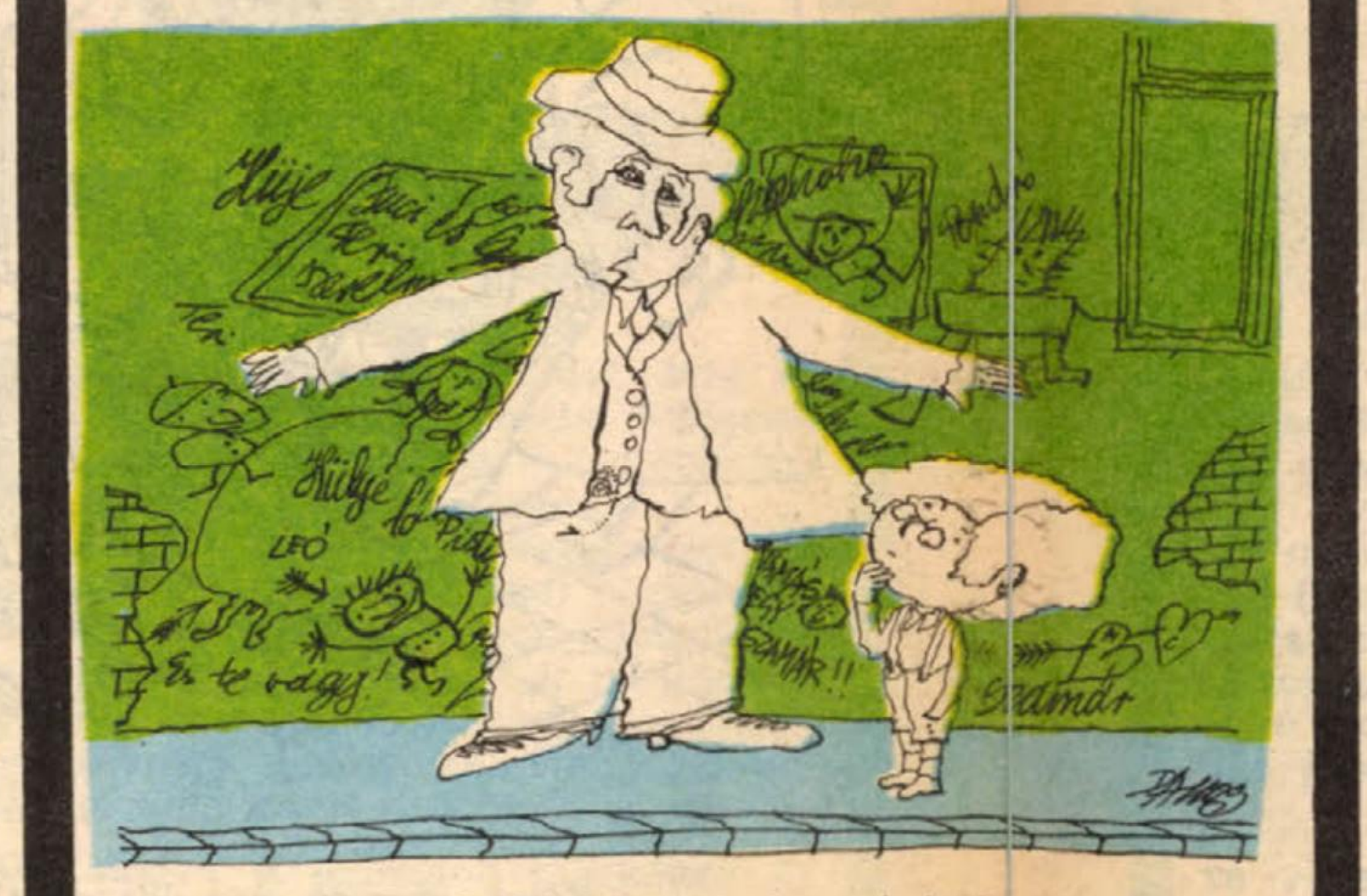

– A falak tanulmányozásától.

Sajdik Ferenc:

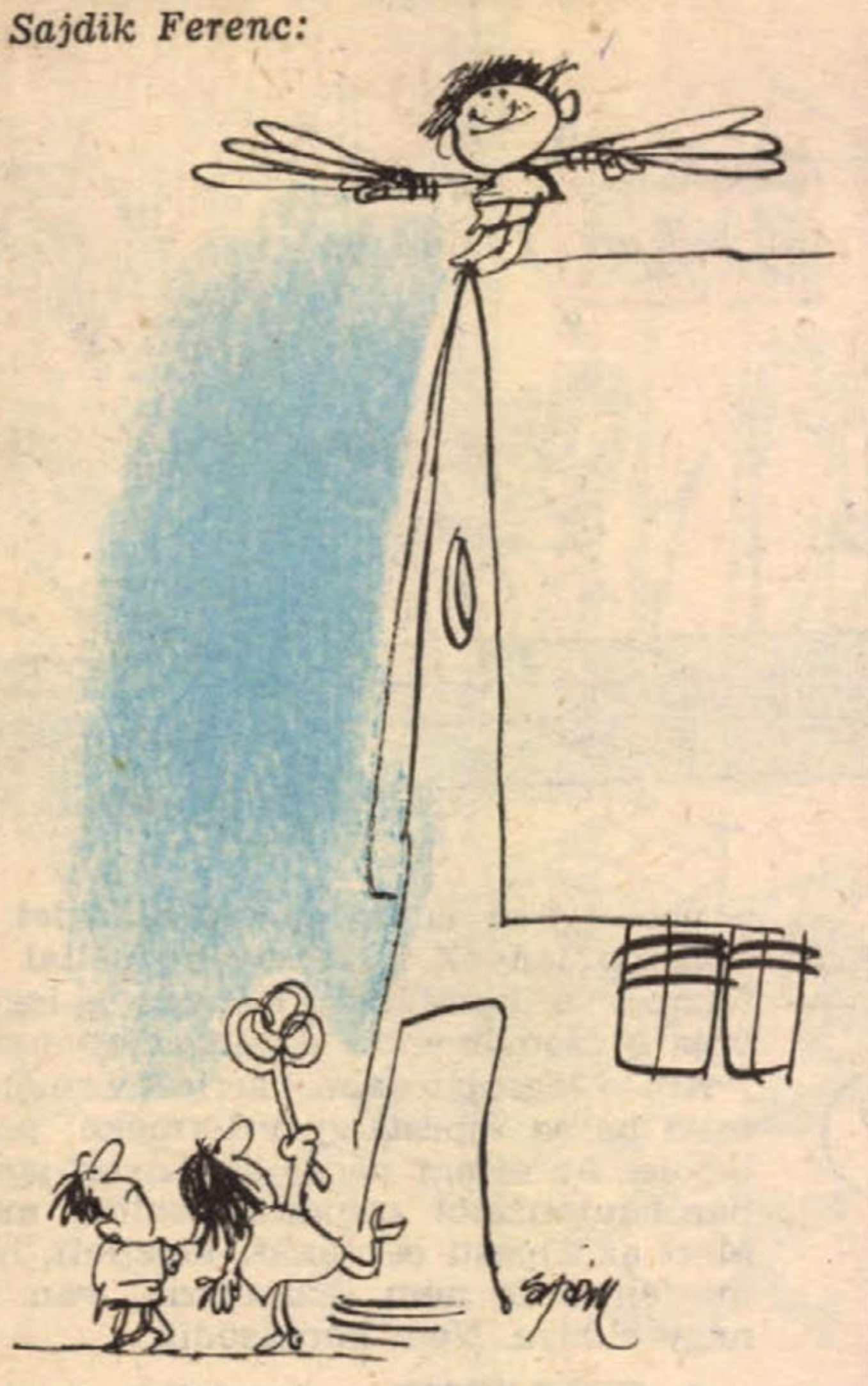

– Az alkotó kísérletezéstől.

Várnai György:

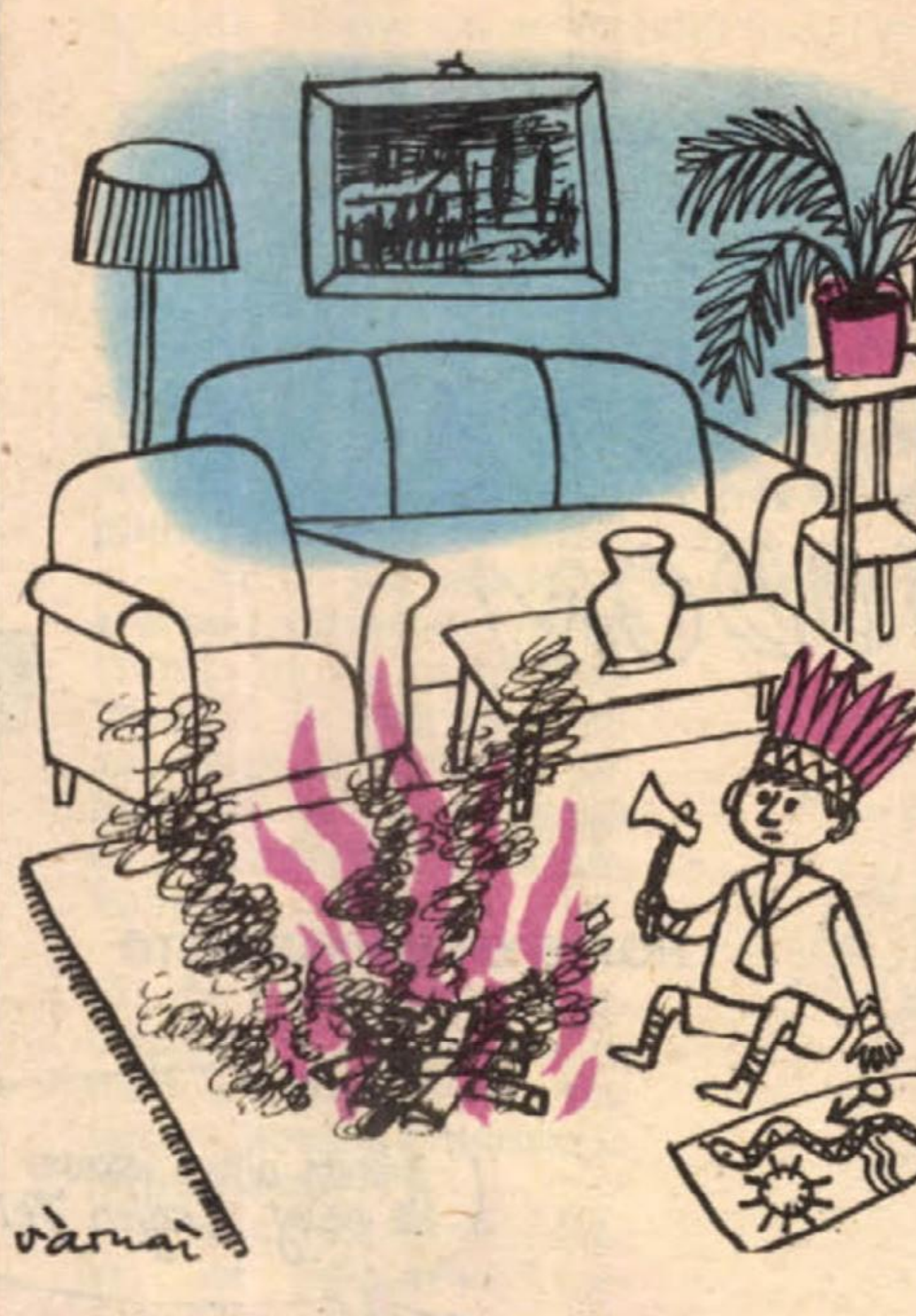

– Az indiánosditól.

Hegedűs István:

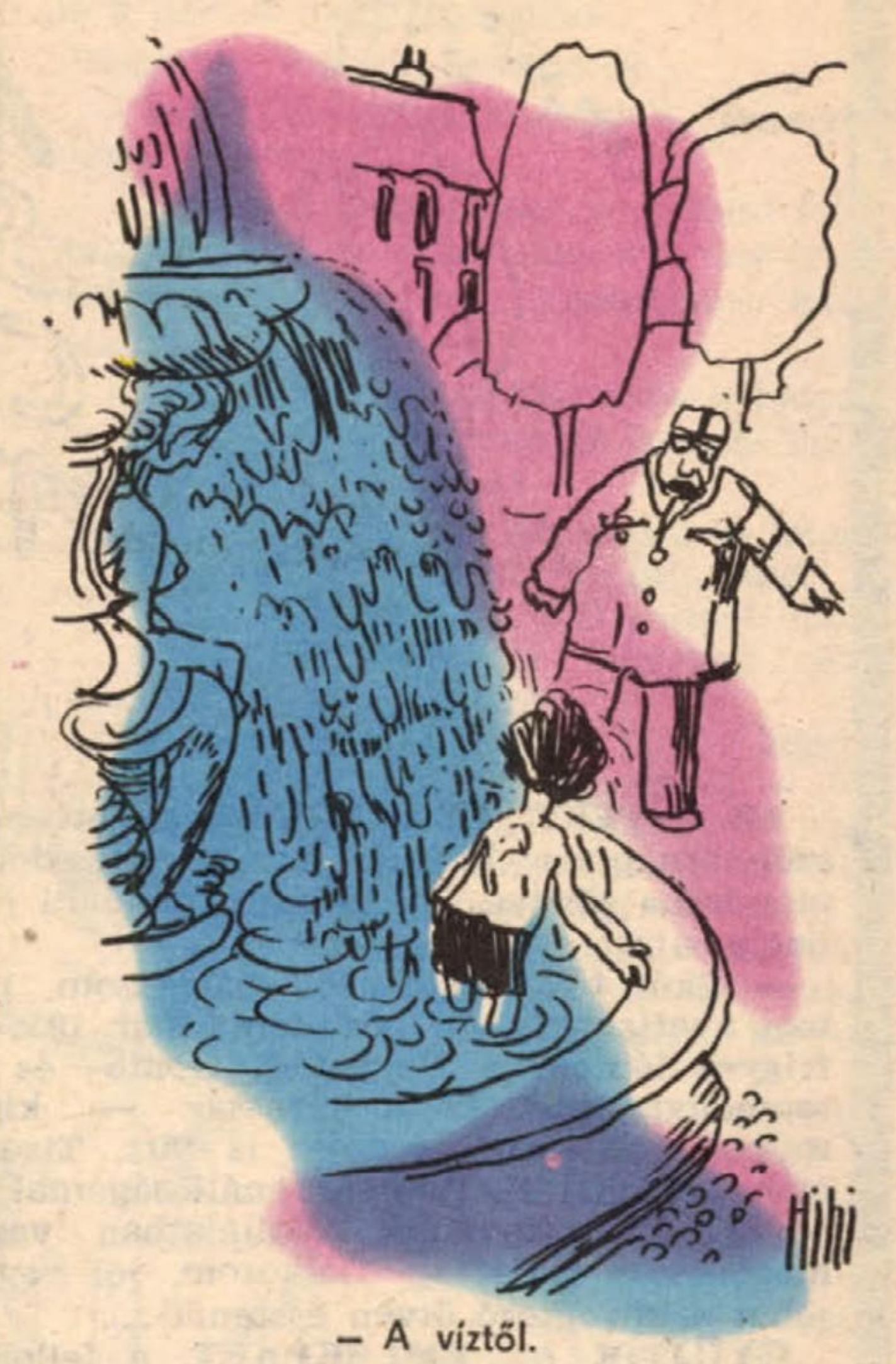

– A víztől.

Brenner György:

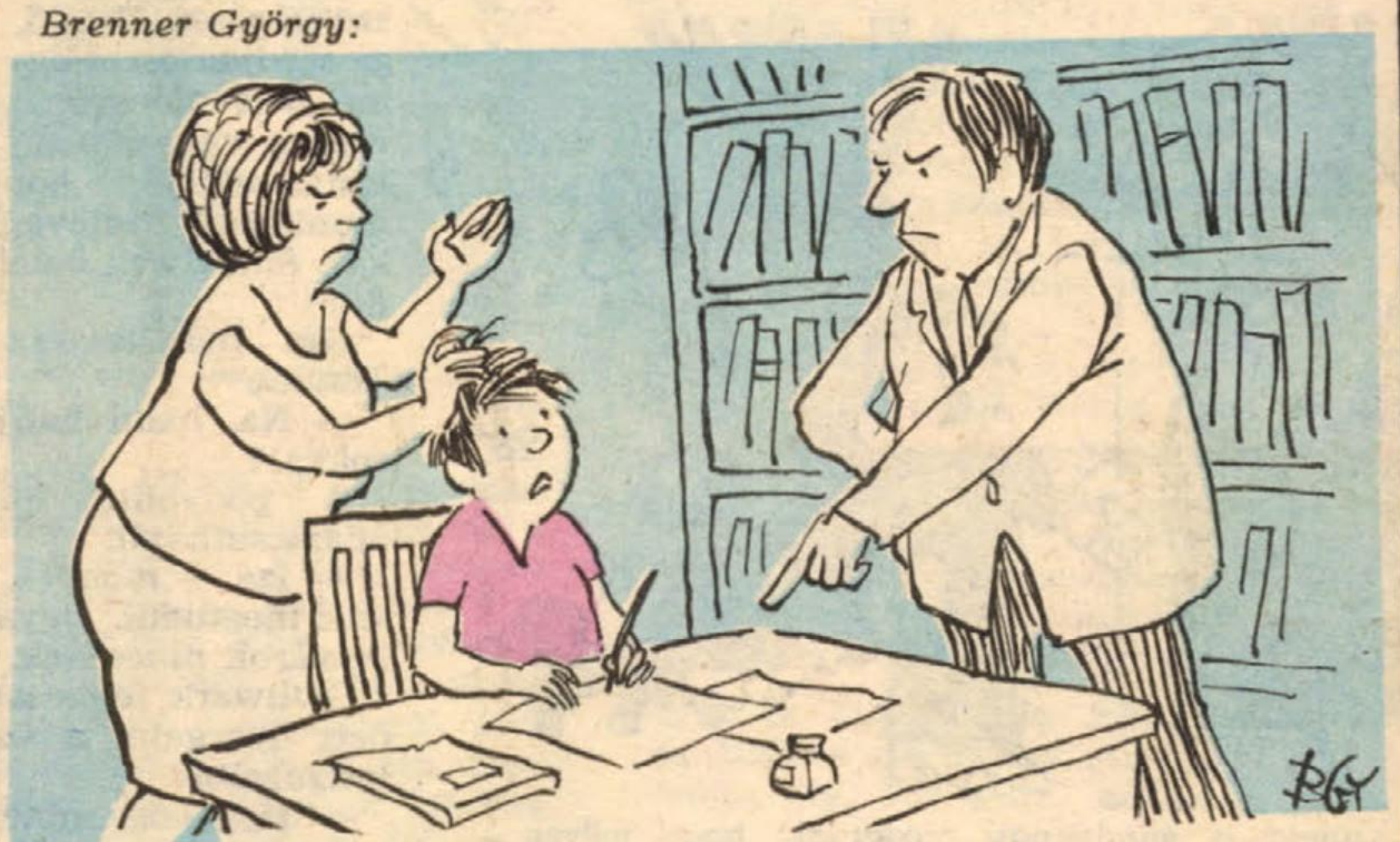

– A bal kezemtől.

Fülöp György:

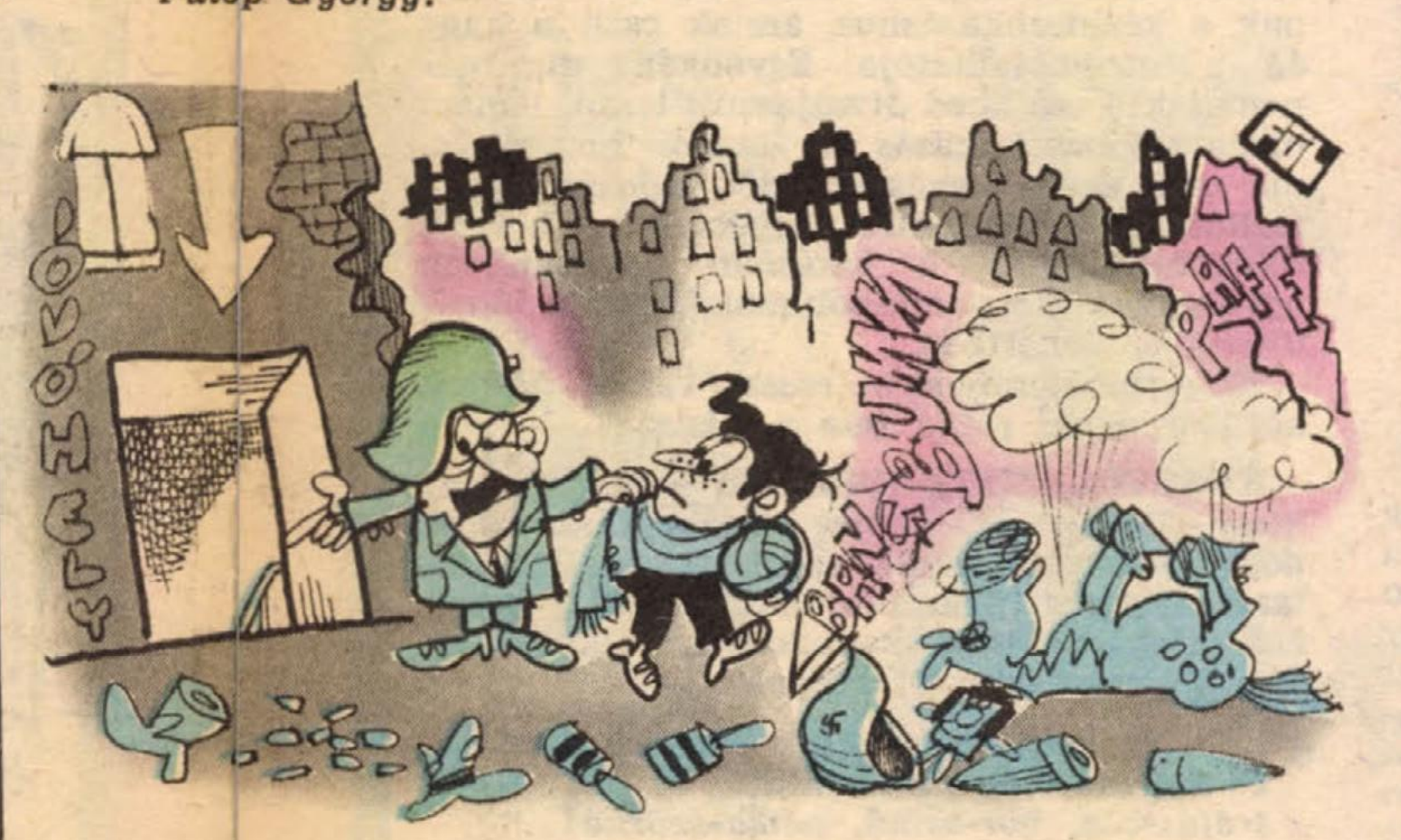

– A focitól, pedig tele voltunk grundokkal.

Barát József:

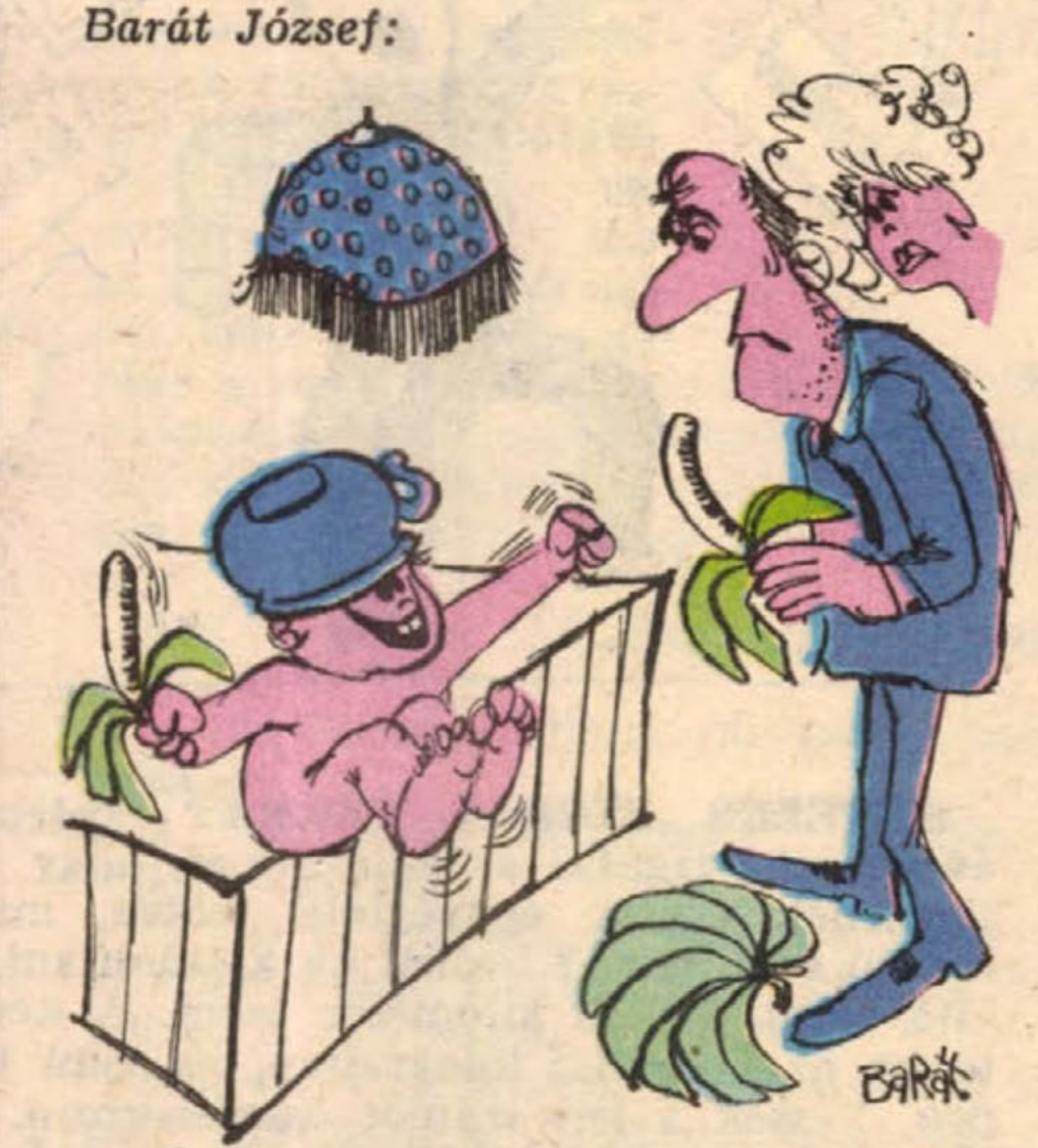

– A banánevéstől nem, mert akkor még bizonytalan volt, hogy majom vagy ember lesz-e belőlem.

Lehoczki István:

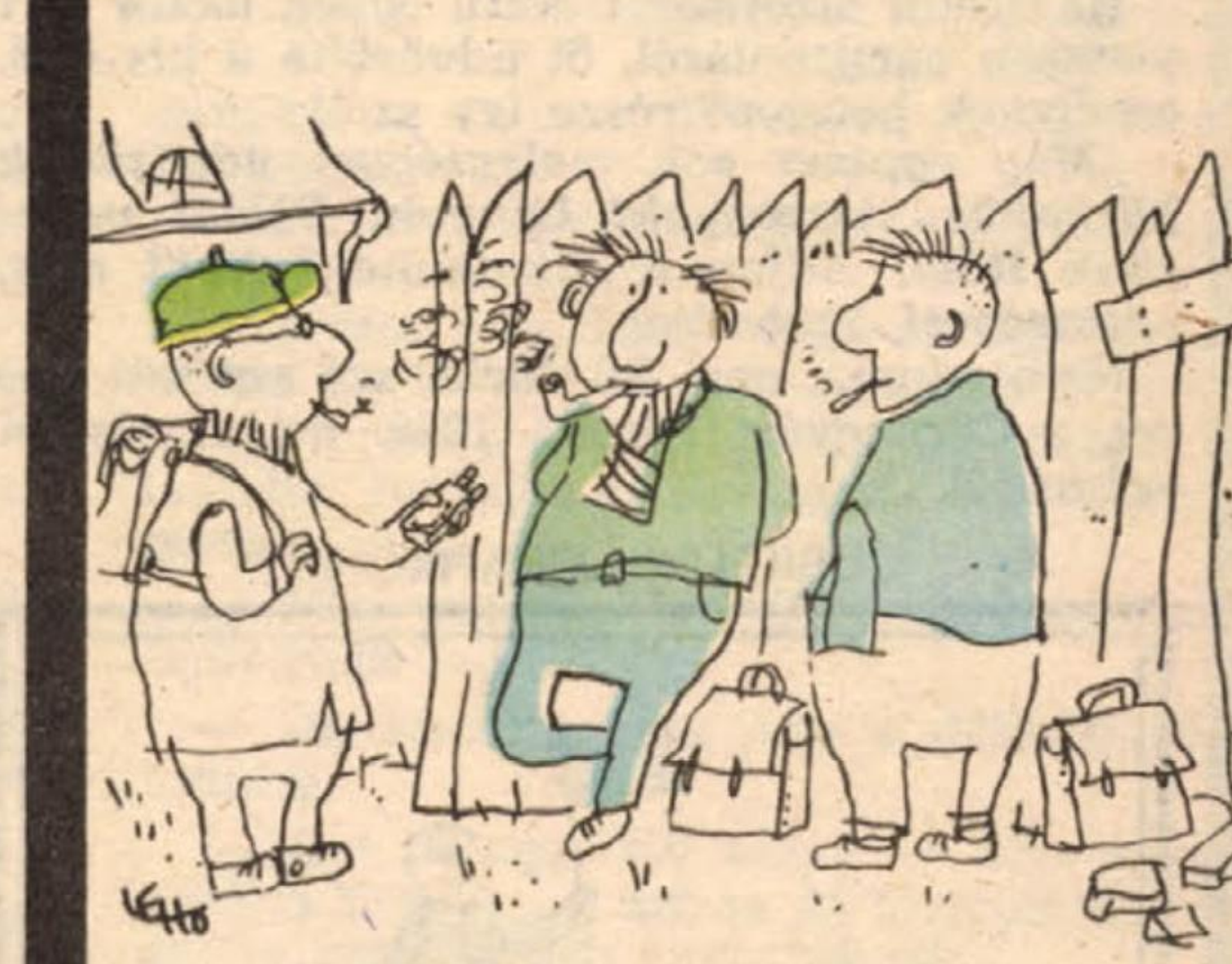

– A cigarettától.

HŰTLEN CIMBORA

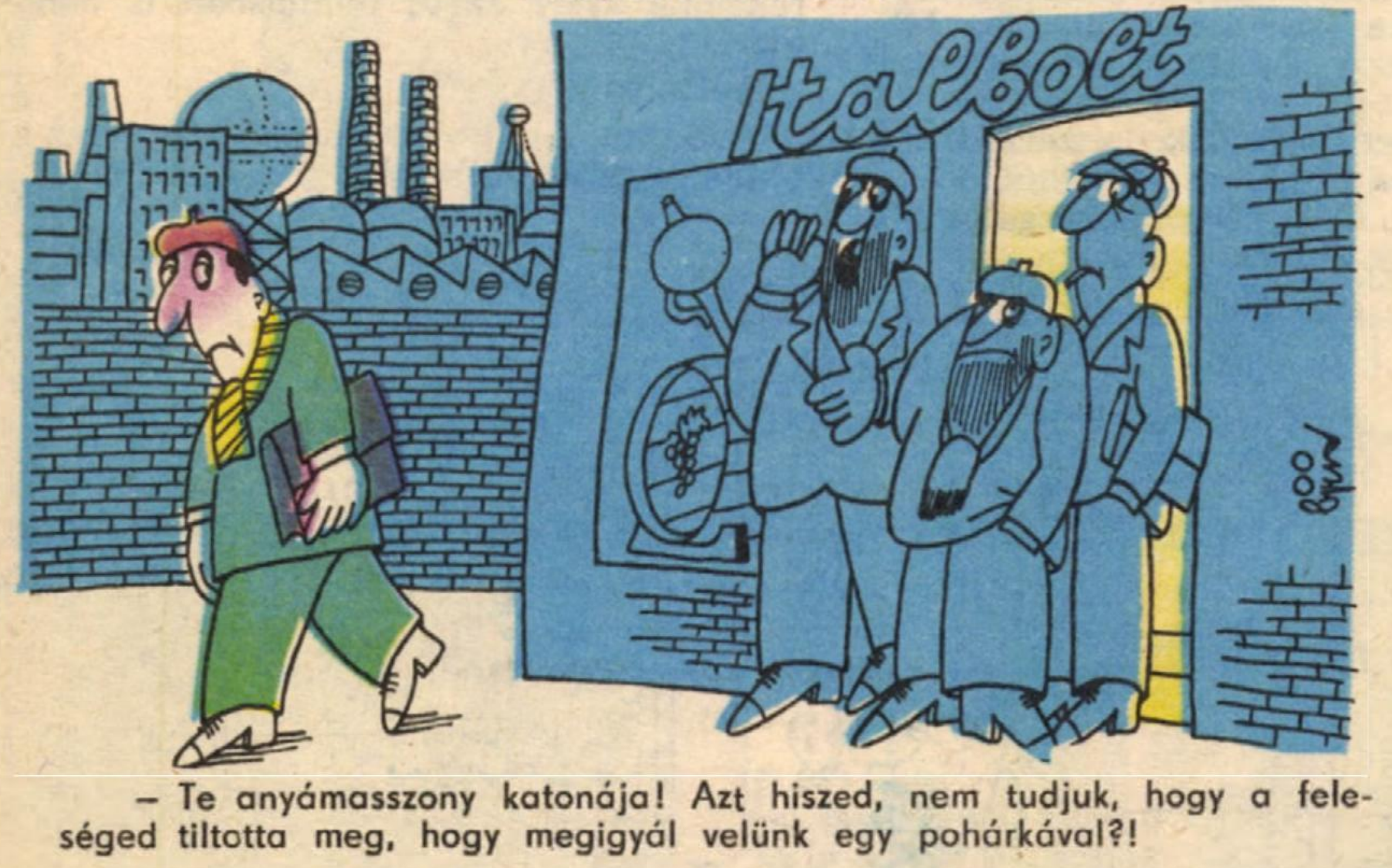

– Te anyámasszony katonája! Azt hiszed, nem tudjuk, hogy a feleséged tiltotta meg, hogy megigyál velünk egy pohárkával?!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

A cowboy kisfia háborúsdit játszik pajtásaival. Fordítva ül fel a ló hátára. Az apja megkérdi:

— Miért ülsz fordítva a nyeregben?

— Majd bolond leszek megmutatni az ellenségnek, hogy merre megyek!

Három kis levél

Csak egyet mondhatok: unom. Tetszik érteni? U-n-o-o-o-m... Unom az egészet. Az íróasztalomat, ezt az agyonkoptatott sárga deszkaládát, rajta a naptárt, unalmas zsolozmázásával, hogy hétfő-kedd-szerda... hétfő-kedd-szerda, unom a napi újságokat az asztalomon, szürke betűtengerükkel és unom azt a cikket, amit az imént fejeztem be, a kiizzadt, szánalmas elmeszüleményt, ami holnap megjelenik, aztán mint egy szappanbuborék szétpukkan és unom, legfőképpen unom magamat, hogy halálos nagyképű komolysággal írom ezt a sok hülyeséget, ami még akkor is értelmetlen lenne, ha lenne értelme, hiszen csak elvész mások badarságainak elapadhatatlan tengerében. És minek is csinálnám? Hogy megnevettessem az embereket? De hát különb dolgokon sem nevetnek, mert unják, nálam okosabbakén sem, akkor éppen az enyémen... ej, borzasztó! A pénzért írom? Minek a pénz? Hogy legyen miből megélnem? Annyi még lesz. Hogy berakjam a bankba? De minek? Hogy aztán kivegyem? A balatoni nyaralásért? Abban meg mi a jó? Tömeg, zaj, sorbanállás, lángosbűz. Külföldi nyaralásért? Ilyen stempli, olyan stempli, krajcároskodás a gazdagok árnyékában, még egy múzeum, még egy templom. A család jólétéért, a gyerekekért? Amit kapnak, elfogadják, alászolgája, mit érdekli őket tovább... A nőkért? Ugyan már, a nők! Öregedő férfi, mit várhatok még a nőktől? Azok is mind el vannak foglalva a maguk bajával, mert ők is unják, amint én is unom, unom, rettenetesen unom...

Most például kinézek ezen az ablakon. Mit látok? Látom egy bérháznak a hátsó udvari frontját, gyűrött arcú háziasszonyokat piszkos matlaszé pongyolában, amint még piszkosabb szőnyegeiket porolják, látok egy félig roncs autót, amit a gazdája úgy pátyolgat, mintha érne is valamit, látok egy fiatal lányt, kosarat cipel a közértből kopott, olcsó áruházi kabátban, letaposott sarkú cipőben. Van ebben valami, végzetesen lehangoló! Ó, hogy unom... Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most egy kicsit szélesebbre tárom ezt az ablakot, így ni, felállok szépen ide a párkányra és áttallépek rajta... És akkor semmit, de semmit nem fogok már unni...

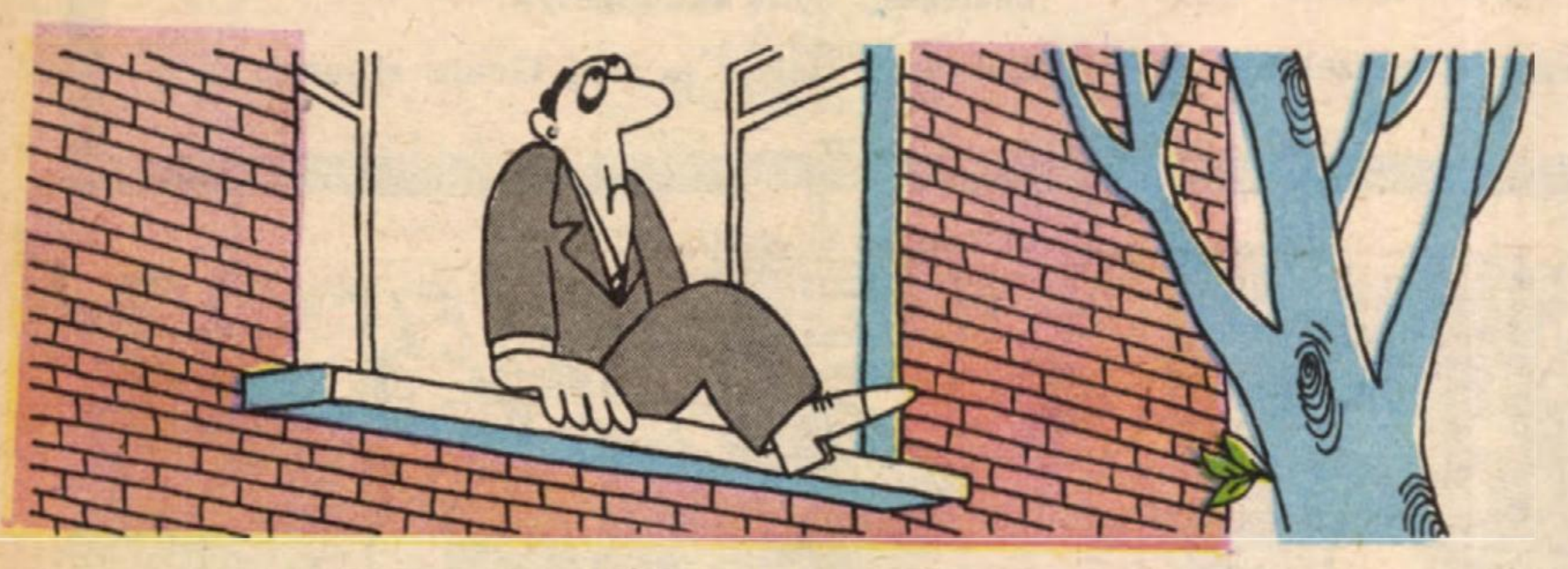

Csak arra kell vigyáznom, rá ne essek véletlenül erre az öreg fára itt az ablak alatt. Gondolom hársfa, de lehet, hogy platán, nem tudom biztosan, ilyenkor tél vége felé nehéz megmondani a fajtáját, mert már nincs levele. Ez a szörnyű, ólmos, szürke tél! De milyen érdekes! Ezen a lekopasztott, téltől felfalt fán kinőtt egy hajtás. Vagy tán megmaradt tavalyról. Igen, igen, három zöld levélke. Csak olyan féltenyérnyiek, de elevenek és harsogók, mint a friss fű. Jaj de aranyosak. És mintha megcsillant volna rajtuk valami fény. Mert éppen most, furcsa, pont most, amikor észrevettem ezeket a friss hajtásokat, két ocsmány felhő közül kibújt a nap és rásütött az öreg fa zsendülő leveleire...

Hát ez kedves... Talán nincs is már nagyon messze a tavasz?... Úgy látszik, ez a kislány ott a kosárral, ezért lépdel olyan pattogósan. Üde látvány ez a kis nő, egészen jól mutat rajta az a fiatalosan egyszerű kabát, meg ahogy szedi a formás kis lábát abban a sportos cipőben. Tulajdonképpen a nők, no igen, a nők, ők a váratlan zöld hajtás a mi szürke életünkben. Fel is kéne hívnom már azt a kis vegyész-asszonykát, akire a nyáron találtam rá a Balatonon. Istenem de szép is volt, amint ültünk este a földvári mólón, teljes csend, csak néha locscsant a víz a parti köveken, valahonnan egy rádióból Mozartot sodort oda a szél! Megismételhetetlen pillanatok ezek, vagy mégis talán visszavarázsolhatók? Pedig akkor volt egy kis lelkiismeretfurdalásom, mert ugyebár a gyerekek... Ilyen komoly ember, mint én, a tisztes férfikorban... De oda se neki, nincs semmi baj, a gyerekek tisztelnek, becsülnek, tudják, mindent megteszek értük, talán egy kicsit még büszkék is rám, hiszen a papa irogat, cikkeket ír, humorosakat is, és talán — ahogy ők és mások mondják — nem is mindig rosszakat. Nem azt mondom, hogy amit írok irodalomtörténeti igényű, habár ki tudja, ha az ember nem ezen az árva elszigetelt magyar nyelven írna, talán valahol a világban egy nagy szerkesztő, mondjuk a Gallimard kiadónál vagy az Einaudinál még fel is figyelne rá, félredobva előítéleteit, rádöbbenne, no nem arra, hogy ez egy Gogol, egy Swifth, egy Mark Twain, de legalábbis arra, hogy egy zseni, aki ott valahol Közép-Európában megpróbál a maga utolérhetetlen módján, hatalmas géniuszával és bőségesen áradó humoros vénájával segíteni az emberiségen és meg kell adni, remekül csinálja!

El hát az ablaktól, hiszen engem még vár a munka, a meghitt, barátságos, szívemhez nőtt íróasztal, rajta hűséges barátom, a naptár egyenletes, megnyugtató szívverésével, hogy hétfő-kedd-szerda... hétfő-kedd-szerda...

Novobáczky Sándor

MOSTAN SZÍNES CÉRNÁKRÓL ÁLMODOM

ÖSZTÖNZIK AZ ÚJÍTÓKAT

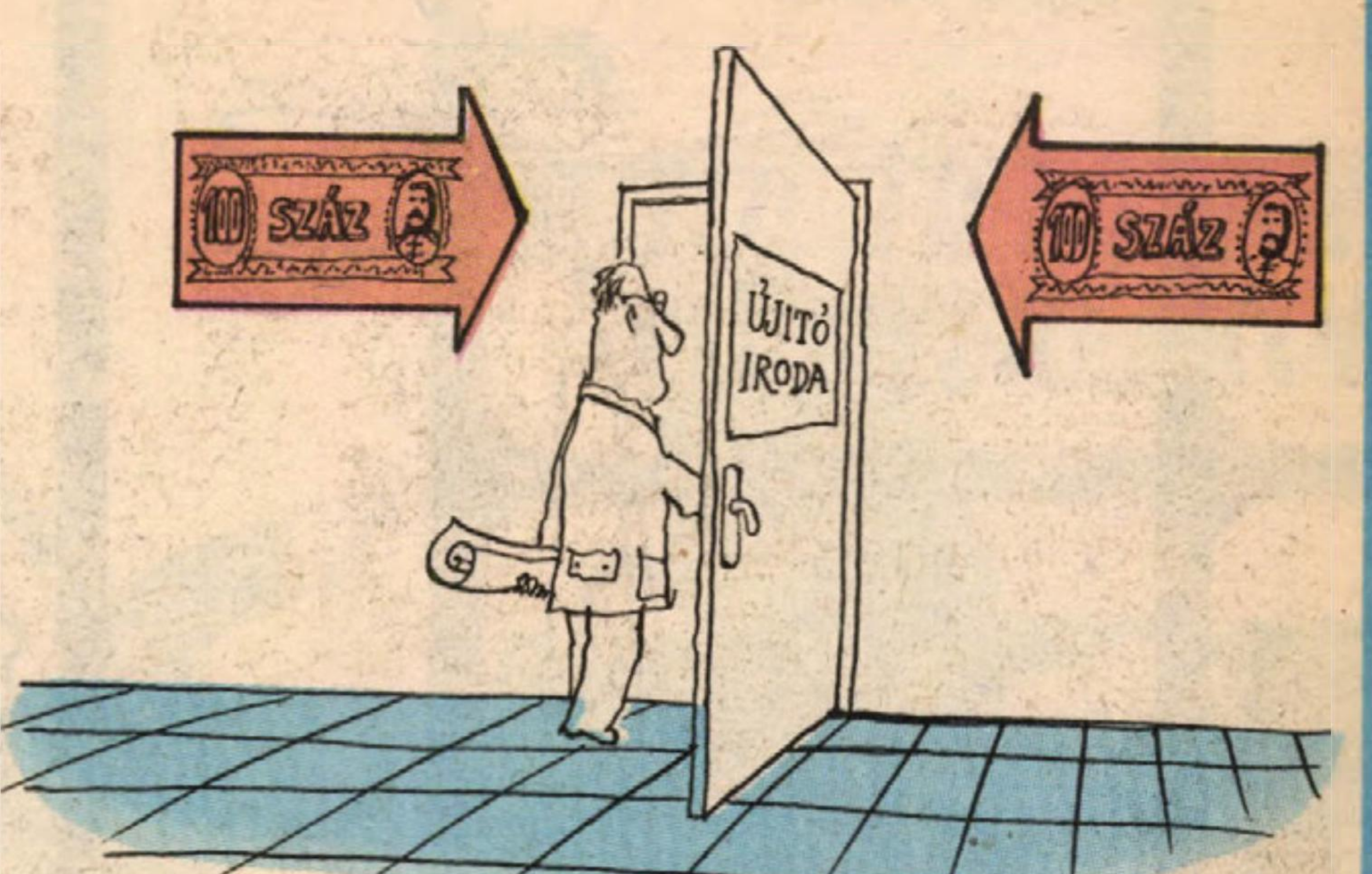

AZ ÚJPESTI CÉRNAGYÁR az ötvenedik születésnapjára készül. Az öt évtizedet öt mondatba sűrítve, így tudná elmondani rövid önéletrajzát:

— Skót tőkés szülőktől származom, 1926-ban avattak. Korán nősültem: már 1930-ban frigyre léptem a Nagyatádi Gomb- és Paszománygyárral. És a házasság — kisebb megszakításokkal — azóta is tart. Tizenkét évvel ezelőtt feladtam az önállóságomat, azóta a Pamutfonóipari Vállalatban vagyok megbecsült családtag. Dolgozom, jól vagyok, jöhet a következő ötven esztendő...

GYŰJTIK AZ EMLÉKEKET, a fellelhető dokumentumokat. Előkerült egy régi üzemi újság is. Abban találtunk egy mosolyogtatóan kedves, a felszabadulás utáni évekre jellemző cikkecskét.

Az üzemi bizottság titkára éppen akkor tért vissza a pártiskoláról, őt üdvözölte a kis írás, amelynek befejező része így szólt:

„Még egyszer sok melegséggel üdvözöljük körünkbe. Asszonyok! Lányok! Példát vehetünk Róla. Adjon a Mindenható Neki erőt, egészséget! Szabadság!"

Nem adoma, nem kitaláció, szó szerinti idézet a Cérnagyári Híradó 1948. május elsejei számából.

JUBILEUMI GRAFIKON

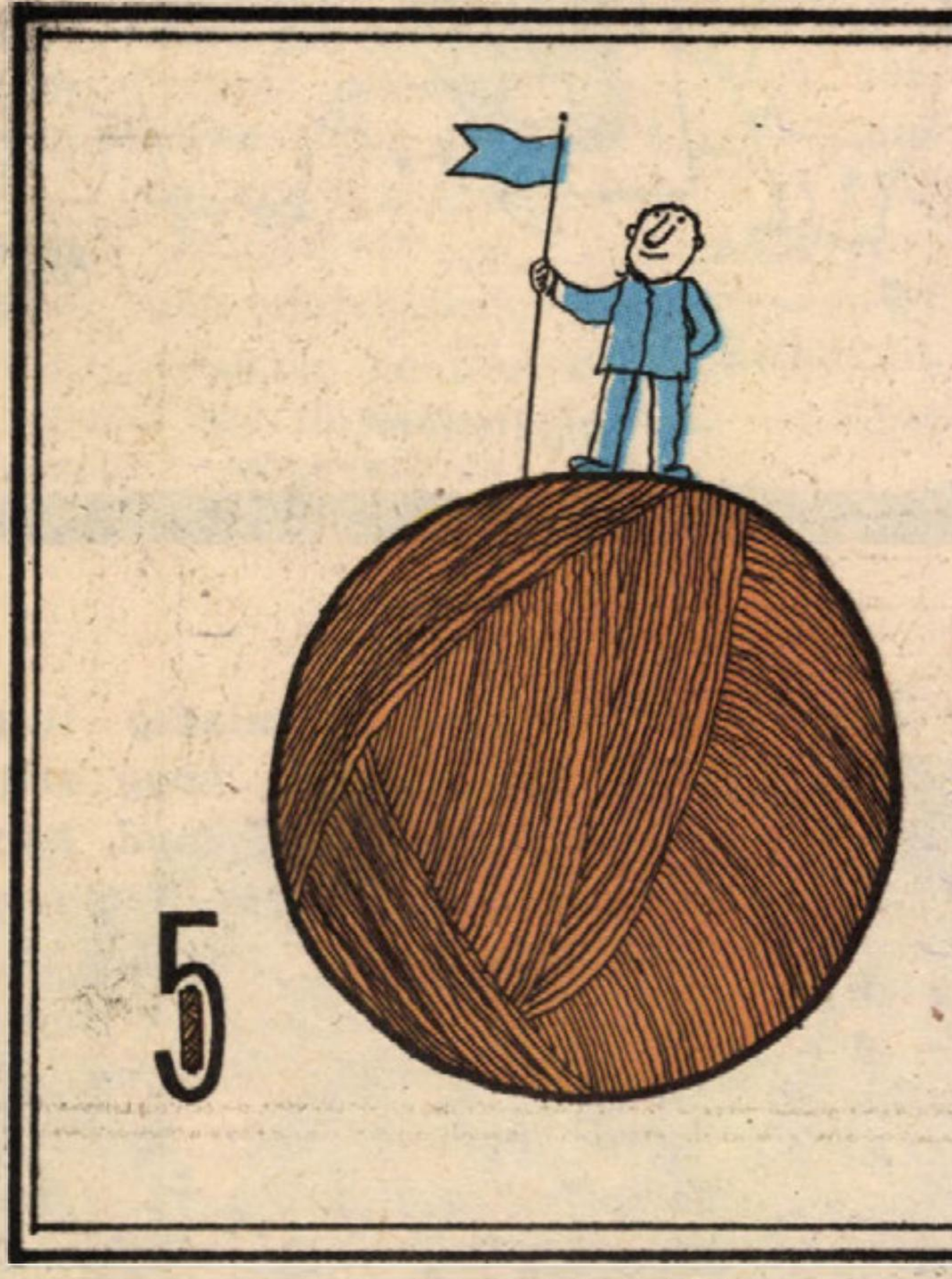

A cérnagyártás fejlődése

NÓTÁS KEDVŰ MŰVEZETŐ

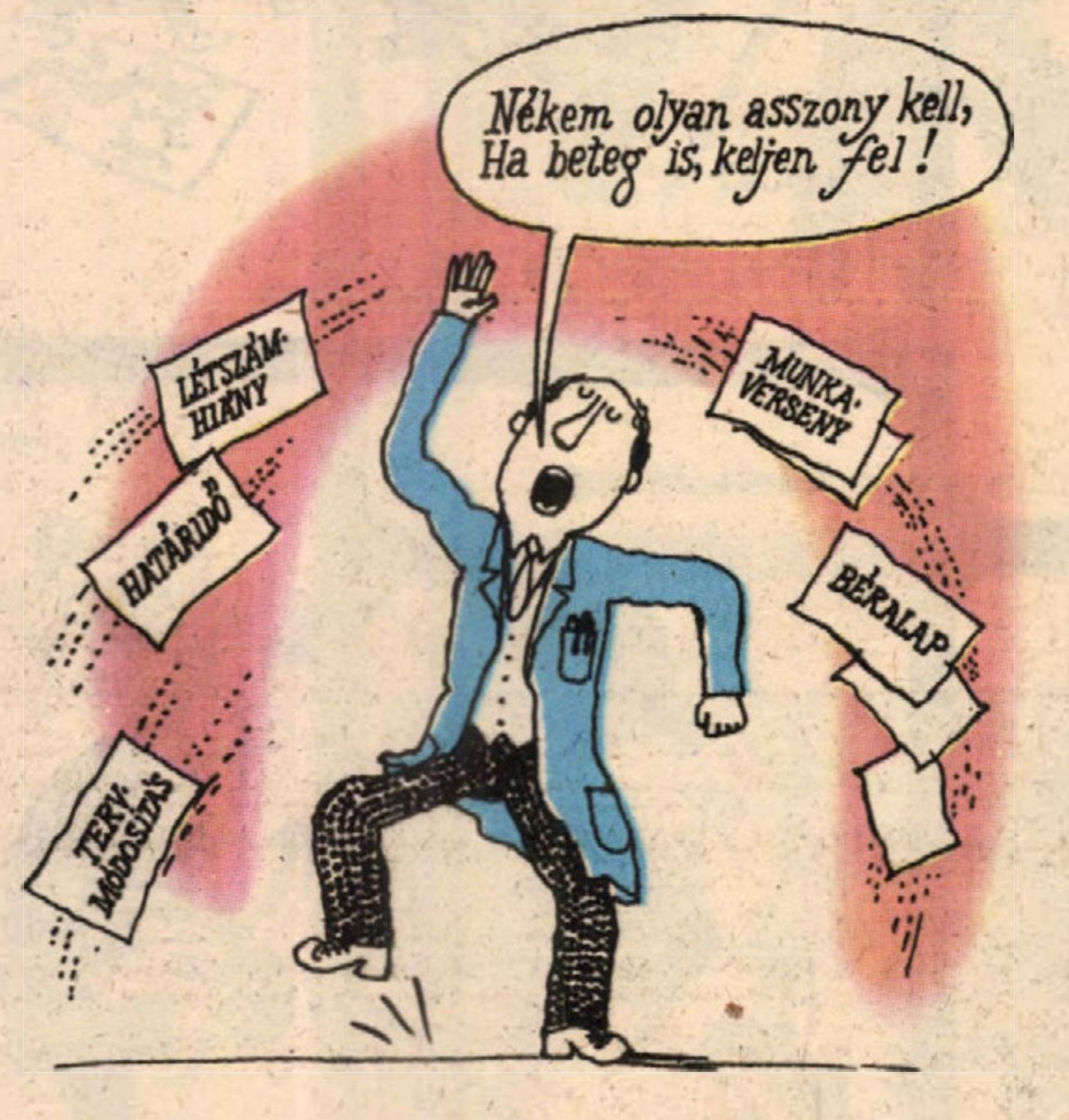

KÉTEZER TONNA CÉRNÁT gyártanak évente. Az izgatja a fantáziámat, hogy ez a tömérdek cérna, egyvégtébe kötve, milyen hosszú szál lenne? Próbáljuk kiszámítani. Egy kiló cérna 27—30 kilométer lehet. A kétezer tonna az kétmillió kilogramm, ha nem tévedek. Tessék a két számot összeszorozni. Nekem 54—60 millió kilométer jött ki. Ha most azt akarjuk megtudni, hogy hányszor lehetne körültekerni vele a földgolyóbist, el kell osztanunk a végeredményt negyvenezerrel. De én erre már nem vállalkozom, ezt tessék otthon elvégezni, házi feladatként.

Egyes legendák szerint földünket egy bizonyos Atlasz nevezetű úr hordja a vállán. Fenti számításainkból kitűnik, hogy ennek az Atlasznak a felesége az újpesti gyár egy évi termékéből nagyon csinos kis hálót köthetne az urának, abban hordhatná a földgolyót, mint piacról a dinnyét szokás, nem kellene állandóan a hátán cipelnie, ami tudvalevőleg elég strapás dolog...

HOL LEHET A MÁSIK VÉGE ennek a képzeletbeli, iszonytatóan hosszú cérnaszálnak, amelyiknek egyik végét Újpesten sodorják a gépek?

A magyar cérna nemcsak a képzeletben, de a valóságban is behálózza a földet. Még az eszkimó lányok is magyar fonállal öltögetik fókabőr fejkötőjüket: Kanada a legjobb vevője a csomómentes újpesti cérnának.

Ám a legsajátosabb karriert Szudánban futotta be az újpesti gyár terméke: póthaj lett belőle. Az ottani néger kislányok pompás kis parókautánzatot csináltak belőle maguknak. Mert az újpesti cérnának, amellett, hogy selymesfényű és nem szakadozik, van még egy nagy előnye. Nem korpásodik...

A HONLEÁNY a legrégibb márkanév az üzemben. Ez az ódivatú szó az Értelmező Kéziszótár szerint hazafias érzelmű nőt jelent. Hogy miért éppen így nevezték el a kézimunkafonalat, hogy mi köze van a hazafiságnak a kézimunkázáshoz, annak csak a nagy ég a megmondhatója. Egyébként ma már nemcsak a szó kezd divatjamúlt lenni, hanem maga a kézimunkázás is. Hazánk honleányai ma már egyre kevesebb időt áldoznak apró terítőcskék horgolására. Egyébként a horgolt csipketerítőcskék a lakásban mostanában ugyanolyan giccs-szimbólumok, mint a kertitörpék a kiskertben.

Még rémálomnak is rossz: valaki horgolt kertitörpékkel rakja tele a lakását...

KOSZTOLÁNYIT IDÉZTEM a címben, egy kicsit átköltve. Ő színes tintákról álmodott, hogy kiszínezné velük az életét. Amióta láttam az újpesti gyár mintakollekcióját, én színes cérnák tarka kavalkádjáról álmodom. Mennyi szín, mennyi árnyalat!

„... és kellene még sok száz és ezer,
és kellene még aztán millió:
tréfás-lila, bor-színű, néma-szürke..."

Kosztolányit idéztem újból, most szó szerint. De idézhetném a megrendelőket is akár, ők azt szeretnék, ha a gyár a tréfás-lilától a szomorú-piroson át a vicces-feketéig, a leglehetetlenebb színárnyalatokat produkálná. A gyár viszont azt szeretné, ha minél szűkebb lenne a színskála, s egy árnyalatból minél többet gyárthatnának. Ők úgy gondolkodnak, mint a híres szabómester, aki egyszer így fakadt ki egy társaságban:

— Ezek a mai szabók semmit sem érnek, ezek mindig olyan színű cérnát használnak, amilyen színű anyagot varrnak. Én egész életemben csak fehér cérnát használtam, azzal varrtam még a fekete ruhát is, de úgy, hogy azt senki sem vette észre. Ebben áll a szabómesterség igazi tudománya!

Radványi Barna és Tót Gyula riportja

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Nem szégyelled magad, Pista? Szegény Gyurikának egyszer sem adtad oda a szánkót.

— Már hogyne adtam volna. Fölfelé mindig ő viszi.

*

— Mondd, kérlek, mi az a kölcsönös szerelem?

— Például az, amit Laci csinál. Megkérte a nővérem kezét és rögtön kért a papától ötszáz forint kölcsönt.

MUNKAHELYI ÁRTALOM

– Nem tehetek róla, tömegiszonyom van.

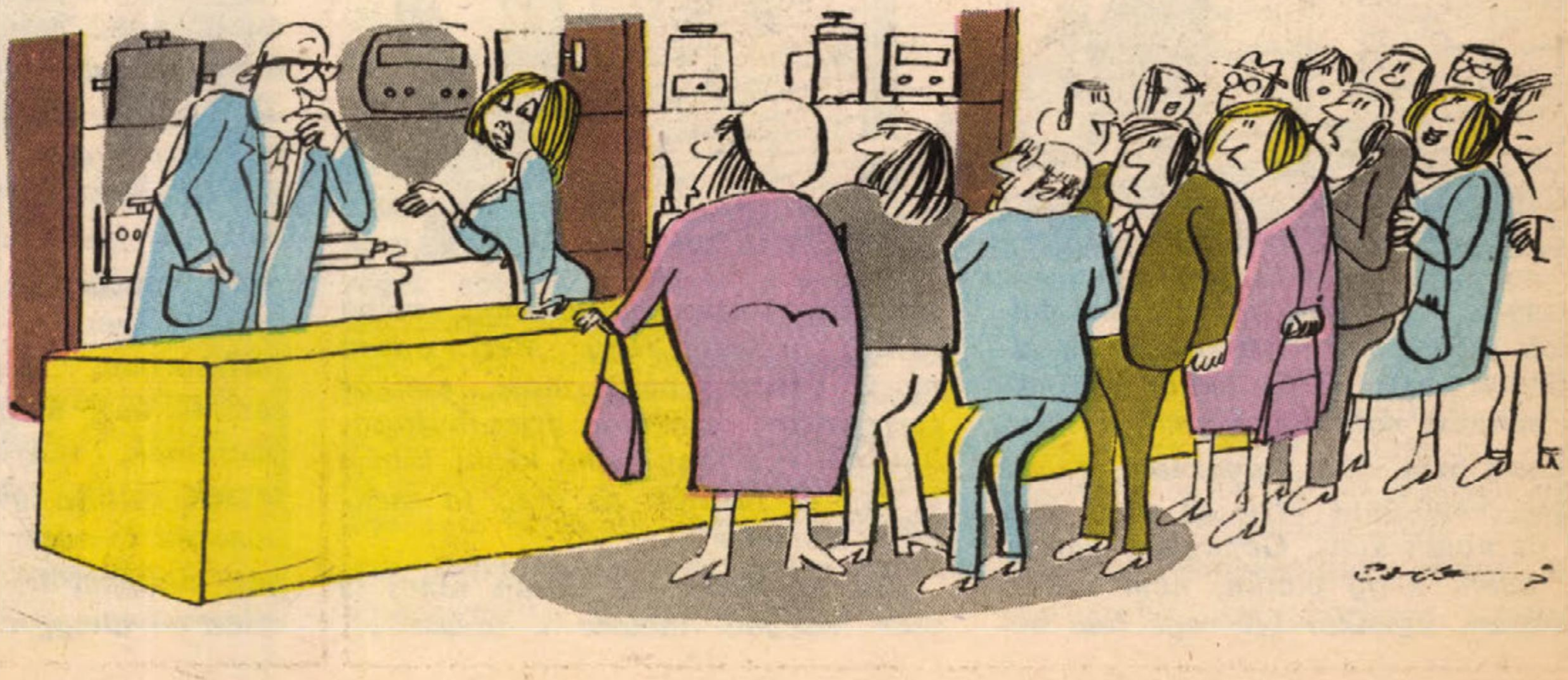

BÍRÓ

BALÁZS-PIRI,
FÜLÖP,
BRENNER,
VÁRNAI,
DALLOS,
HEGEDŰS.
LEHOCZKI

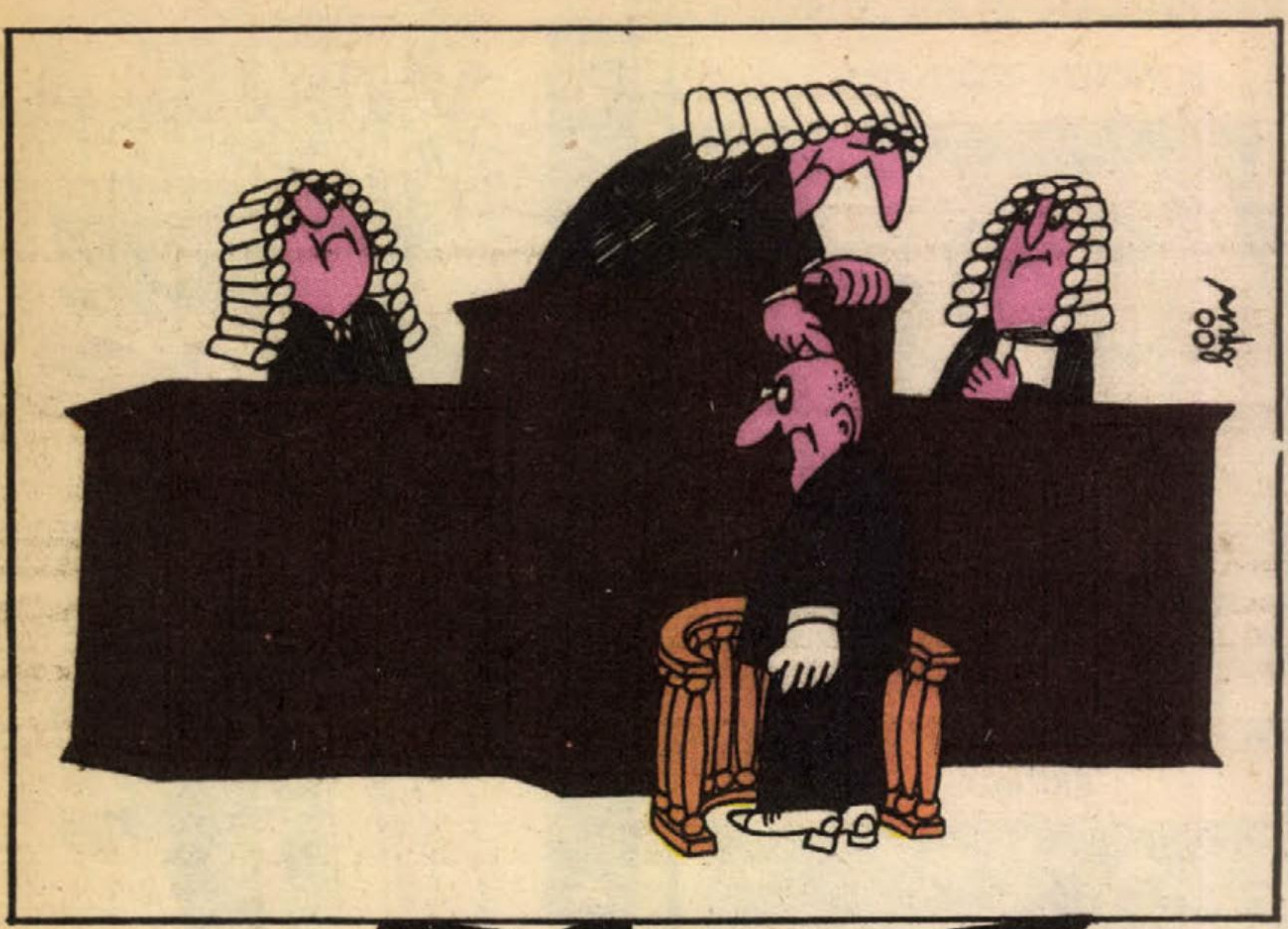

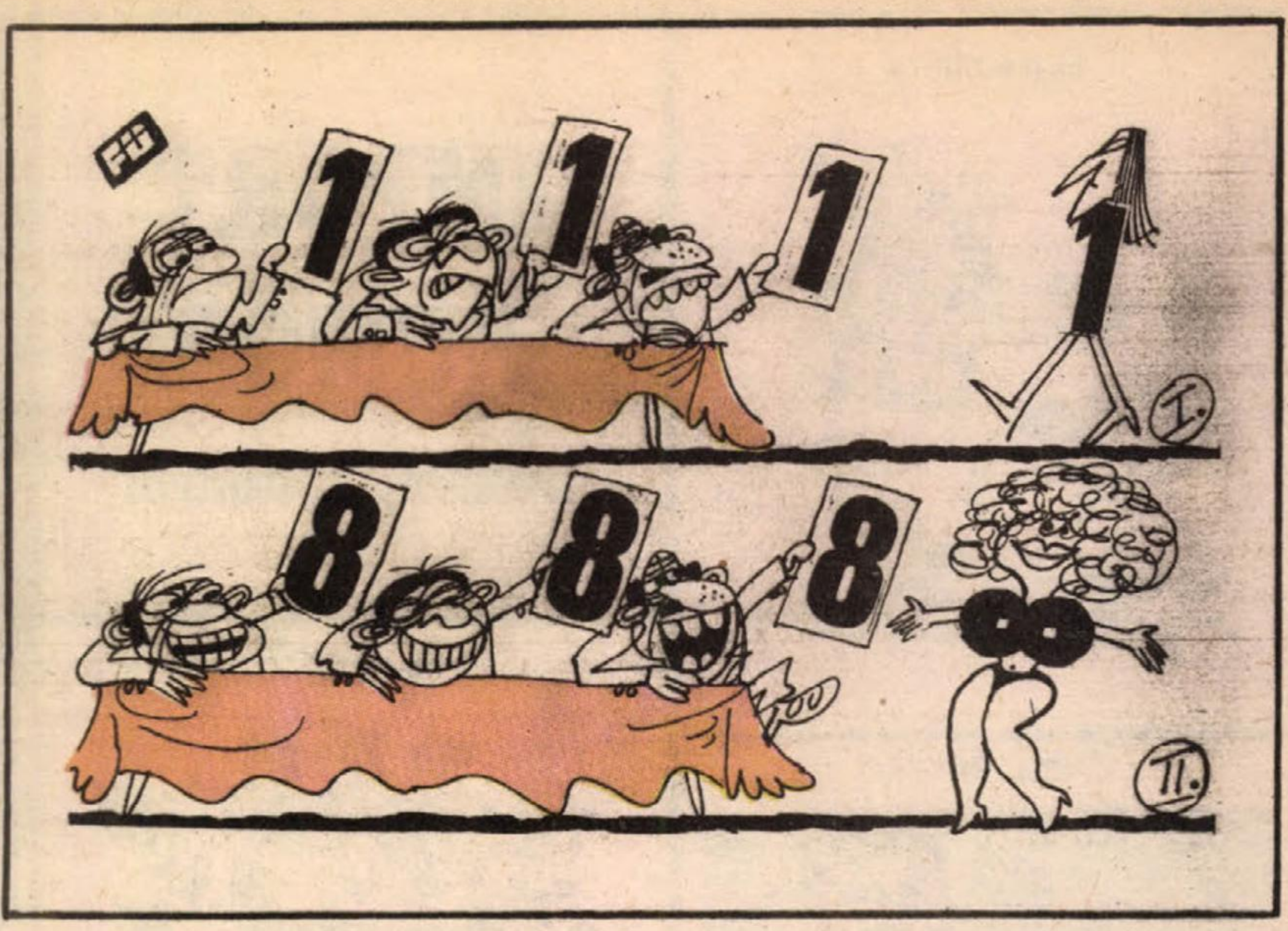

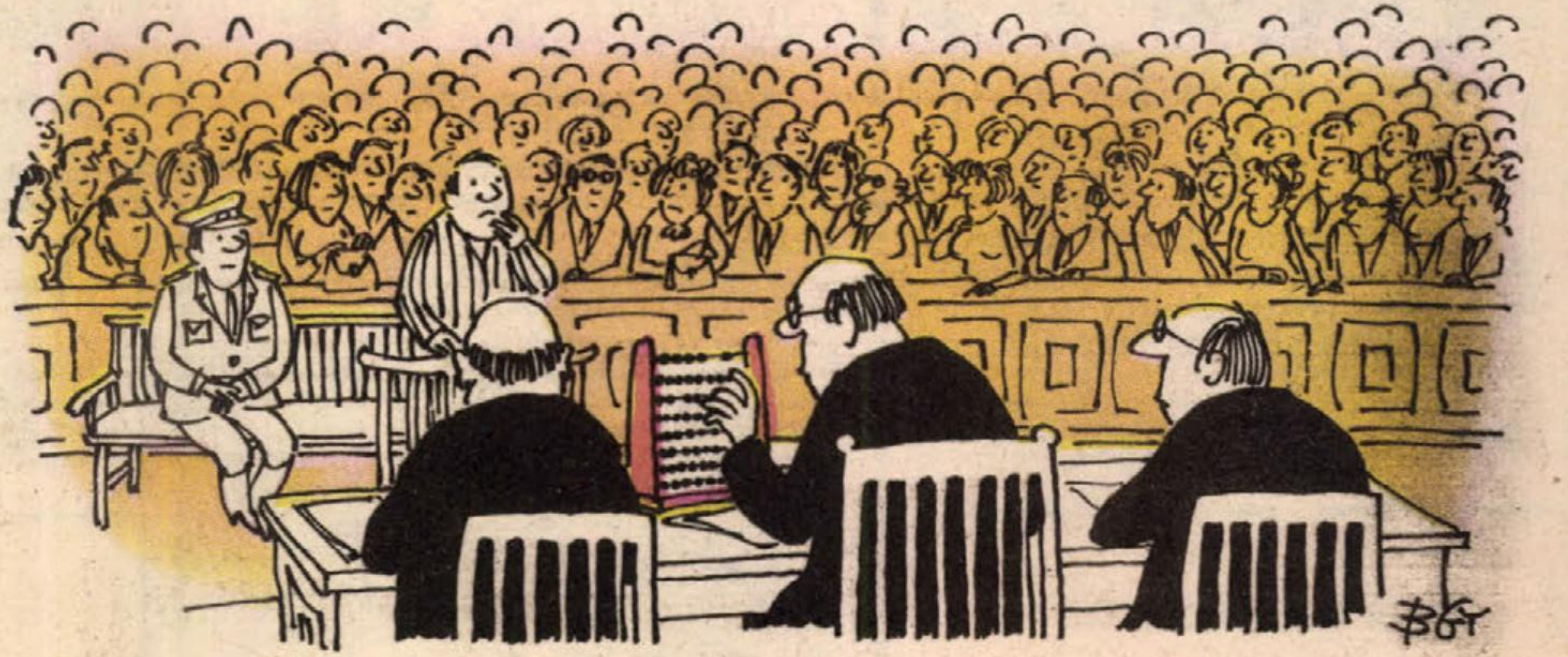

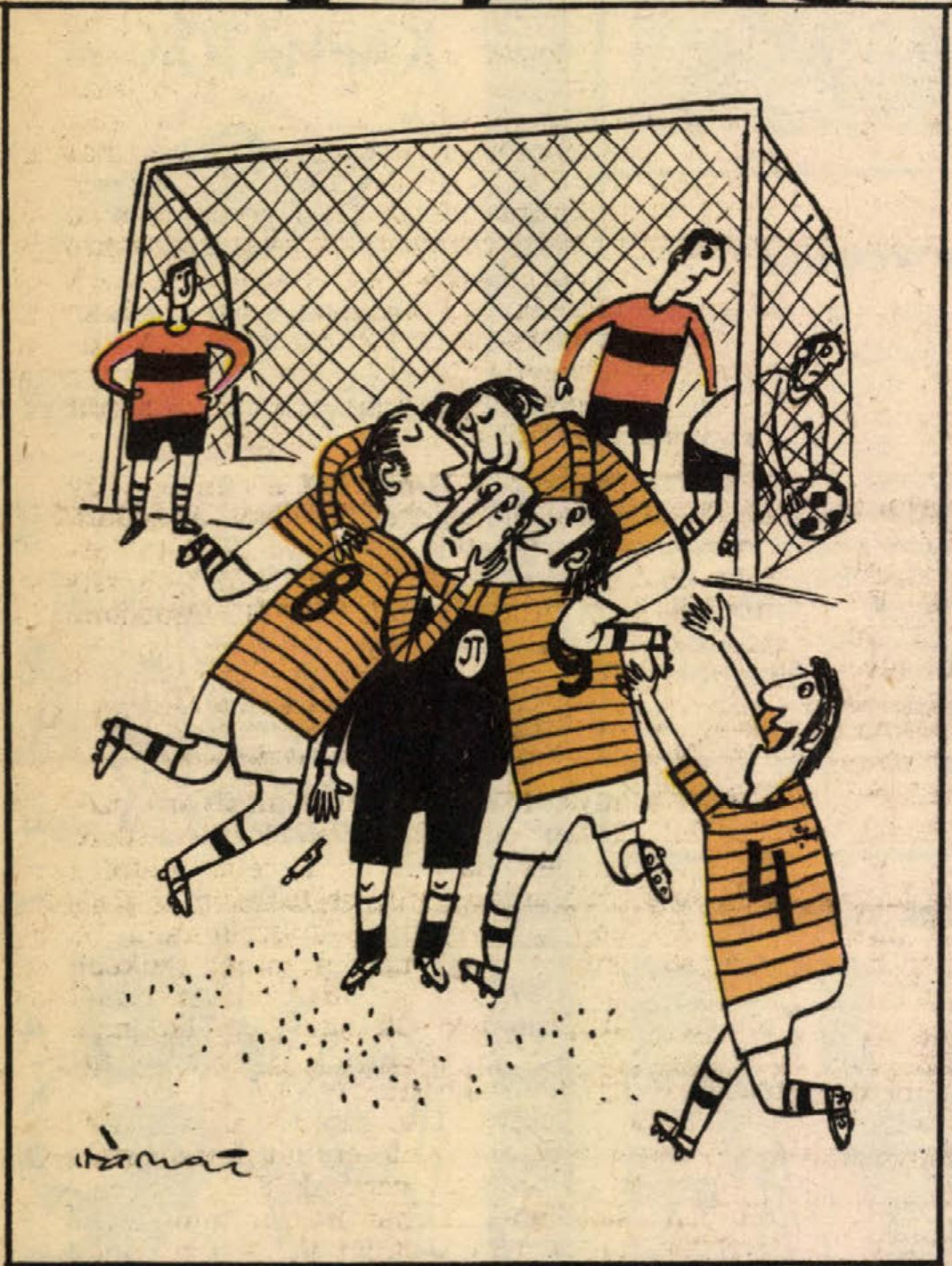

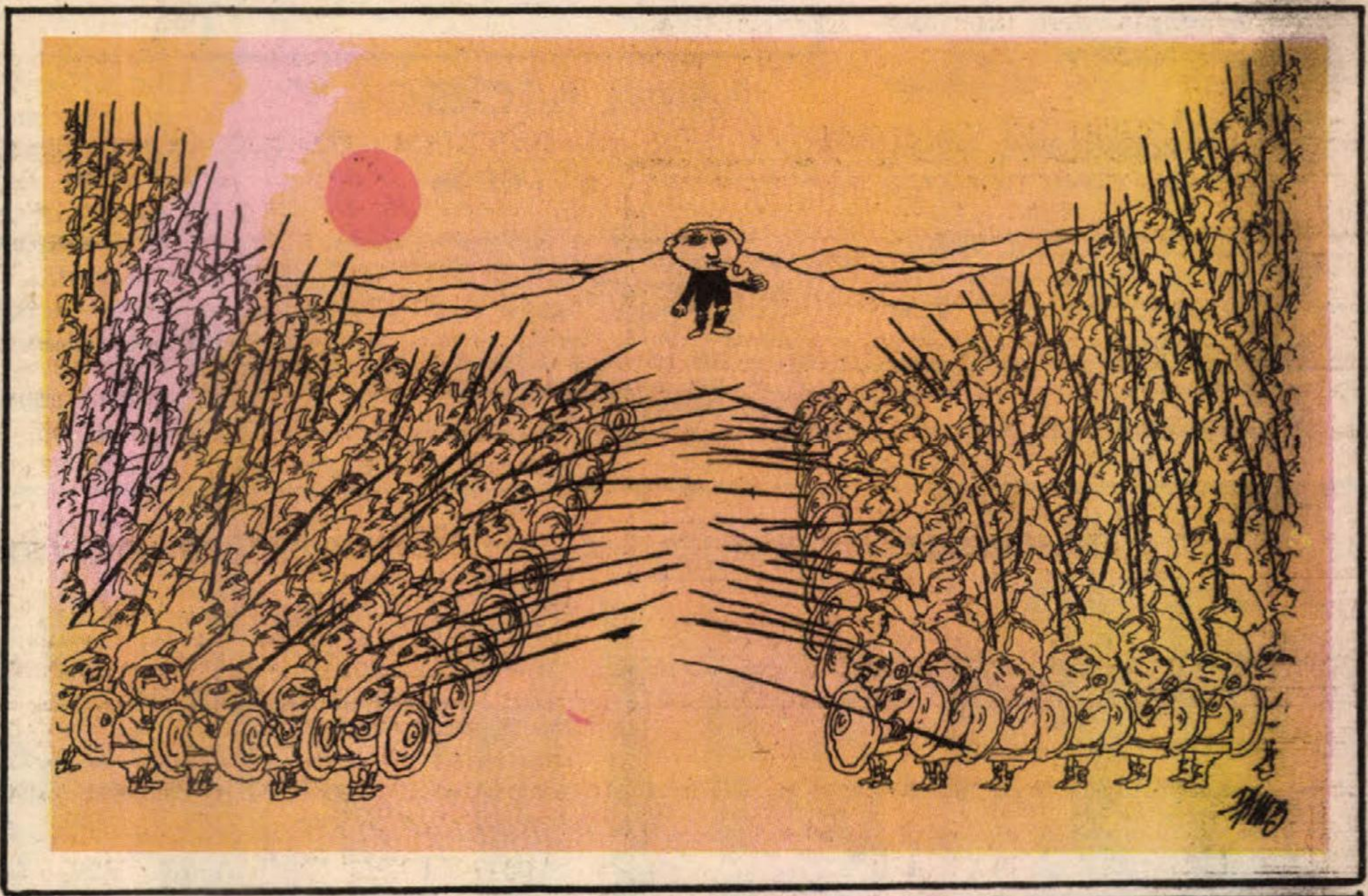

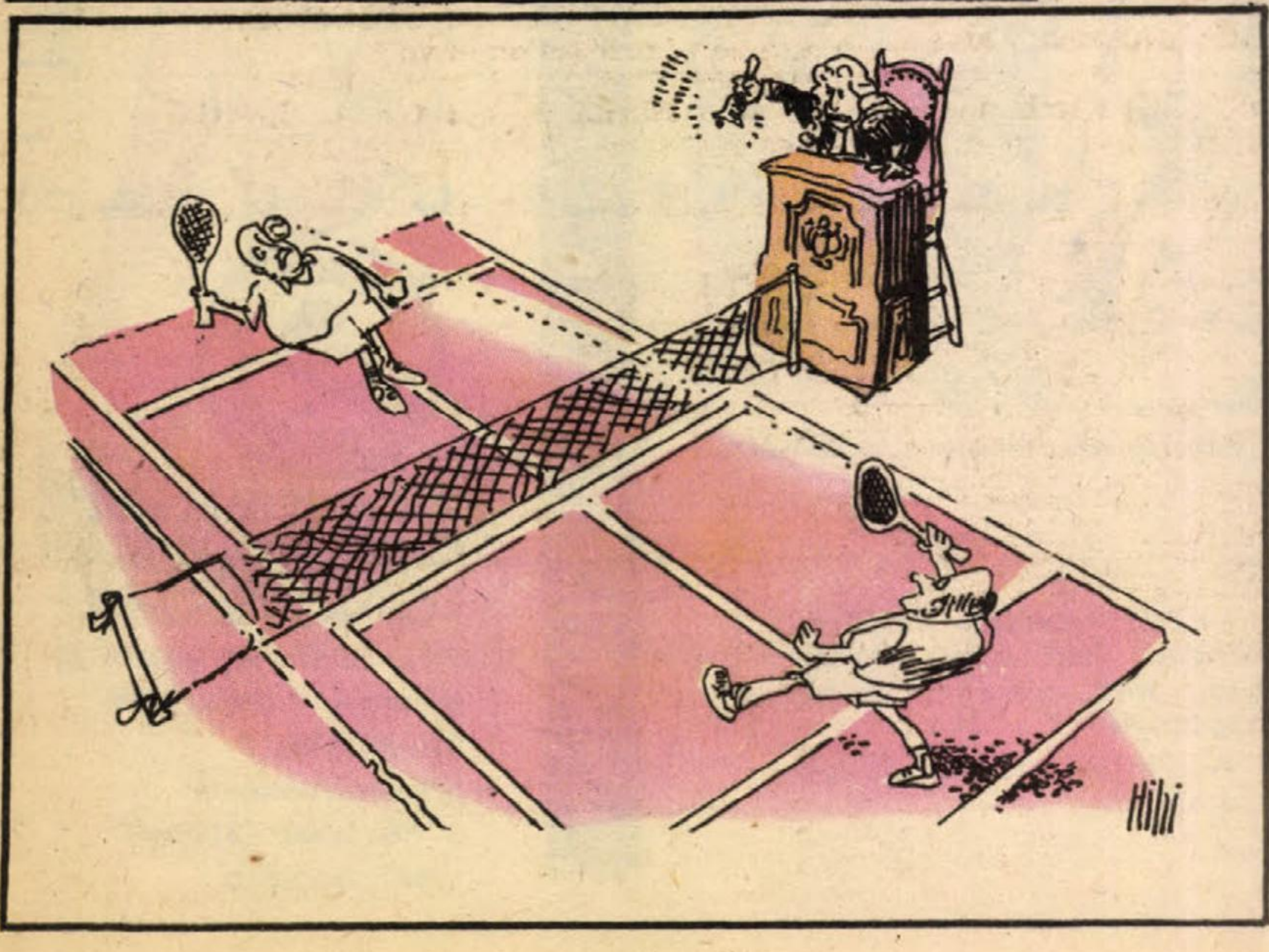

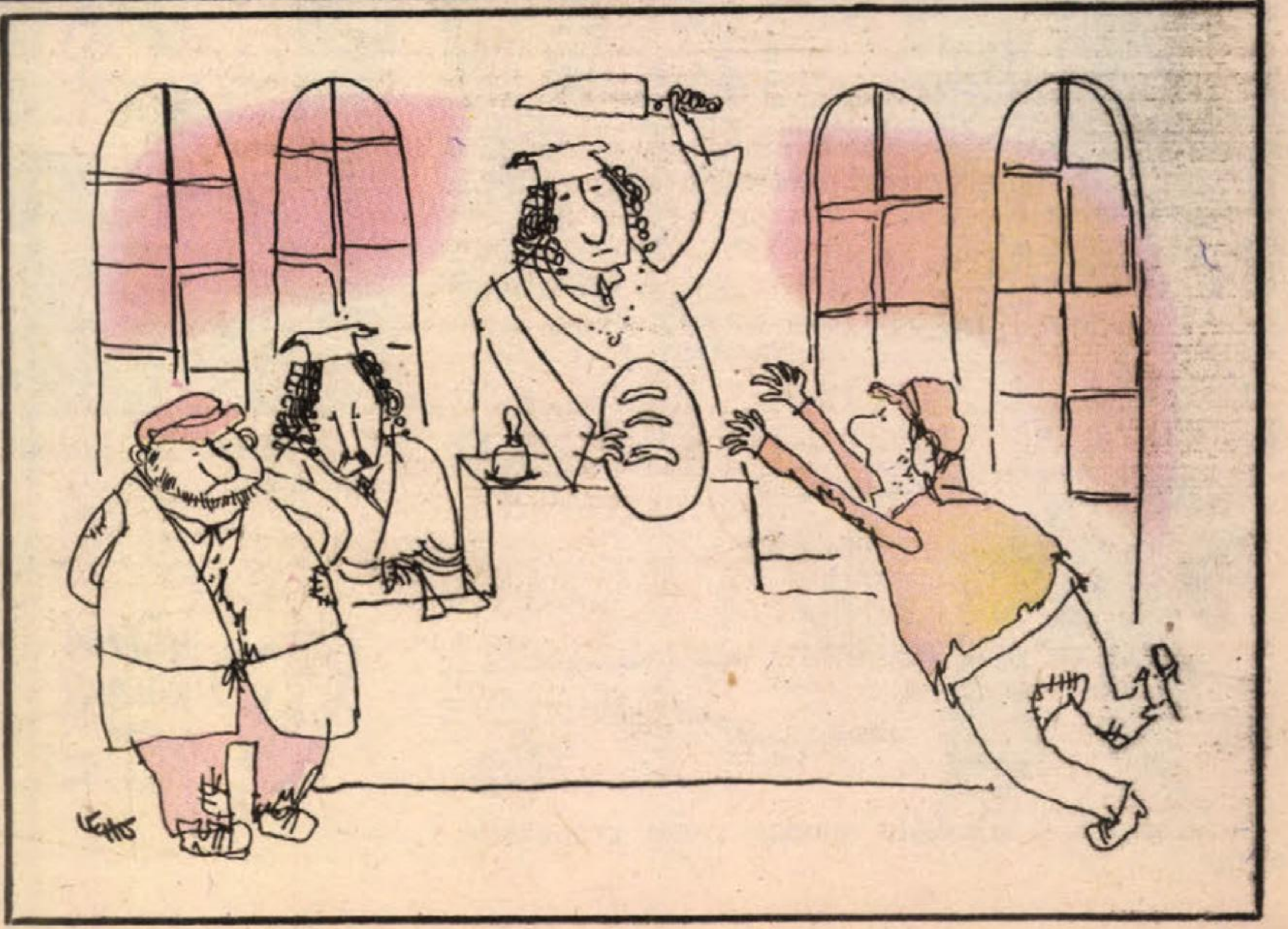

IMPORT HUMOR

írókról, költőkről

HUMORISTA

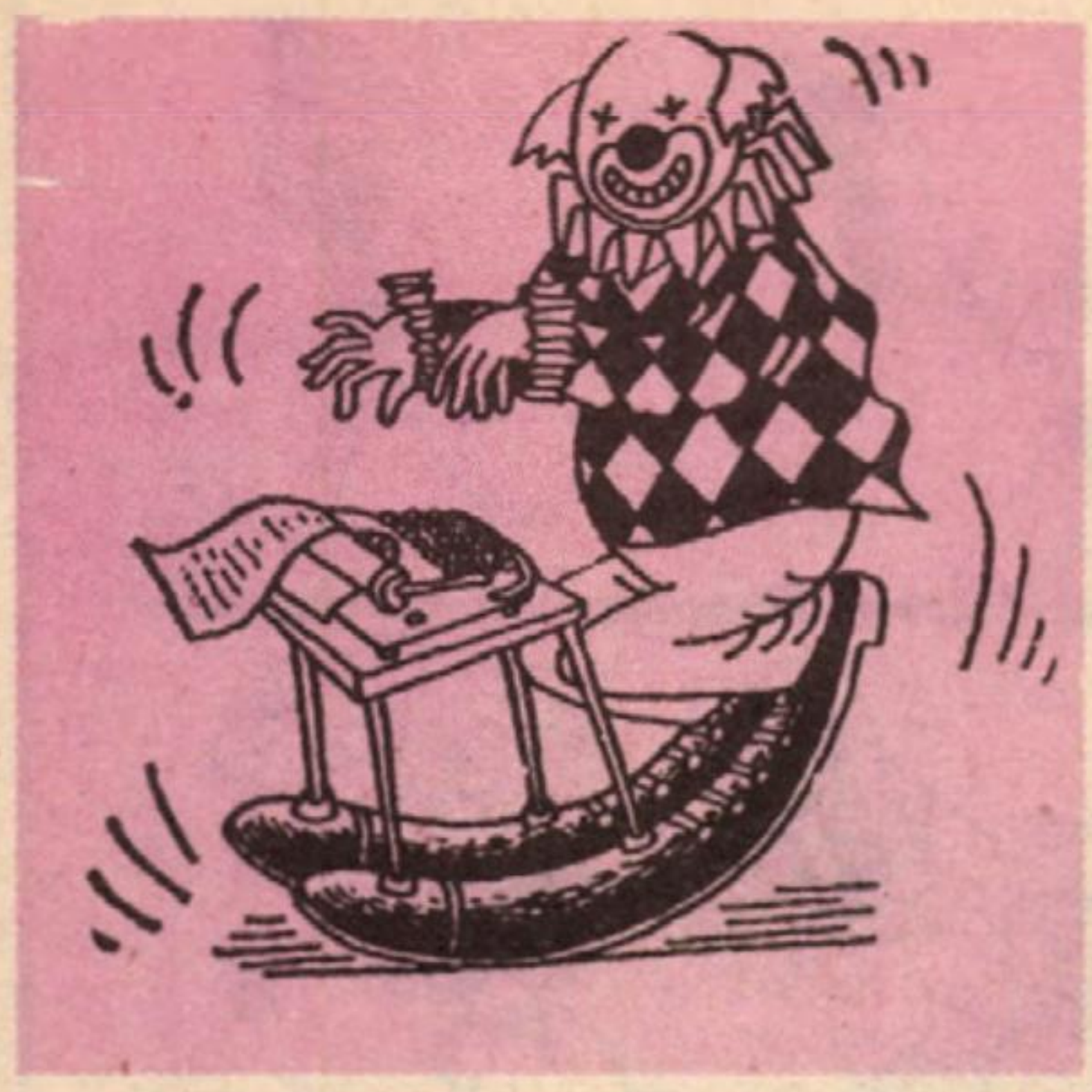

BŰNÜGYI REGÉNYÍRÓ

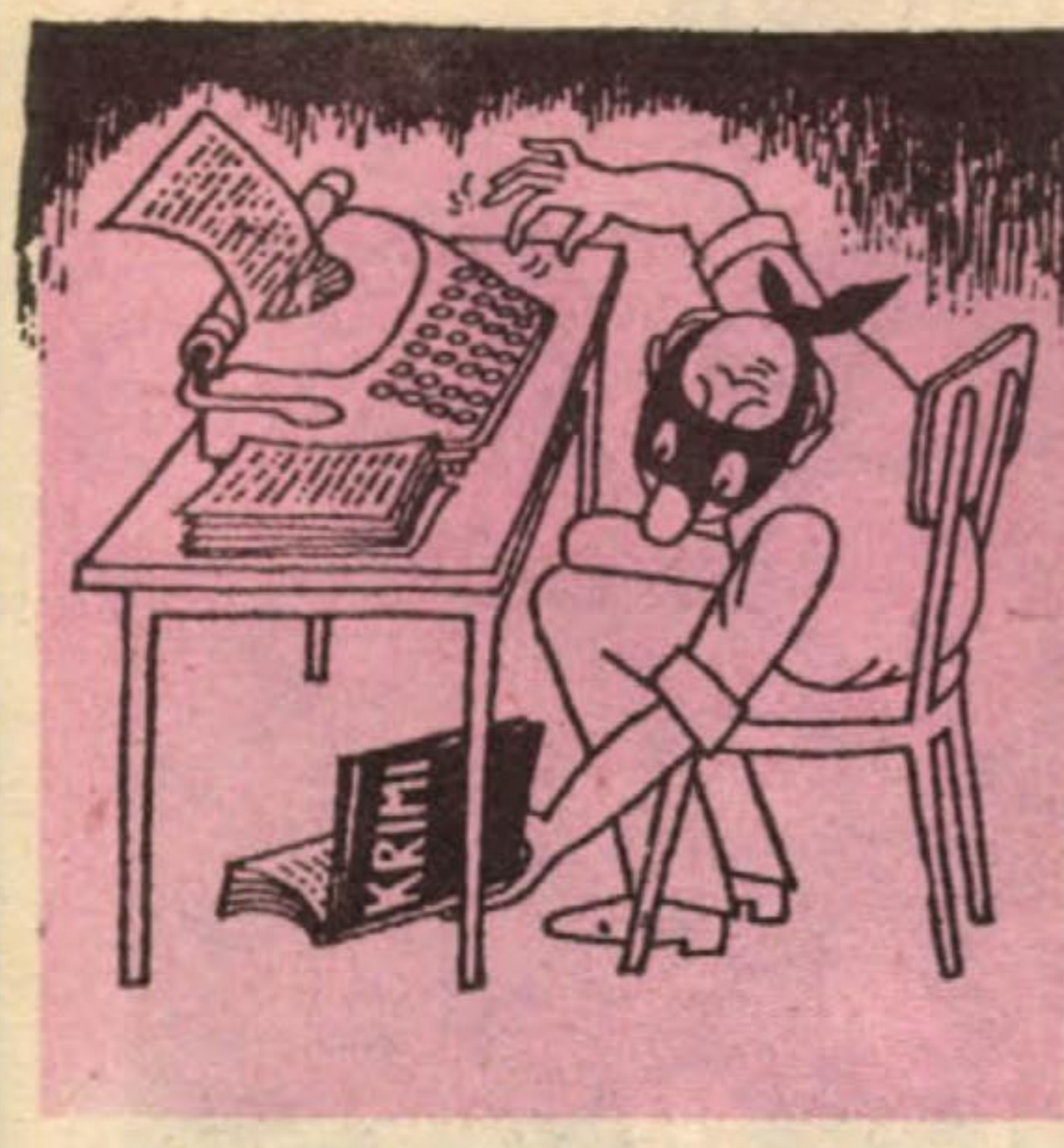

LÍRAI KÖLTŐ

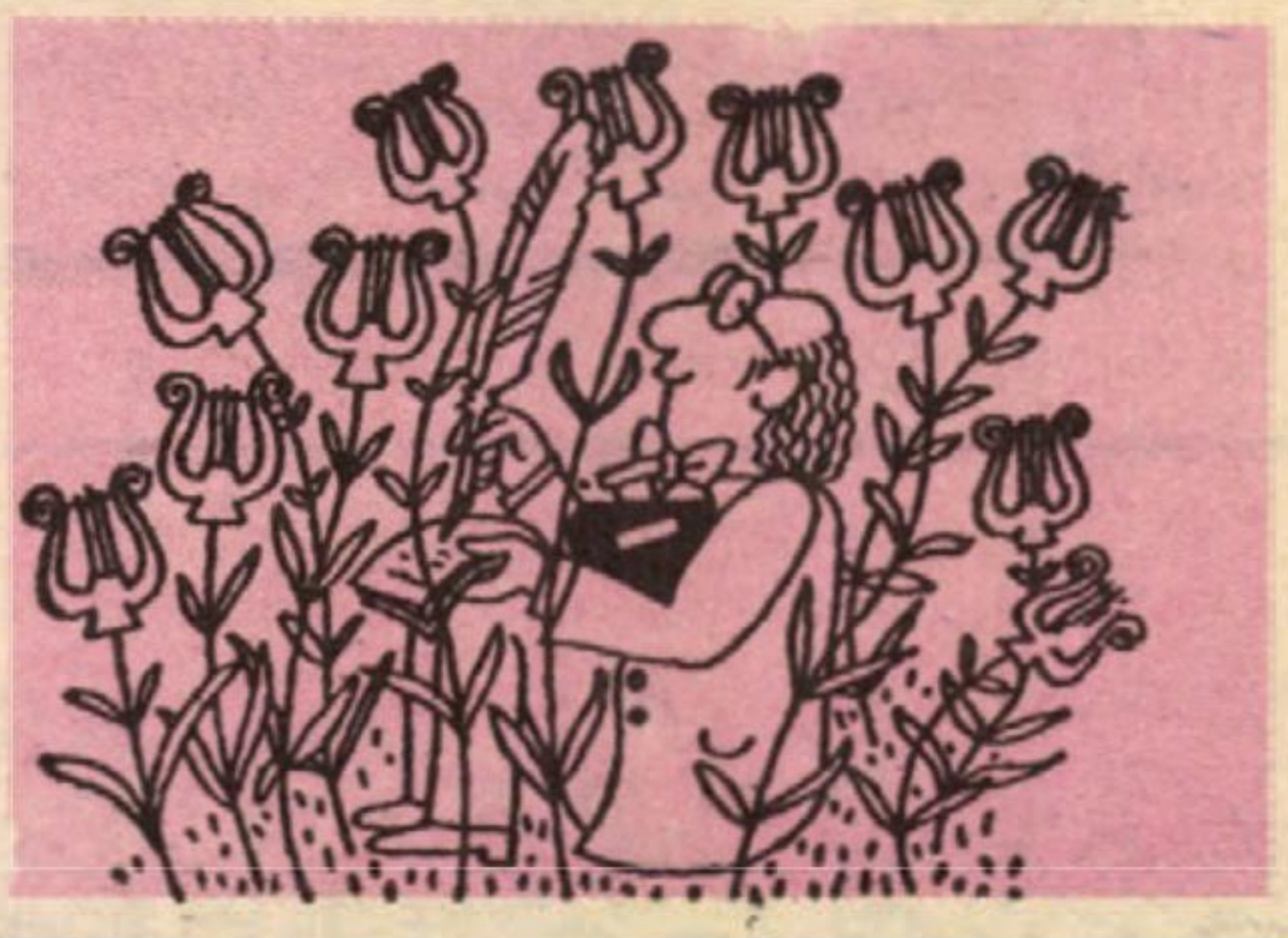

ÖNÉLETRAJZÍRÓ

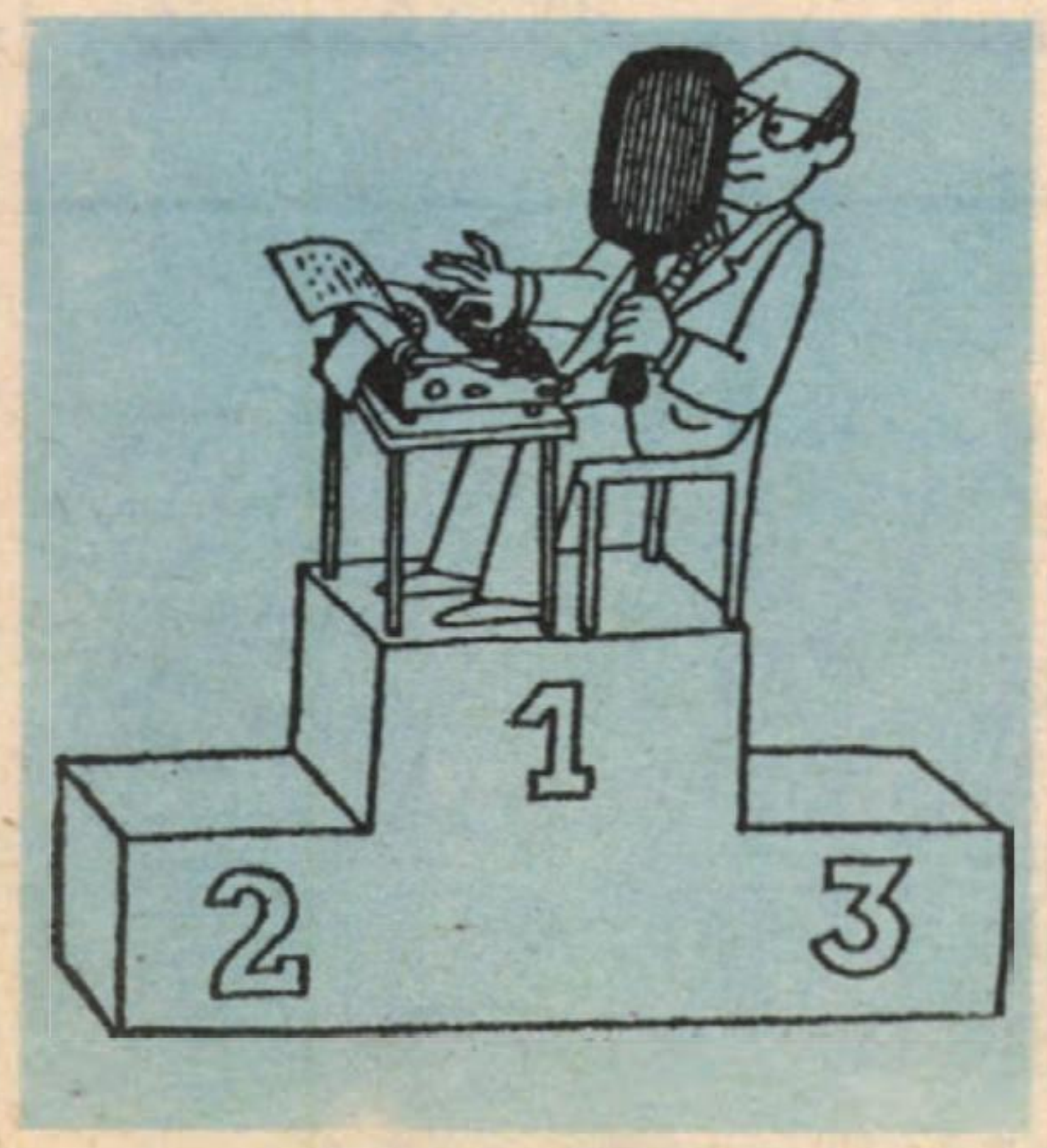

KRITIKUS

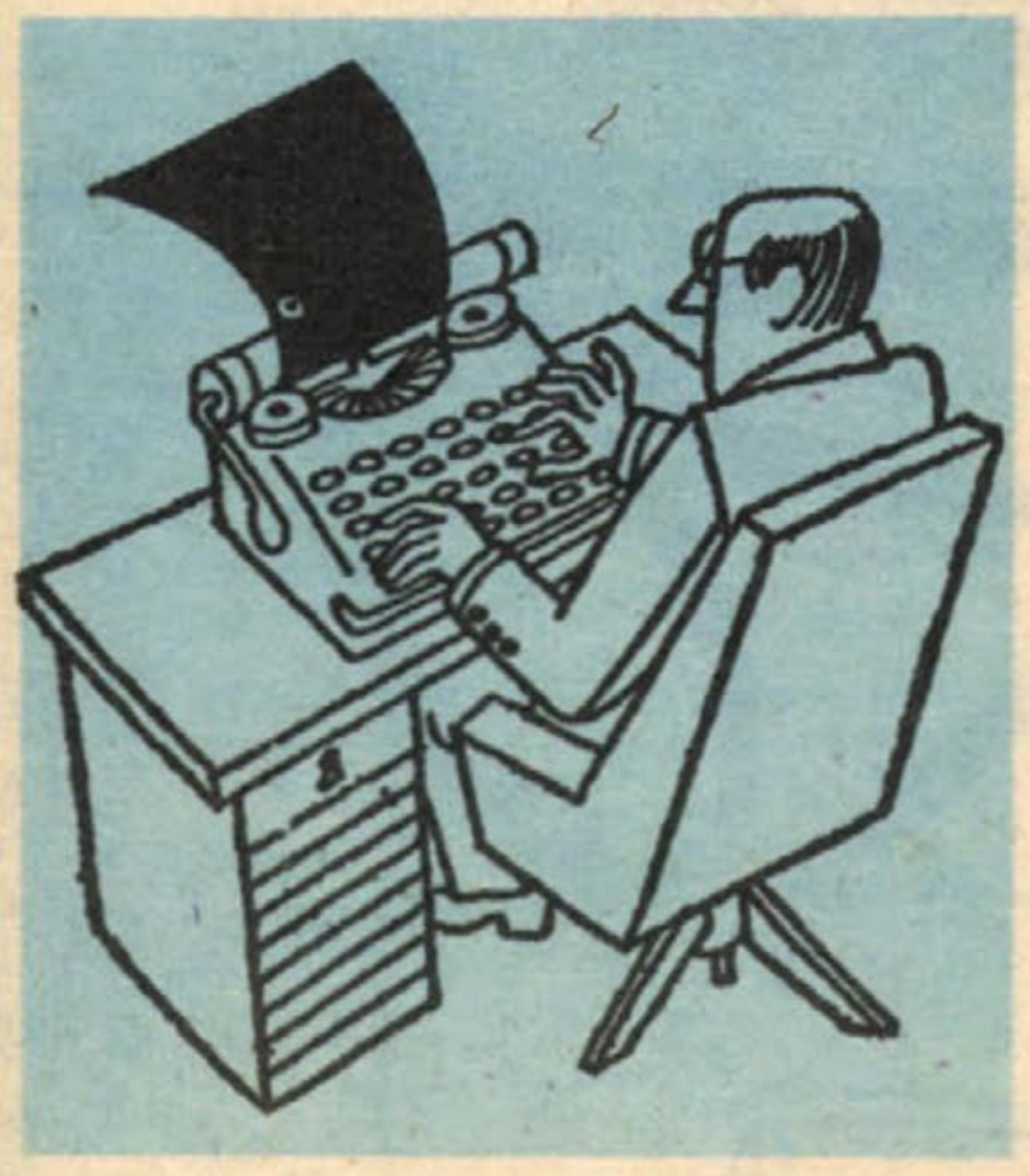

DALSZÖVEGÍRÓ

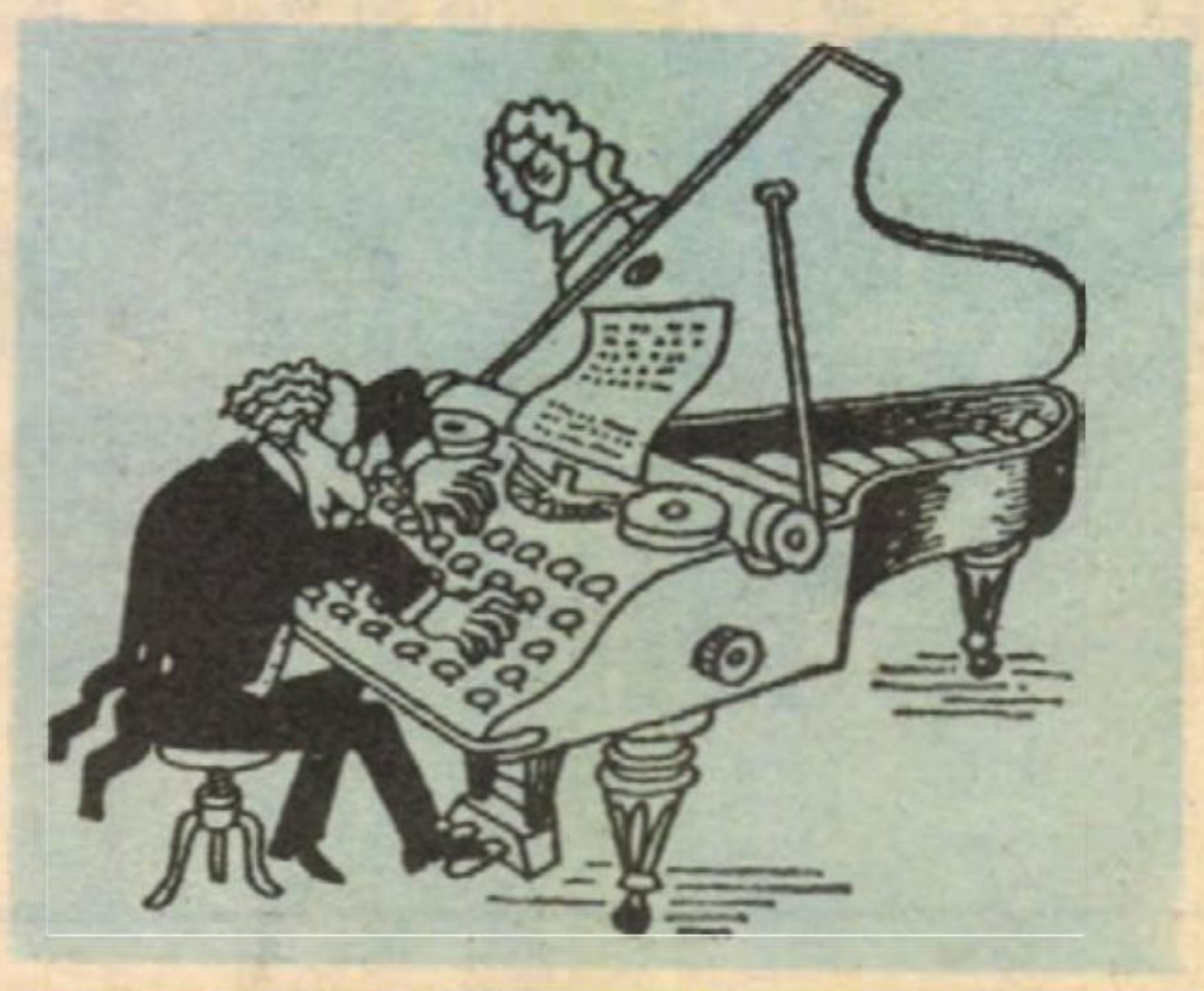

A RENDELŐBEN

— Mit fogyasztott ma ebédre?

— Krumplilevest és sült húst zöldborsóval.

— Nem evett túlságosan sok borsót?

— 174 borsószemet ettem.

— Igazán, ilyen pontosan tudja?

— Hát mit gondol, doktor úr, mivel foglalkozom én, mialatt ebéd közben a feleségem beszél?

MINI MOSOLY

KÜLÖNÖS

— Te, ezek a Krügerék csuda különös népek. Vettek a minap egy értékes szőnyeget, s azóta a vendégeiktől megkövetelik, hogy az előszobában vessék le a cipőt.

— Mi ebben a különös?

— Az, hogy azt a szőnyeget — falra akasztották.

SEGÍTŐKÉSZSÉG

Rokonszenvet kelt az ügyvédben a védence.

— Amikor majd kijön a börtönből — szól a fiatalemberhez —, szívesen találkozom magával és majd igyekszem segíteni...

— Ez nagyon kedves öntől — mosolyog a fickó —, de a páncélszekrények feltörése rendkívül bonyolult munka. Csak született tehetségek boldogulhatnak vele.

(A Krokodilból fordította: K. A.)

IPARI FEJLŐDÉS

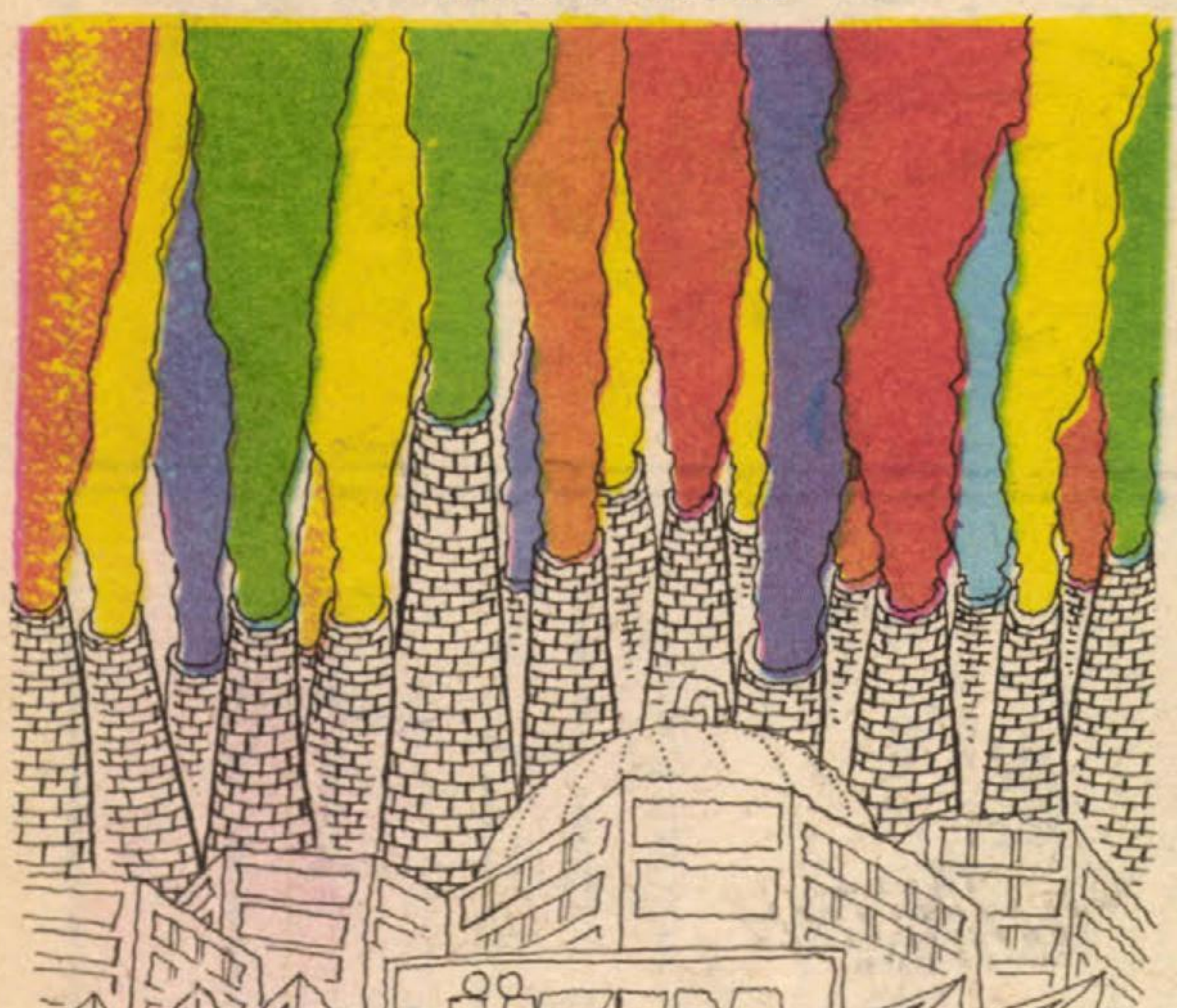

– Üzemünk a színskála minden színét produkálni tudja...

CIRKUSZI KUTYA ÁLLÁST KERES

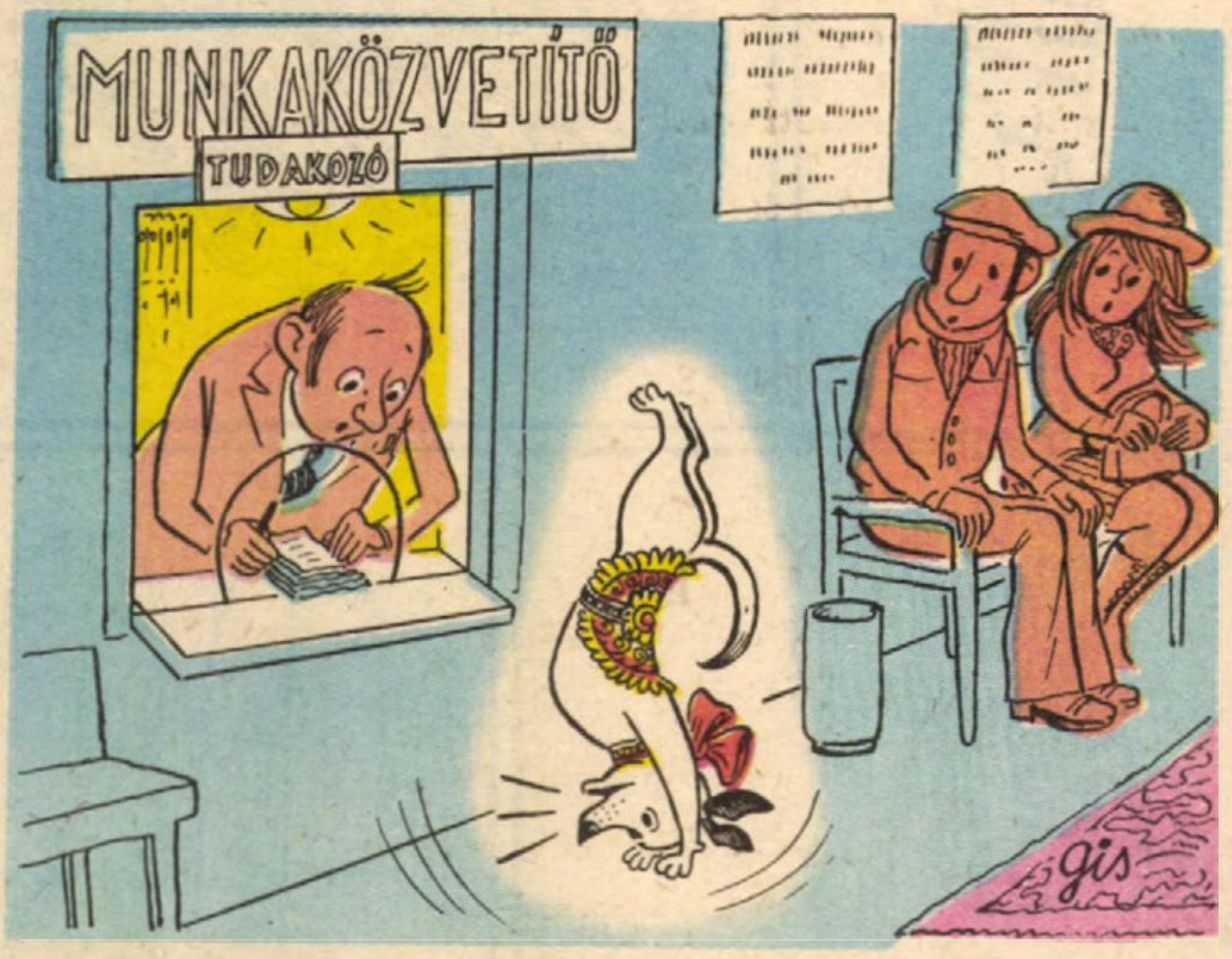

– Szeretnék elmenni házőrzőnek. Mégis alacsonyabb az adó...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Mit csináltál azzal a pénzzel, amit azért adtam, hogy törd össze az apád hegedűjét?

— Vettem magamnak egy trombitát!

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

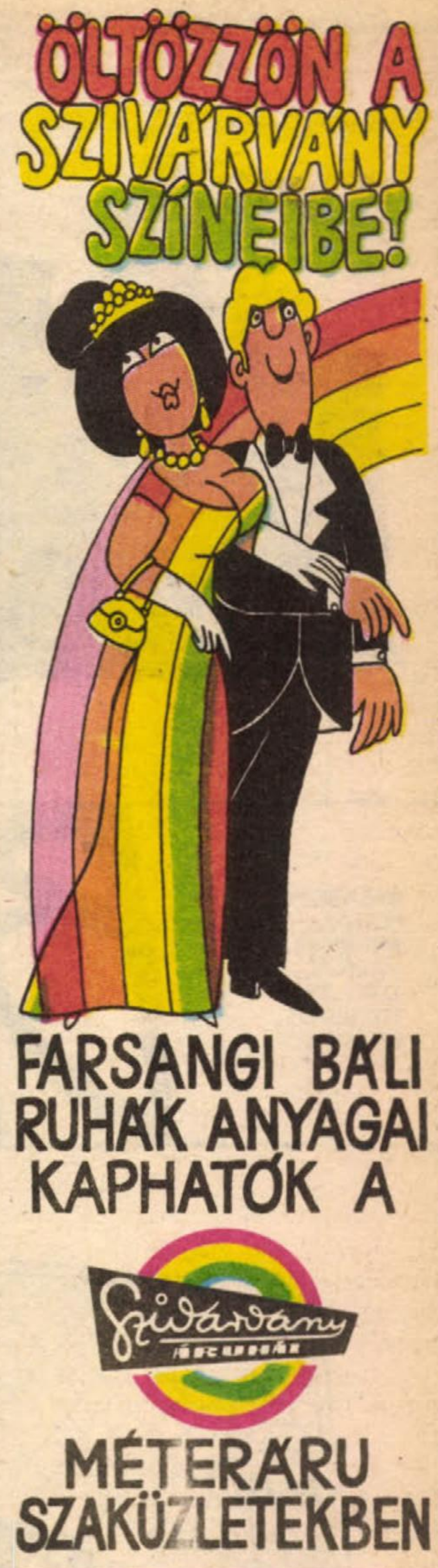
ÖLTÖZZÖN A SZIVÁRVÁNY SZÍNEIBE!

FARSANGI BÁLI RUHÁK ANYAGAI KAPHATÓK A

Szivárvány

MÉTERÁRU SZAKÜZLETEKBEN

ÖRÖM A SZÍVNEK, KÉNYELEM A LÁBNAK...

FŐVÁROSI CIPŐBOLT

A TÉLI ÁRENGEDMÉNYES VÁSÁRA!

Női, férfi- és gyermekcsizmák, bundacipők 30—40%-os árengedménnyel a Fővárosi Cipőbolt szaküzleteiben

ZSÖLLYE

A Színházi Lexikon szerint „zsöllyének nevezzük azokat a székeket, melyek a színházakban és mozikban a földszinten vannak elhelyezve és a lehető legjobb látási viszonyokat biztosítják az abban helyet foglalóknak a színpadra, illetve a mozivászonra”.

Néhány színészünk közismert a szórakozottságáról. Bessenyei Ferenc a televízióból rohant át múlt héten a rádióba, ahol a bejáratnál megállította László Endre rendező, akinek sürgős beszélgetnivalója volt Ferivel. Néhány perc múlva végeztek, utána Bessenyei idegesen a portáshoz fordult.

— Mondja, kérem, én most jöttem, vagy most megyek el?!?...

*

Marlene Dietrich ausztráliai turnéjának rendezője az anyagi tárgyalásoknál szerényen szabadkozott.

— Tisztában vagyok azzal, hogy ön olyan nagy művésznő, hogy valójában pénzzel nem is lehet megfizetni!

A világ legszebb lábú nagymamája rögtön rávágta:

— Én viszont tisztában vagyok azzal, hogy ez nem elismerés, hanem alkudozás!

*

A Vidám Színpad legutóbbi premierjének, az „Aki mer, az nyer” című zenés vígjátéknak előkészületei közben Horváth Tivadar rendezőt baleset érte, elesett, és több helyen eltörte a lábát. Mindezek ellenére még mentőautóval is bevitette magát a próbákra, és tolószékből irányította a próbákat. Csákányi László meg is jegyezte:

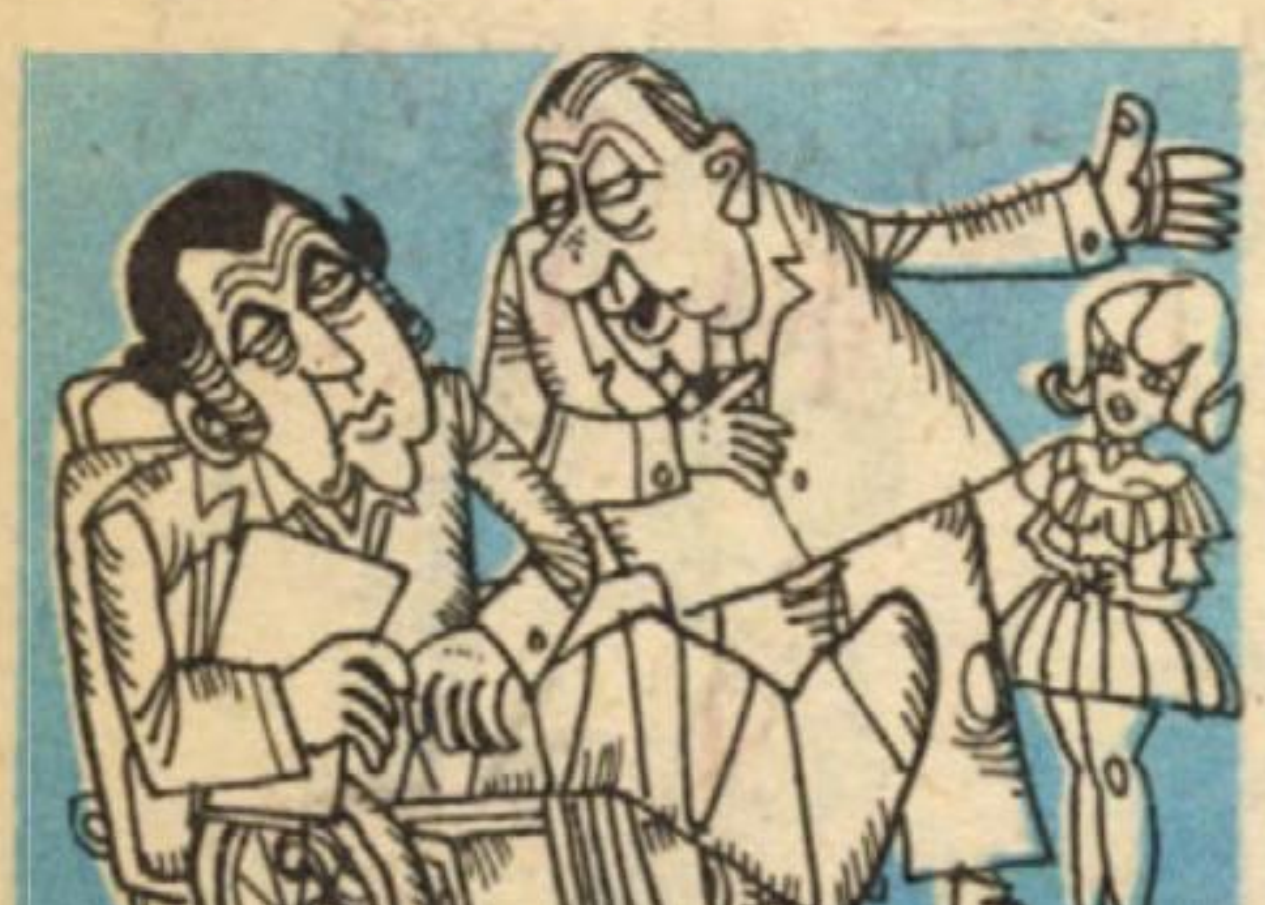

— Igazán nem lehet mondani, hogy nem „töröd magad” ezért a darabért...

*

Kazimir Károly nemcsak mint rendező termékeny, hanem mint író is. Legutolsó két könyve, a „Világirodalom a Körszínházban” és a „Színházi műhely” megjelenése között csupán egy-két hét telt el. A Thália színészei, akik természetesen hűséges olvasói igazgató-főrendezőjüknek, már így köszöntötték egymást: „Megvetted már az e hetit?”

Rátonyi Róbert

TÜCSÖK és BOGÁR

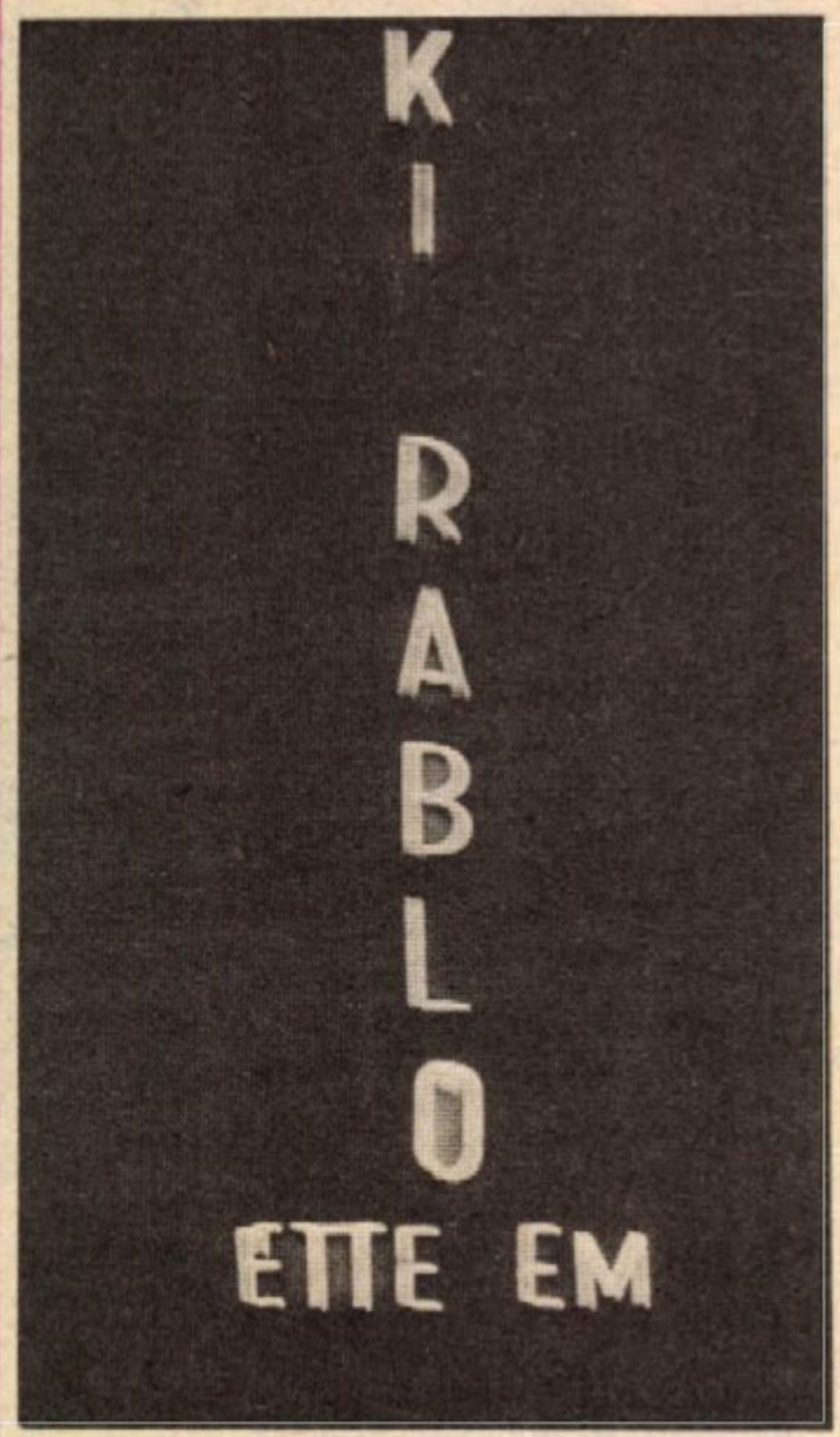

Na, szépen vagyunk!

(A XI. kerületben fotózta Győri Lajos)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

ROVARÍRTÓ SZERRE

különösen a nyári időszakban van szükség a mellékhelyiségekben, de a lakás más helyiségeiben is. A kártevők ellen, a károk megelőzésére alkalmazhatók a nagyhatású szerek, mint például a BUM, a FLYTOX, a NUVAN, az UNITOX vagy a CHEMOTOX rovarírtó szerek, amelyek emberre és állatra ártalmatlanok.

Az ember azt hinné: ha az állatra veszélytelen, akkor a rovart sem irtja. Vagy válogatós szerekről van szó?

(Beküldte Papp Ferenc, nagykanizsai olvasónk)

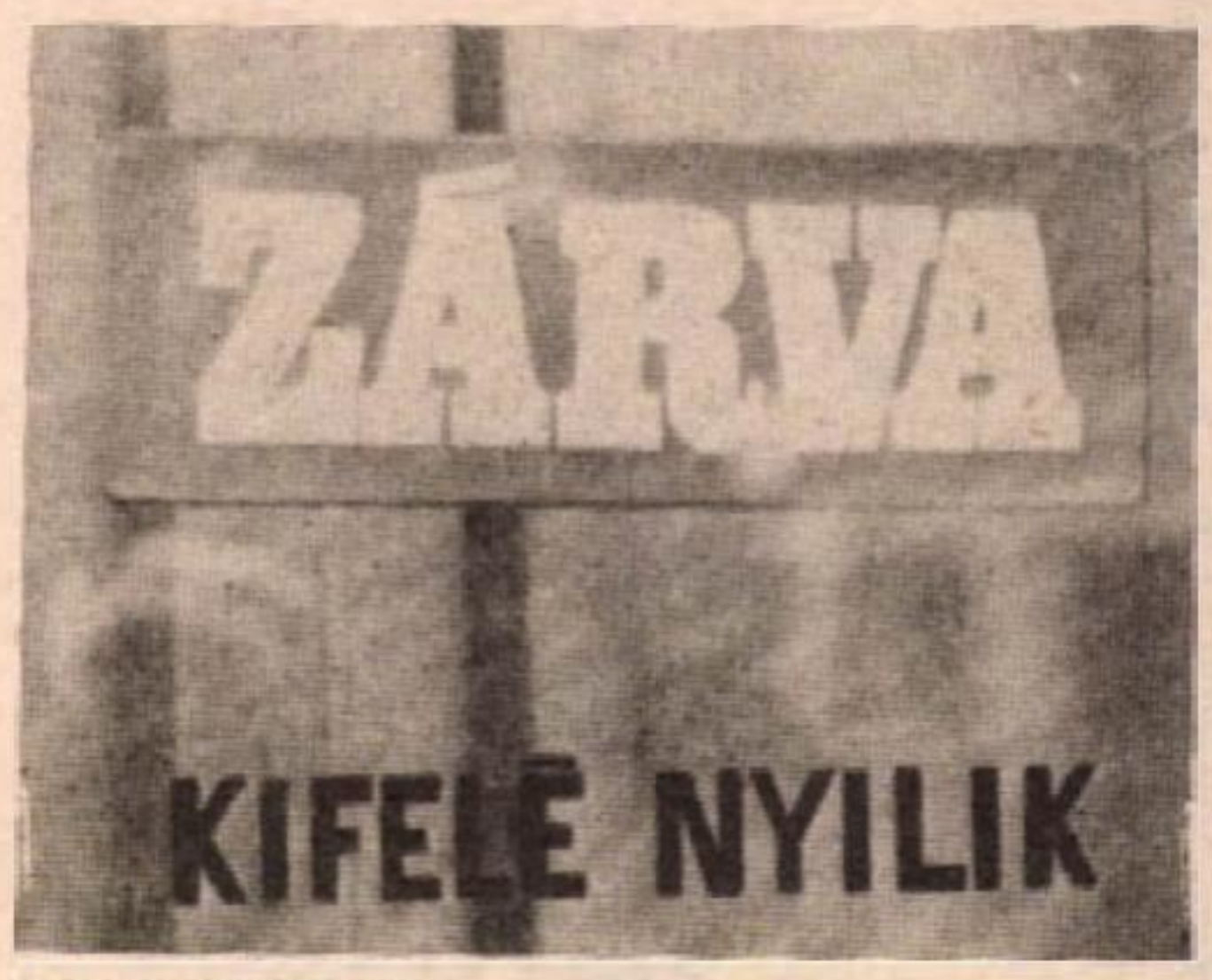

Dialektika?

(A Tanács körúton fotózta Molnár Ferenc)

erős csehszlovák Zetorok és a bivalyerős, 240 lóerős — magyar és amerikai kooperációban készülő — Rába-Steigerek forgalmazása. Az utób-

Ez aztán az együttműködés. Nem csak a Rába meg a Steiger kooperál, hanem a bivaly és a ló is!

(A Csongrád megyei Hírlapban észlelte Vetró János, hódmezővásárhelyi olvasónk)

AUTÓMÁNIA

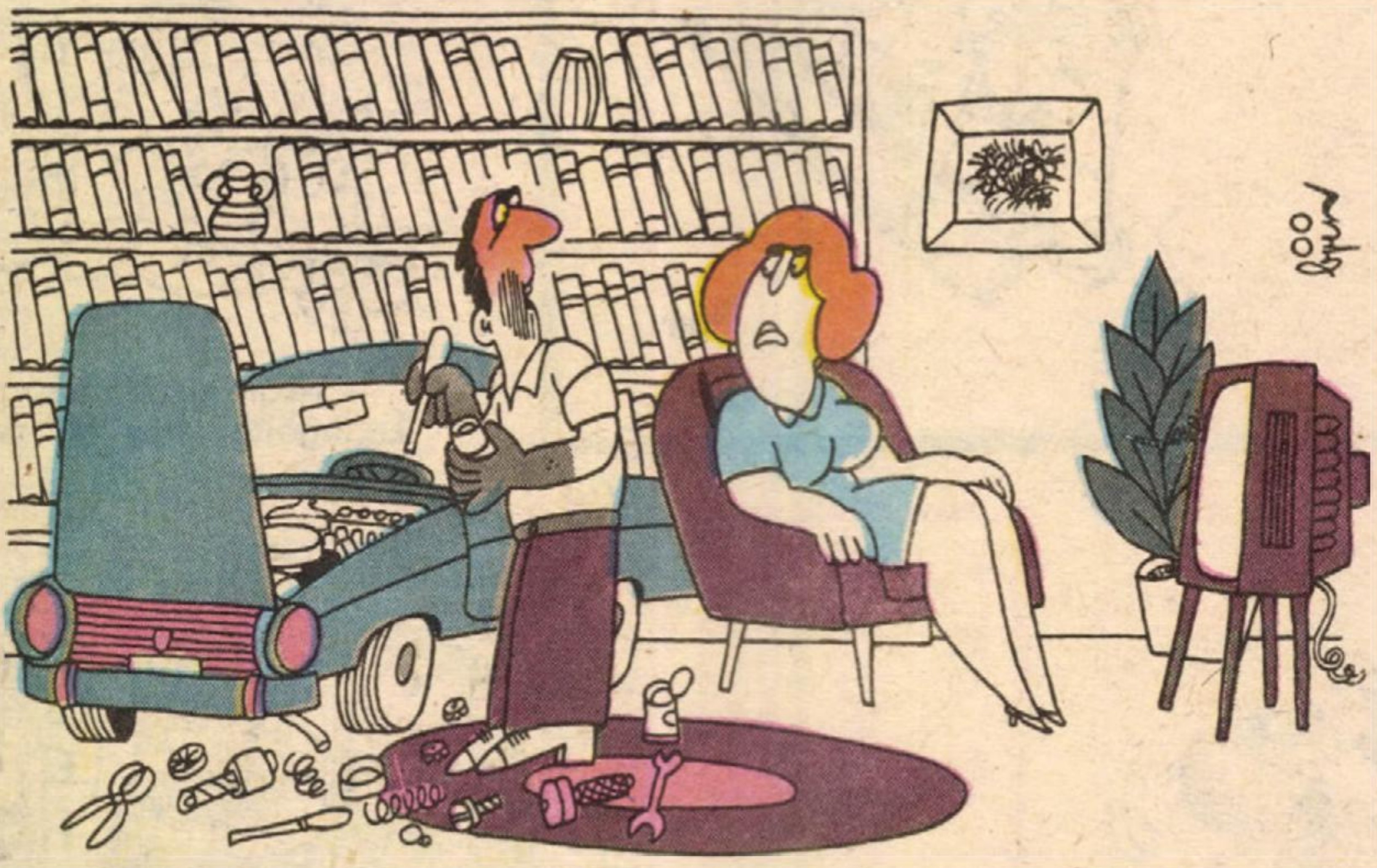

– Fiacskám, igazán nem kívánhatod, hogy lent a téli utcán bütyköljek a kocsival!

RÁMENŐS RIPORTER

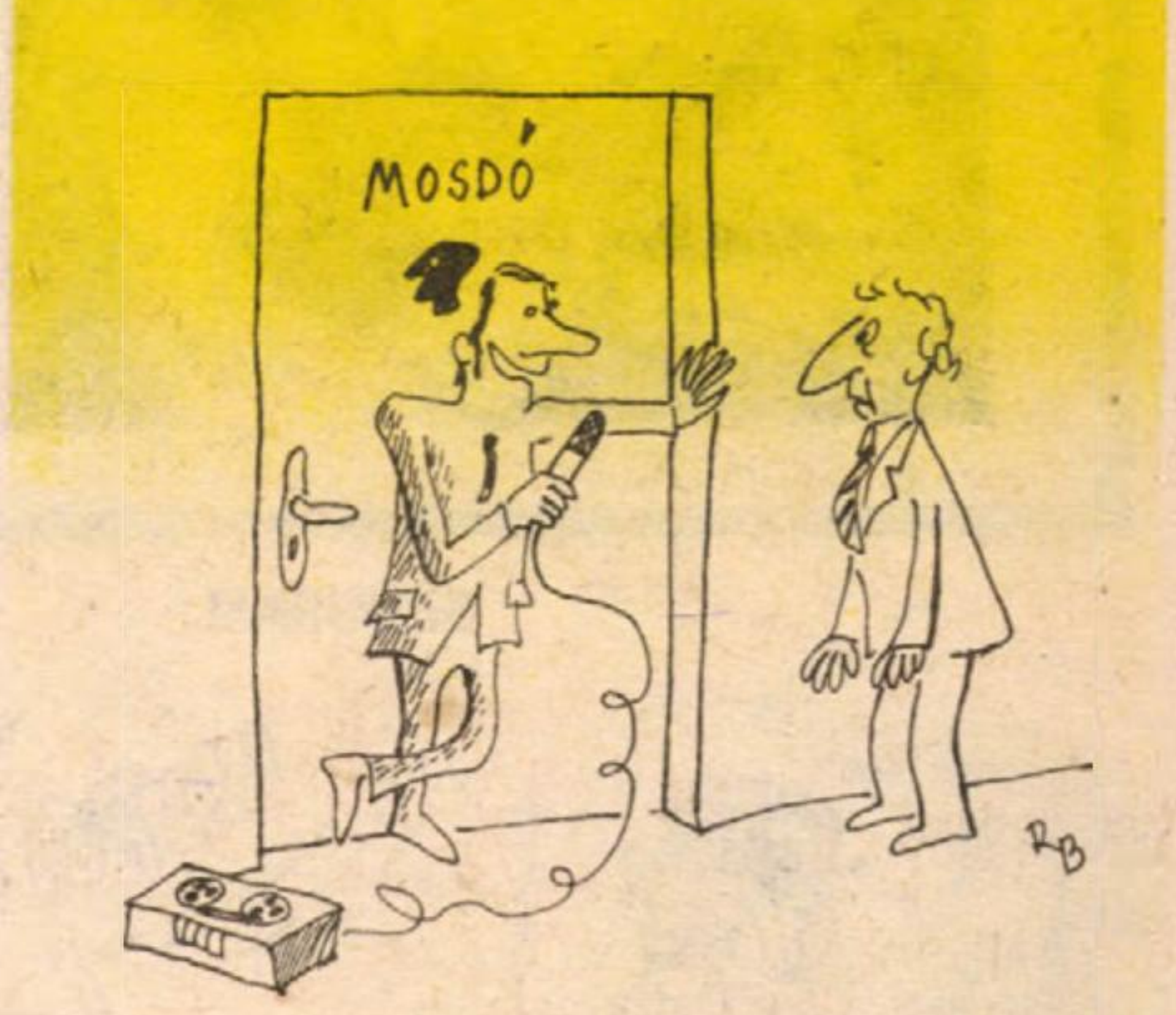

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

Egy részeg ember beül a taxiba és így szól:

— Hajtson a Keleti pályaudvarhoz!

— De hiszen a Keleti mellett állunk . . .

— Nagyszerű! — feleli a részeg, átad a gépkocsivezetőnek ötven forintot, aztán így szól: — Máskor ne hajtson ilyen gyorsan!

RENDES EMBER

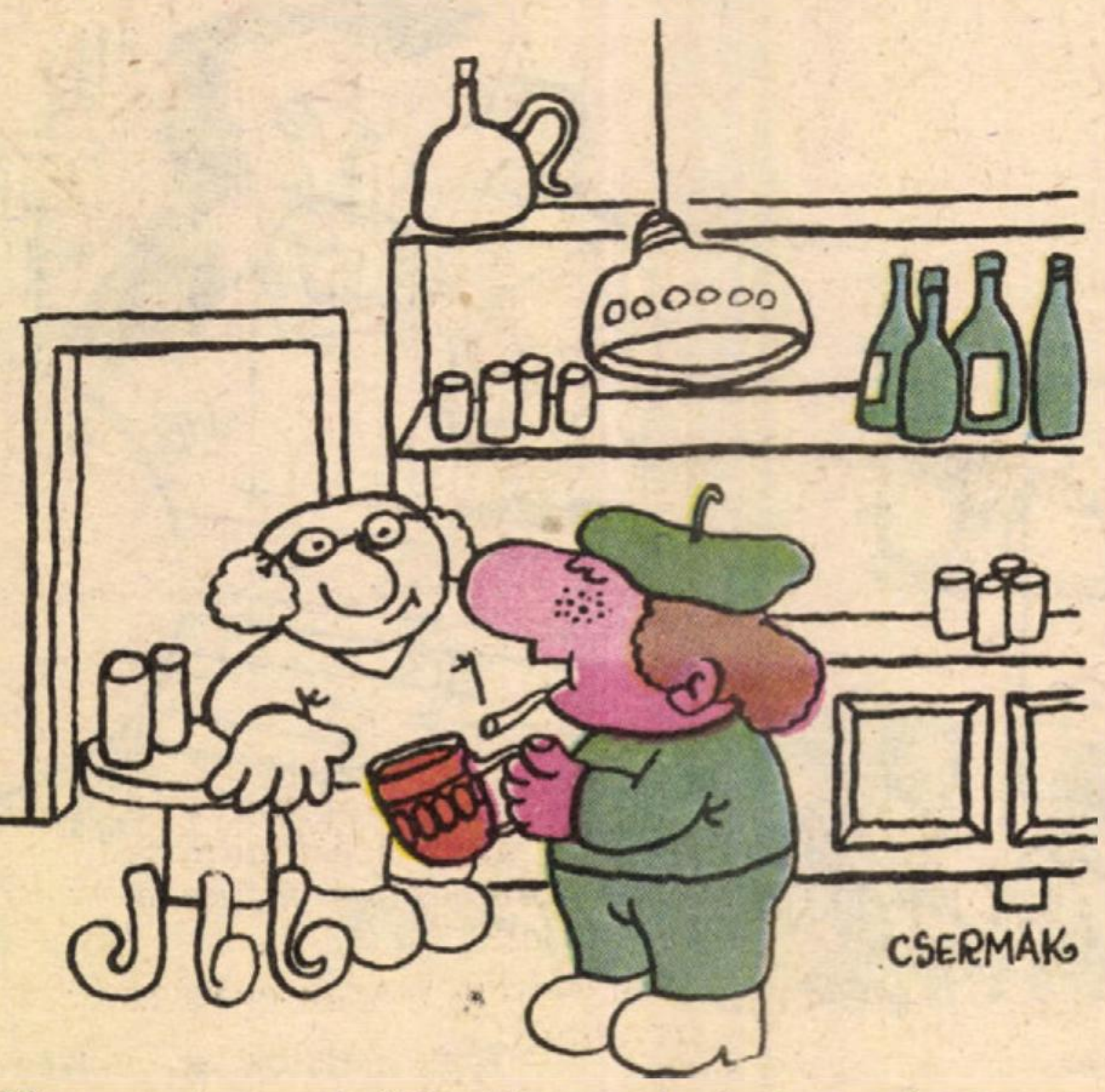

– Öregem, én munkaidő után egy kortyot sem iszom.

MEGJELENT!

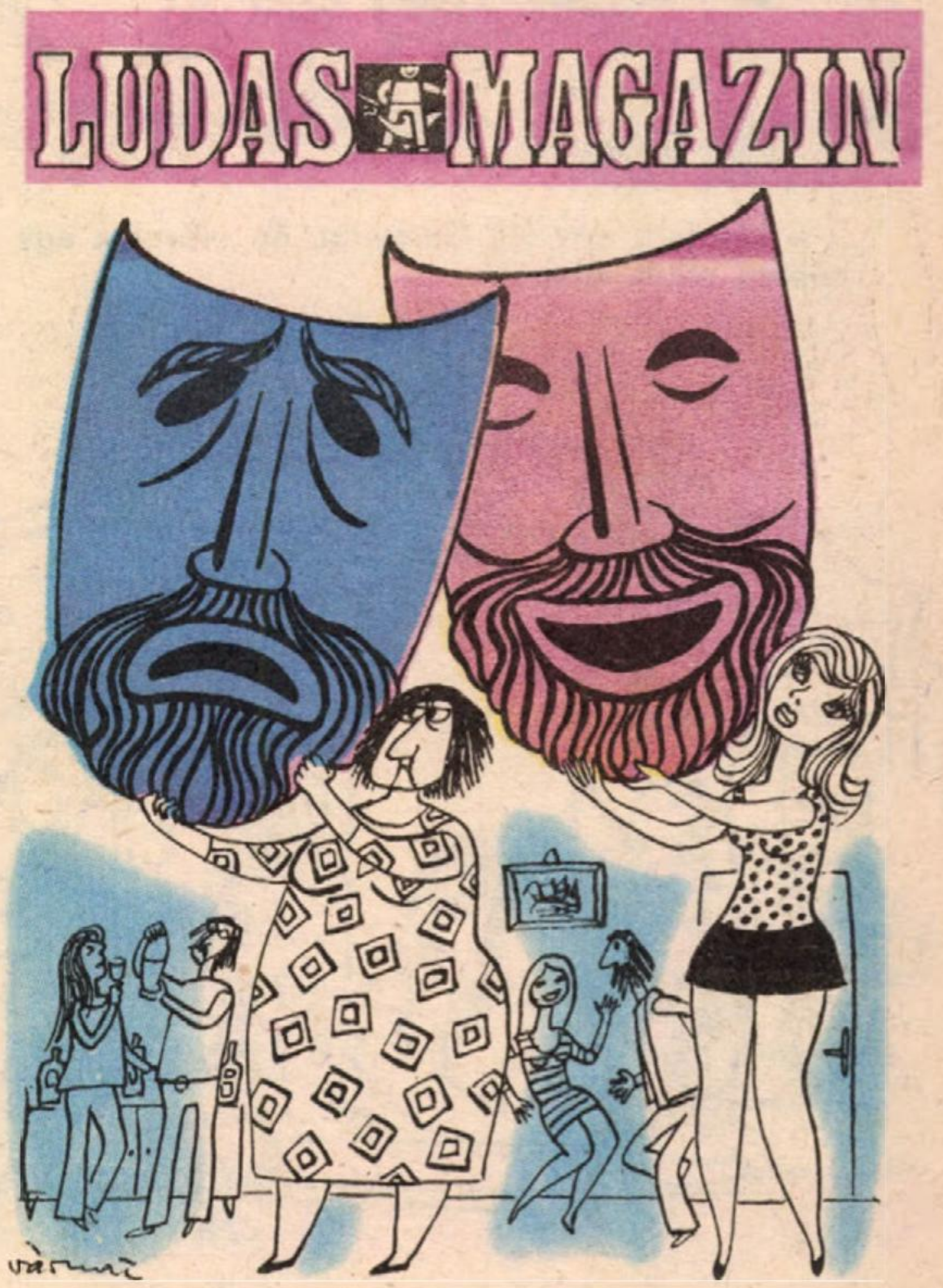

CSAK FIATALOKRÓL

TÓT
DALLOS
LEHOCZKI

ISMÉT DIVAT AZ ALVATANULÁS

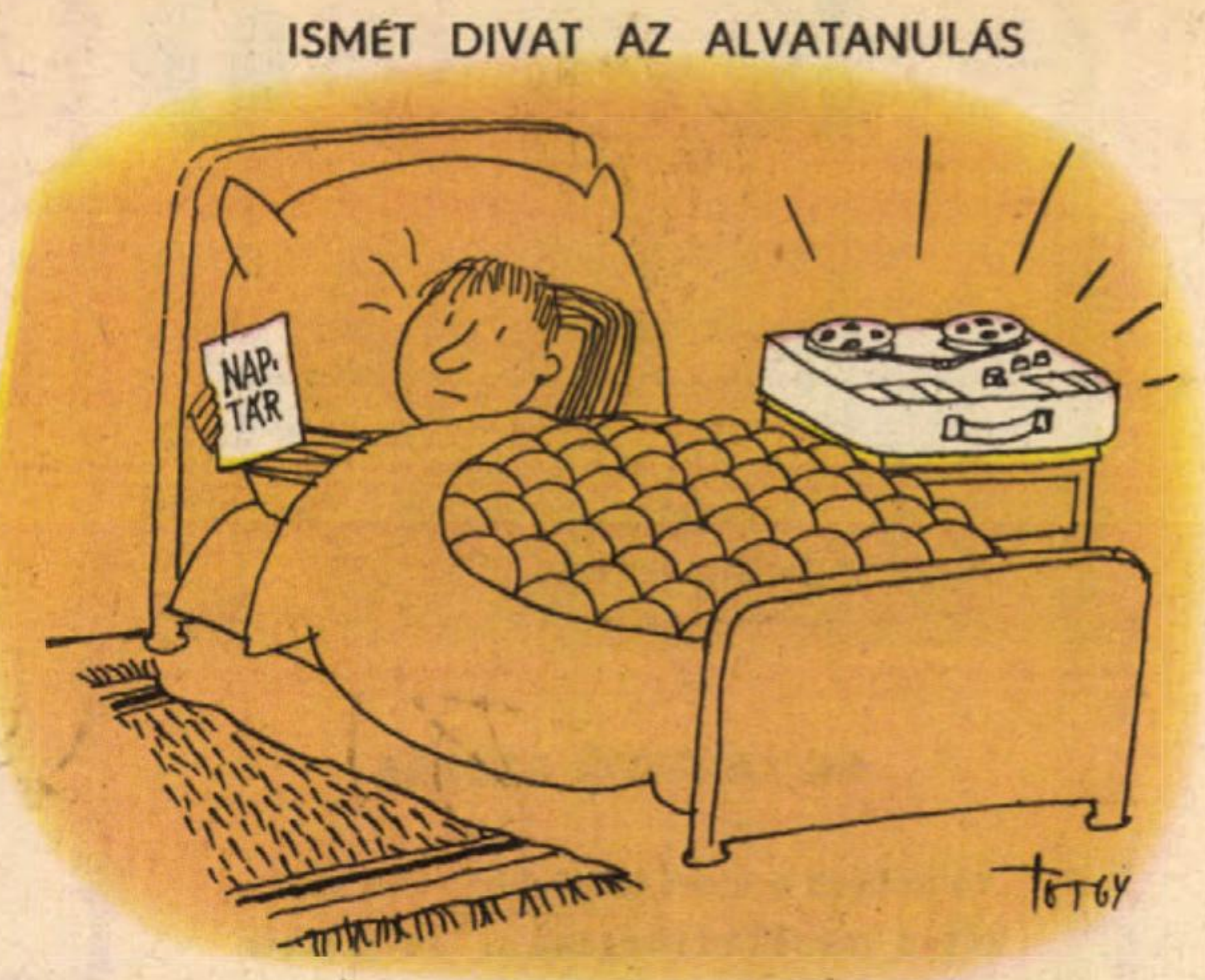
NAPTÁR
TÓTGY

– Vajon mennyit kell még aludnom a szünidőig?

NEM FÉR A BŐRÉBE

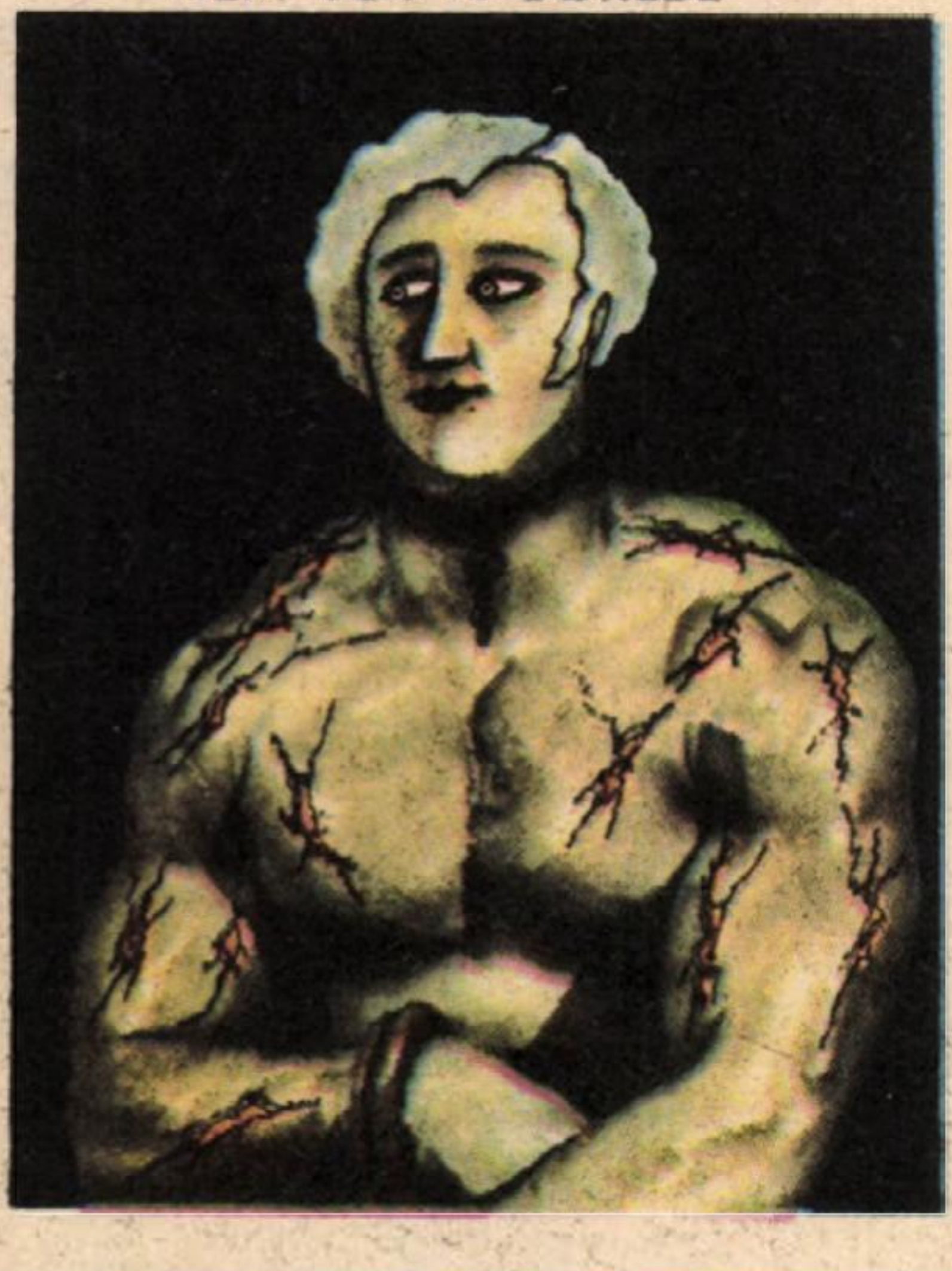

NAGY CSALÁD

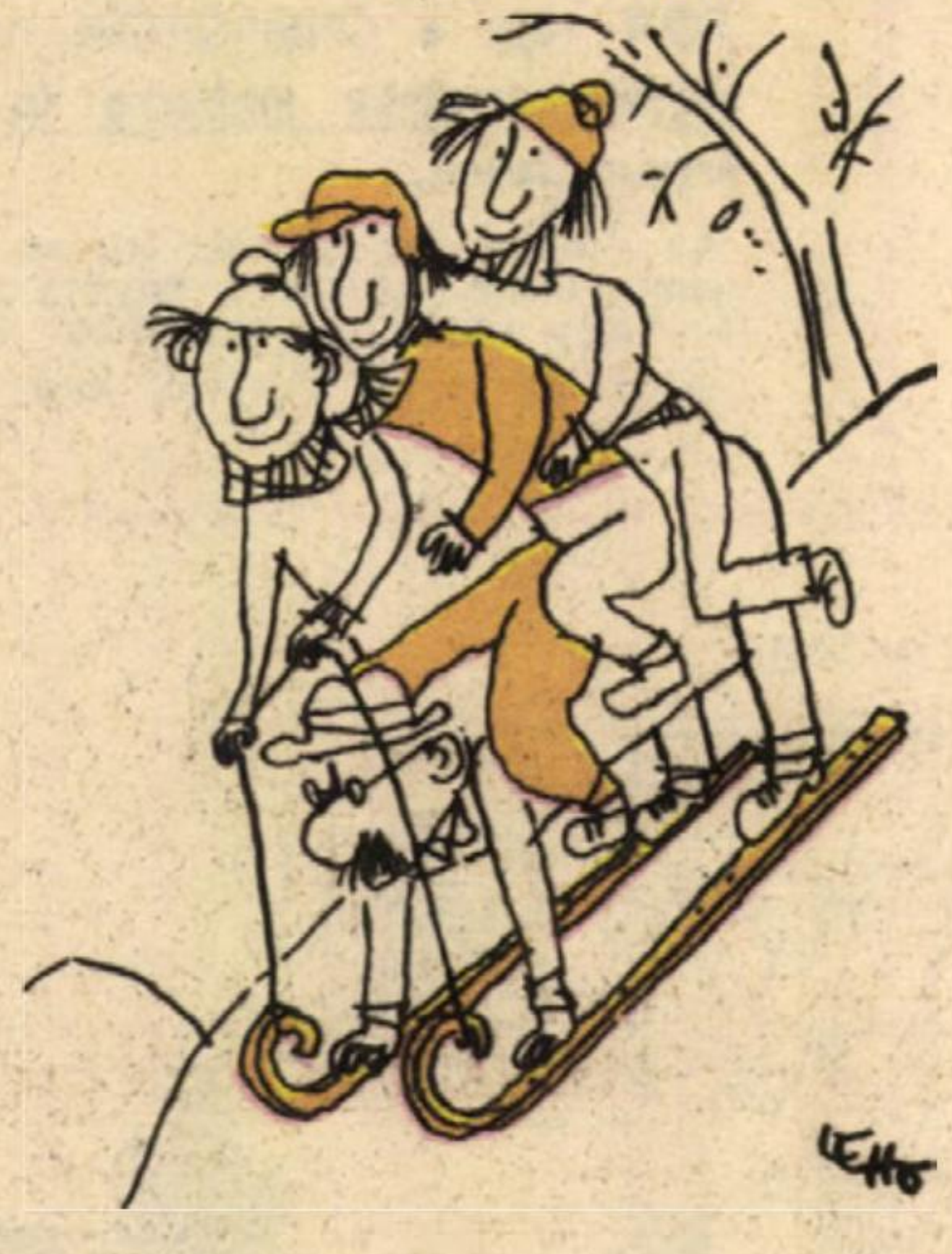

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA LIII.

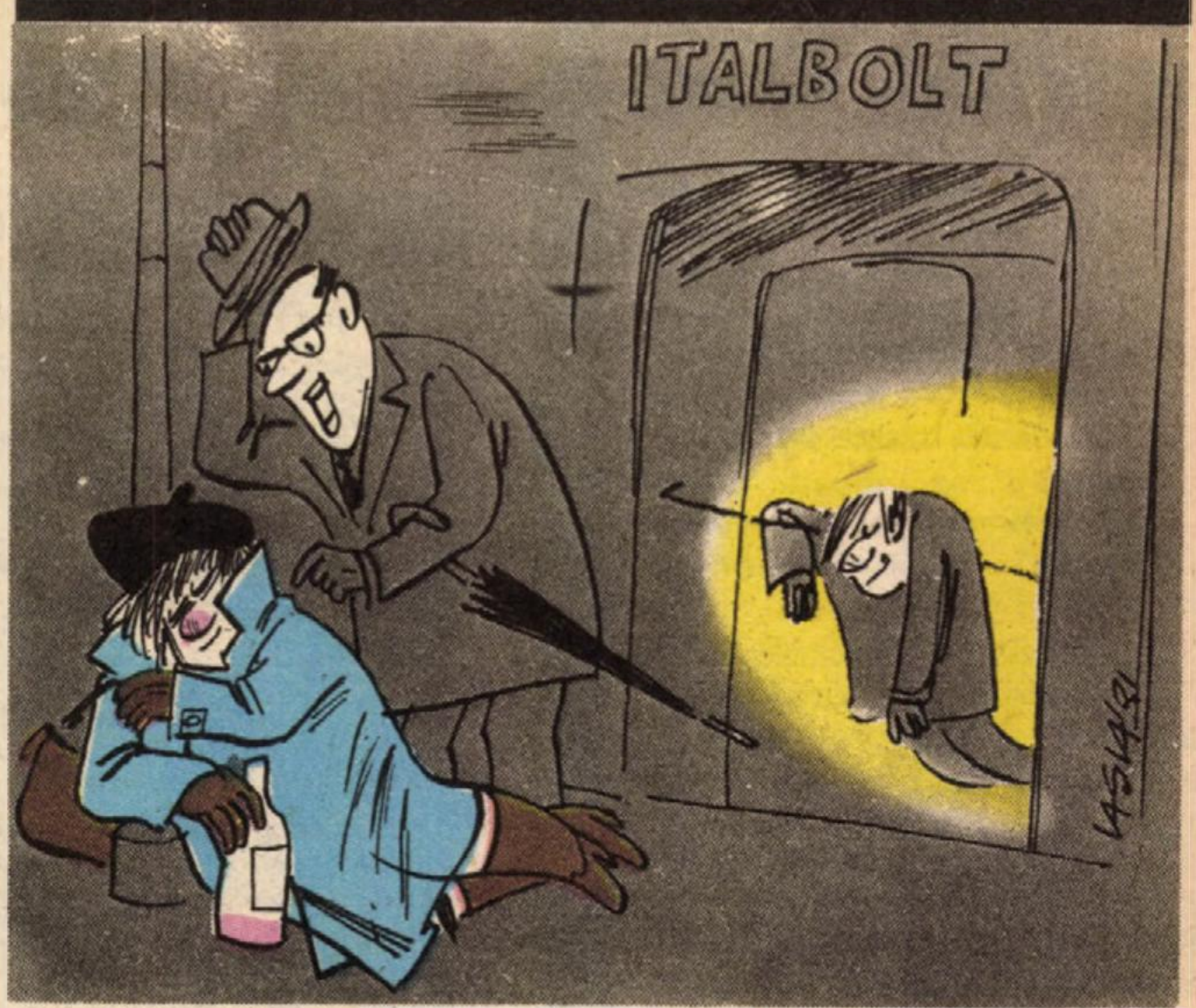
ITALBOLT
VASVÁRI

„Eszmélj, óh nemes hölgy."

(„Madách")

A NAGY MESÉLŐ

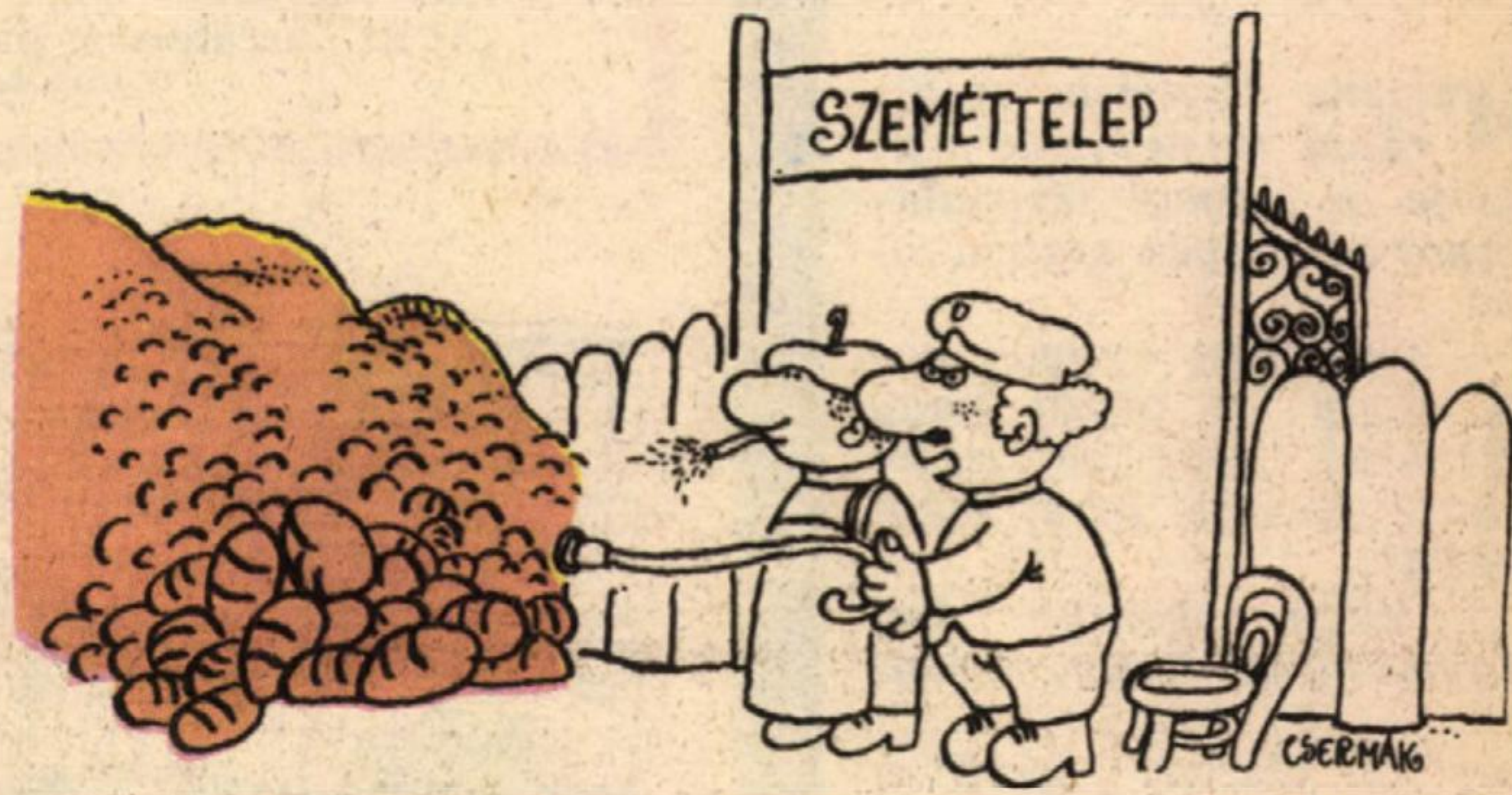
SZEMÉTTELEP
CSERMÁK

– Akár hiszi, akár nem, fiatal koromban itt két napig kapirgáltak egy fél zsák kenyérért.

SZTK-BAN

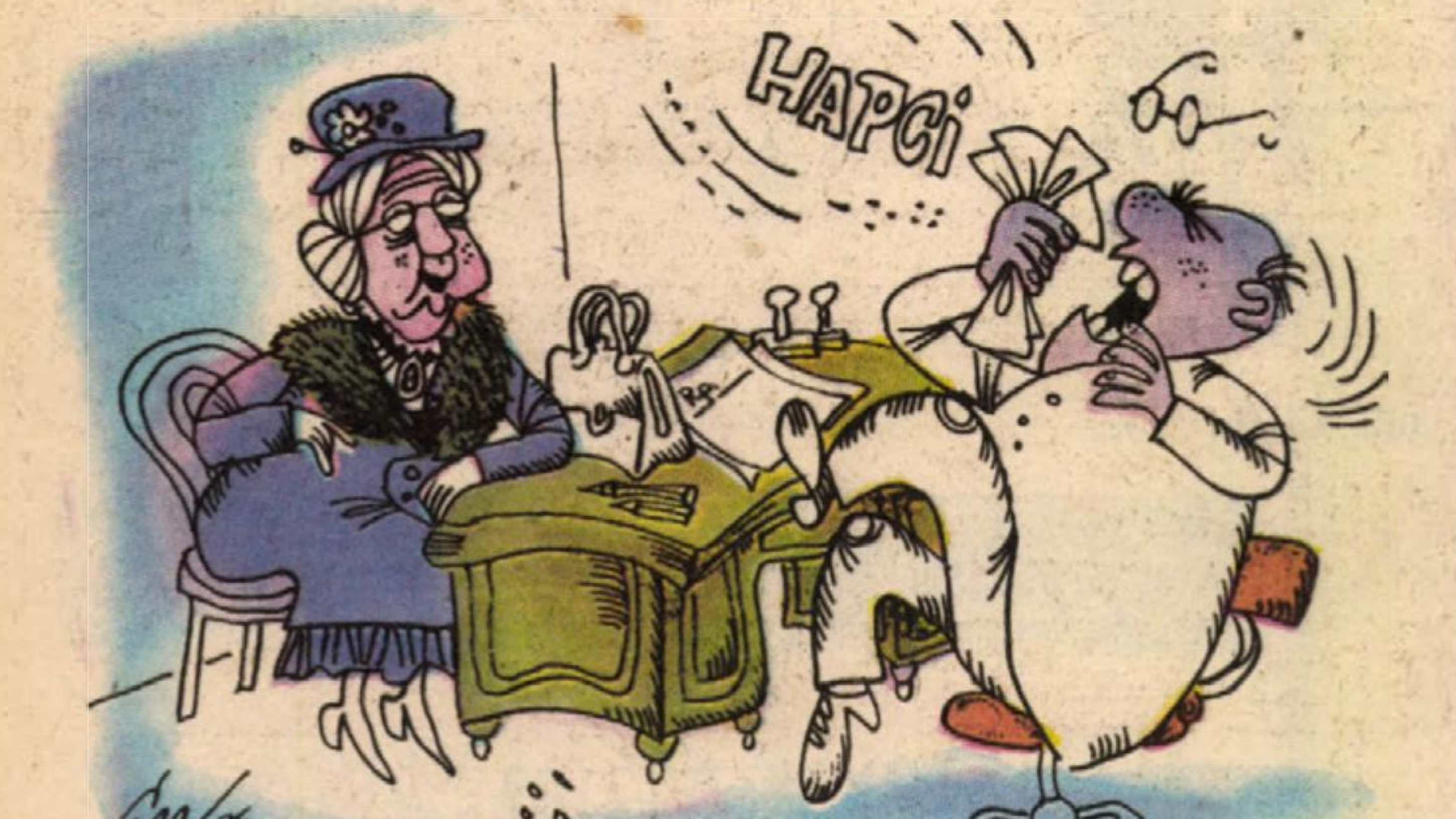

– Ha felír egy kis Gerovitot, én elárulok egy jó házi receptet, hűlés ellen . . .

IDEÁL

– Nem lehet akármilyen férfi, saját erőből építkezik.

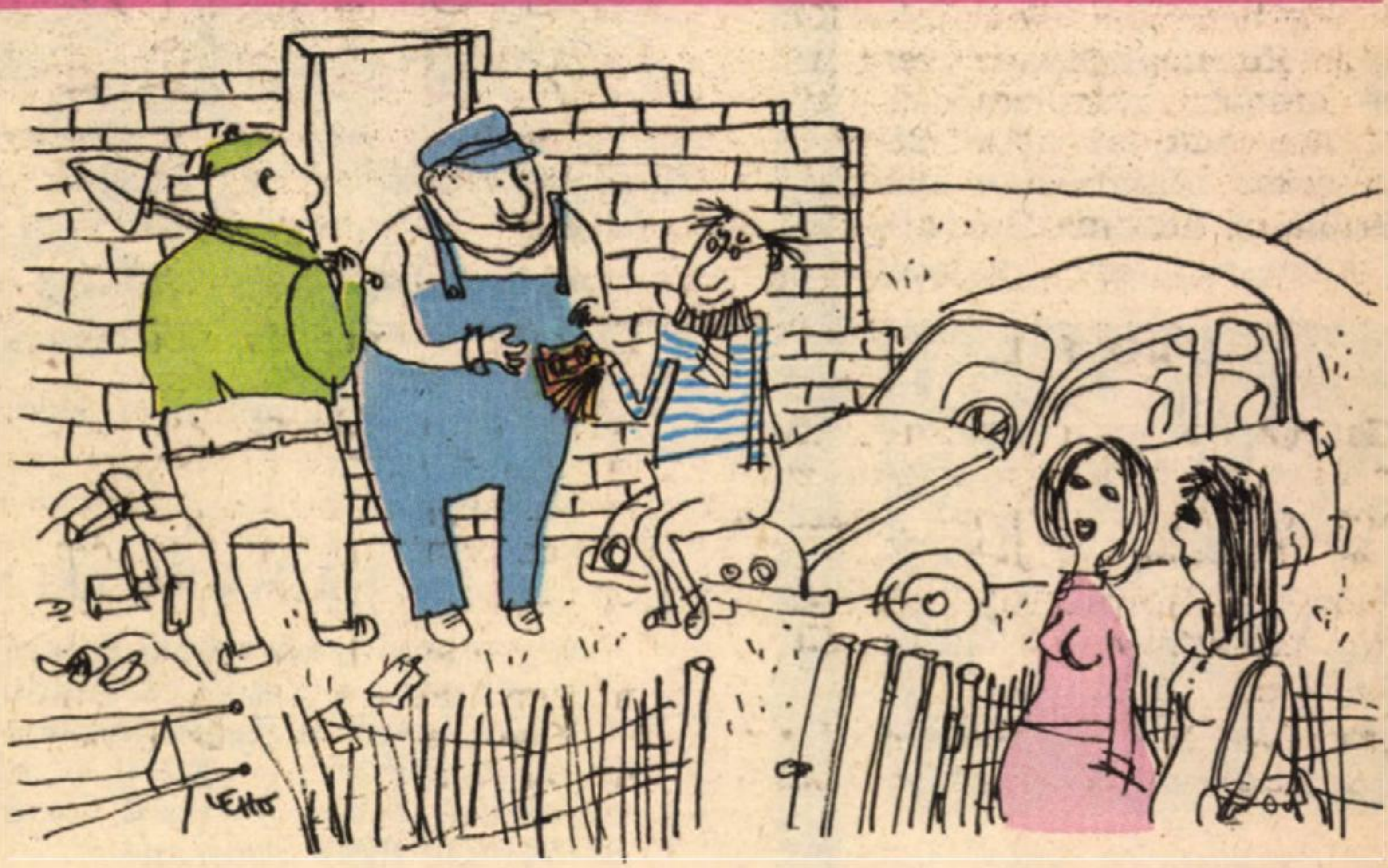

MŰEMLÉK PATIKA

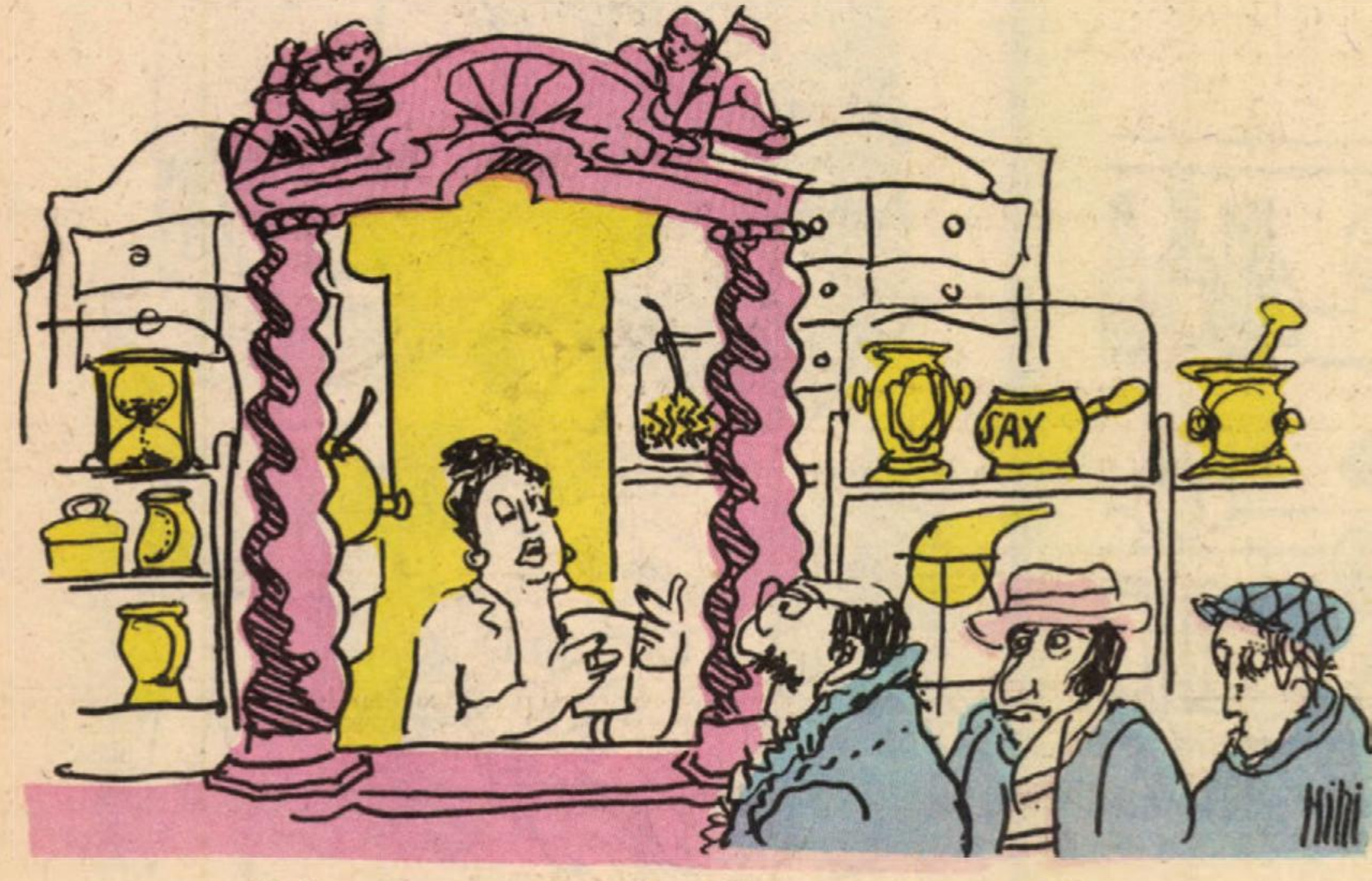

– Hydrocodin nincs, csak fodormenta meg zsálya . . .

NEMZEDÉKI ELLENTÉT

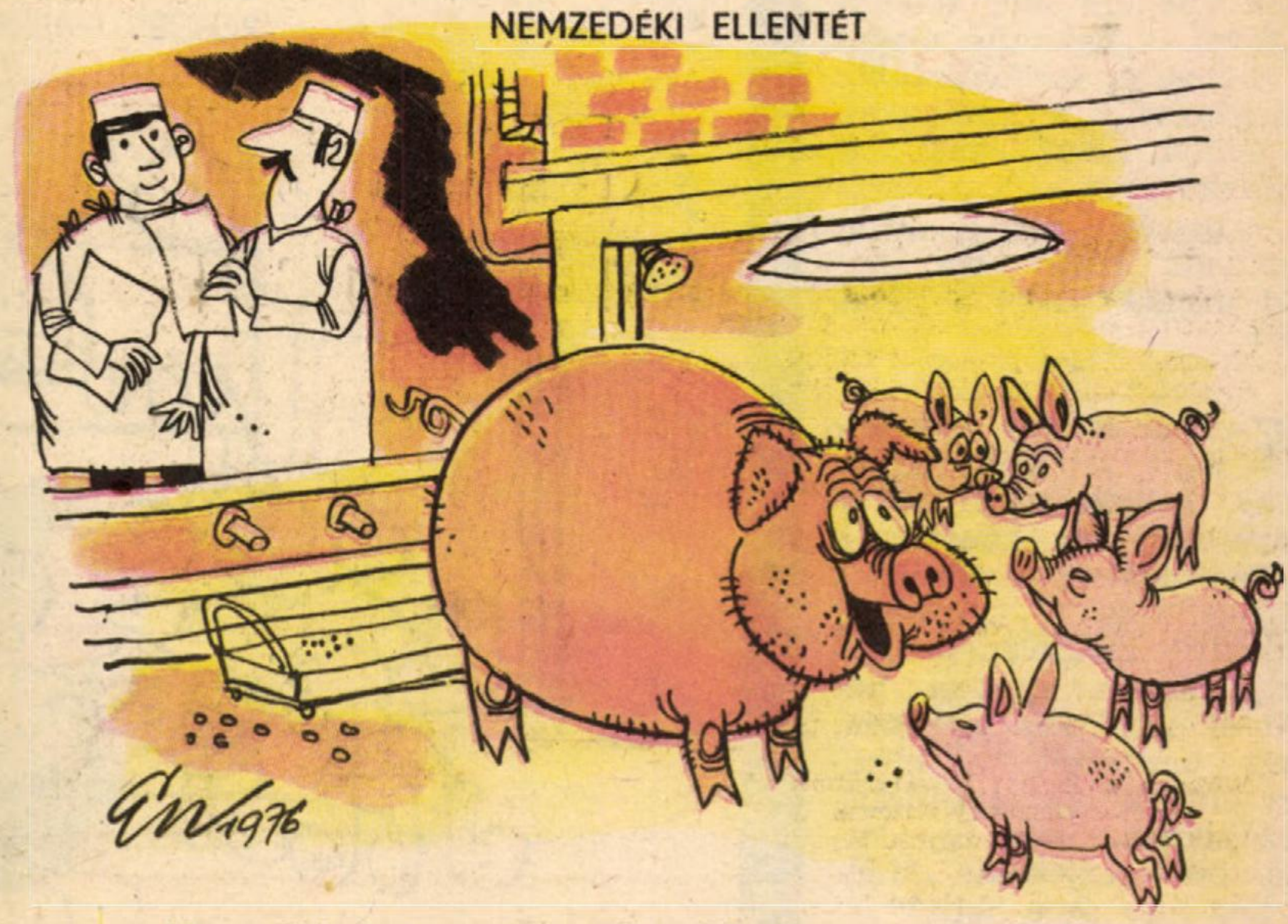

– Mit tudjátok ti, milyen disznóólakban nevelkedtünk mi gyerekkorunkban!

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

ÉS TÉNYLEG

Virginiában olyan hatalmas szél tombolt a múlt héten, hogy előadás előtt néhány perccel még a charlottei autósmozi vetítővásznát is ledöntötte.

Hogy mi ment volna aznap?

A poén oly kézenfekvő, hogy nem is mernénk leírni, ha nem ez lenne a döbbenetes igazság:

„Elfújta a szél” ...

SASFIÓK?

Christian Barnard professzor Andre nevű fia elvégezte az orvosi egyetemet és ma már ő is a fokvárosi Groote Schuur kórházban dolgozik. Andre valamivel kevésbé csillogó szakot választott magának, az orthopédián van.

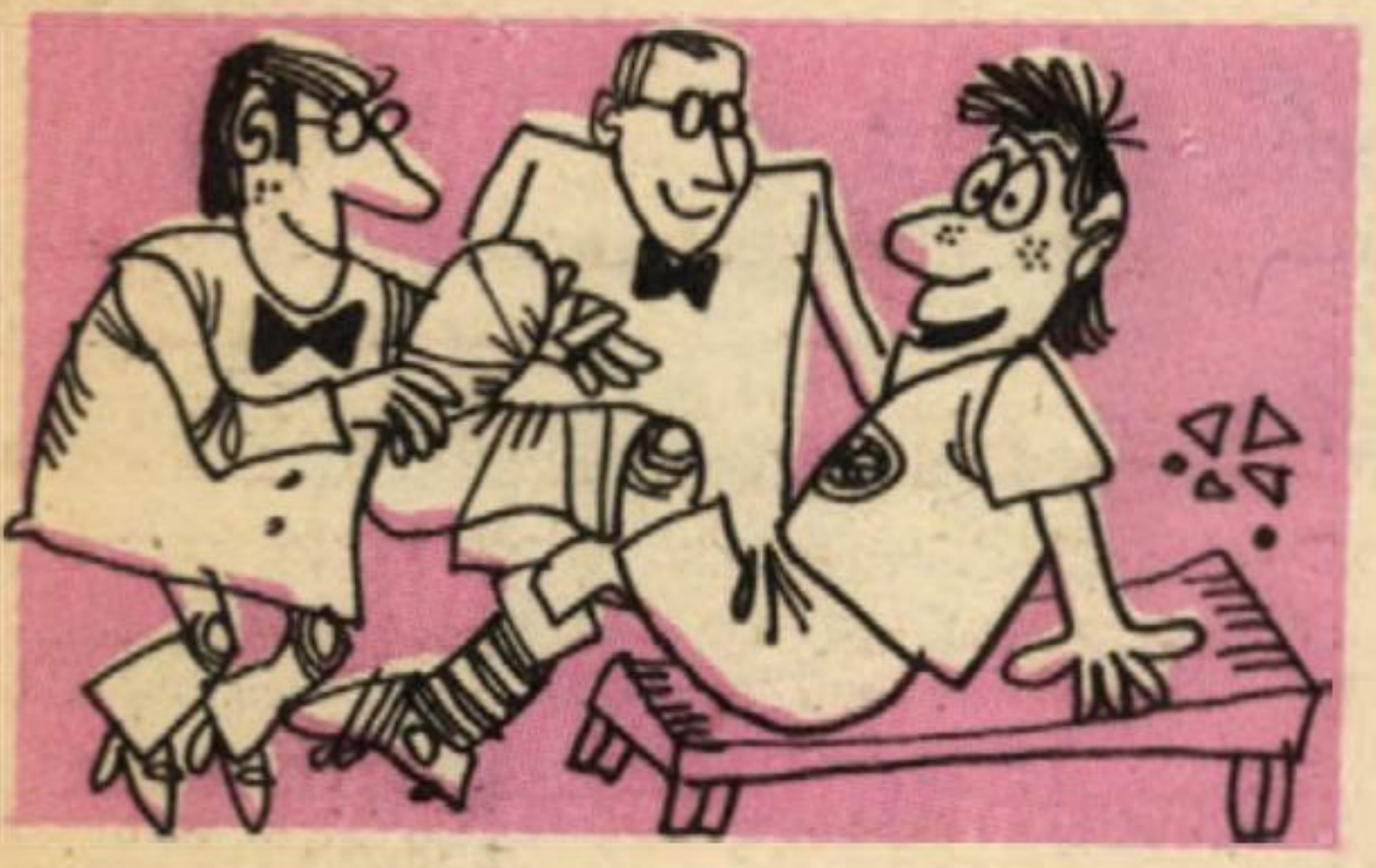

Talán mert nagy futballrajongó és jónak látja, ha családilag tudják karbantartani a foci mindkét fő kellékét.

A szívet is, meg a lábat is.

MONACO

Gwen Robyns megírta a monacói nagyhercegnő életrajzát. Kiderül belőle, hogy Grace Kelly minden monacói kismamának külön levélben gratulál az újszülött érkezéséhez.

Próbálná ugyanezt Kínában ...

RECEPT

George Burns, a komikus, negyven év után visszatért a filmszakmába és óriási sikerrel játszotta el a „Napsugár fiúk” egyik főszerepét. A forgatások szünetében pedig mesélt, mesélt és mesélt ...

Például:

„Én mindig remekül aludtam, de szegény Eddie Cantort álmatlanság gyötörte. Egyik reggel is jön hozzám:

— George, a szememet nem hunytam le egész éjjel.

— Na és tegnap éjjel?

— Akkor egész jól aludtam.

— Látod Eddie — mondtam neki —, itt a megoldás. Aludj ezután minden második éjjel.”

S. O. S.

Múlt pénteken, az éjszakai órákban csengett a lancesteri rendőrség telefonja. Kétségbeesett hang jelentkezett:

— Idehallgassanak, betörtem a bankba és most nem tudok kimenni. Valahogy bezártam magamat. Kiküldenének valakit?

Kiküldtek.

NE TESSÉK KOPOGNI!

Ez meg éppen a fenti történet fordítottja.

Eileen Bycroft, brisbanei háziasszony, a bevásárlásból hazatérve, döbbenten állt meg a családi ház küszöbén. Valami hiányzott neki. A háznak nem volt kapuja.

Egy tolvaj ugyanis bemászott a hátsó ablakon és ellopta a bejárati ajtót.

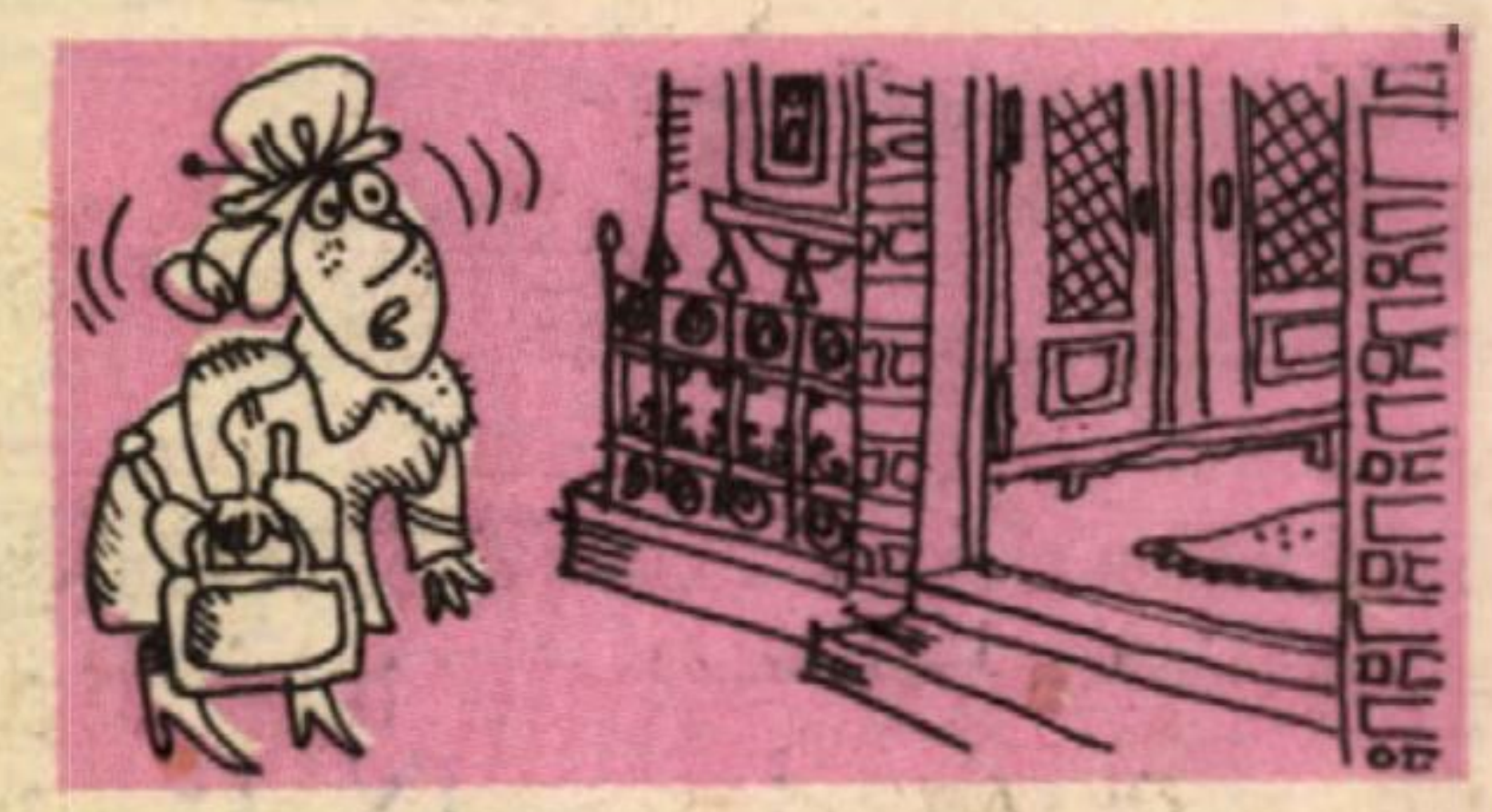

ADÓ

Ismét itt az adóbevallások időszaka, izgalmas évad az Egyesült Államokban. A Time magazin például magát Albert Einsteint idézi. A tudós egyszer beismerte, hogy semmiképpen se tudja az adóját kiszámítani, ilyenkor mindig szakemberhez kell fordulnia.

— Kibogozhatatlan probléma egy matematikus számára — mondta. — Csak egy filozófus képes megbirkózni vele.

NŐI DOLGOK

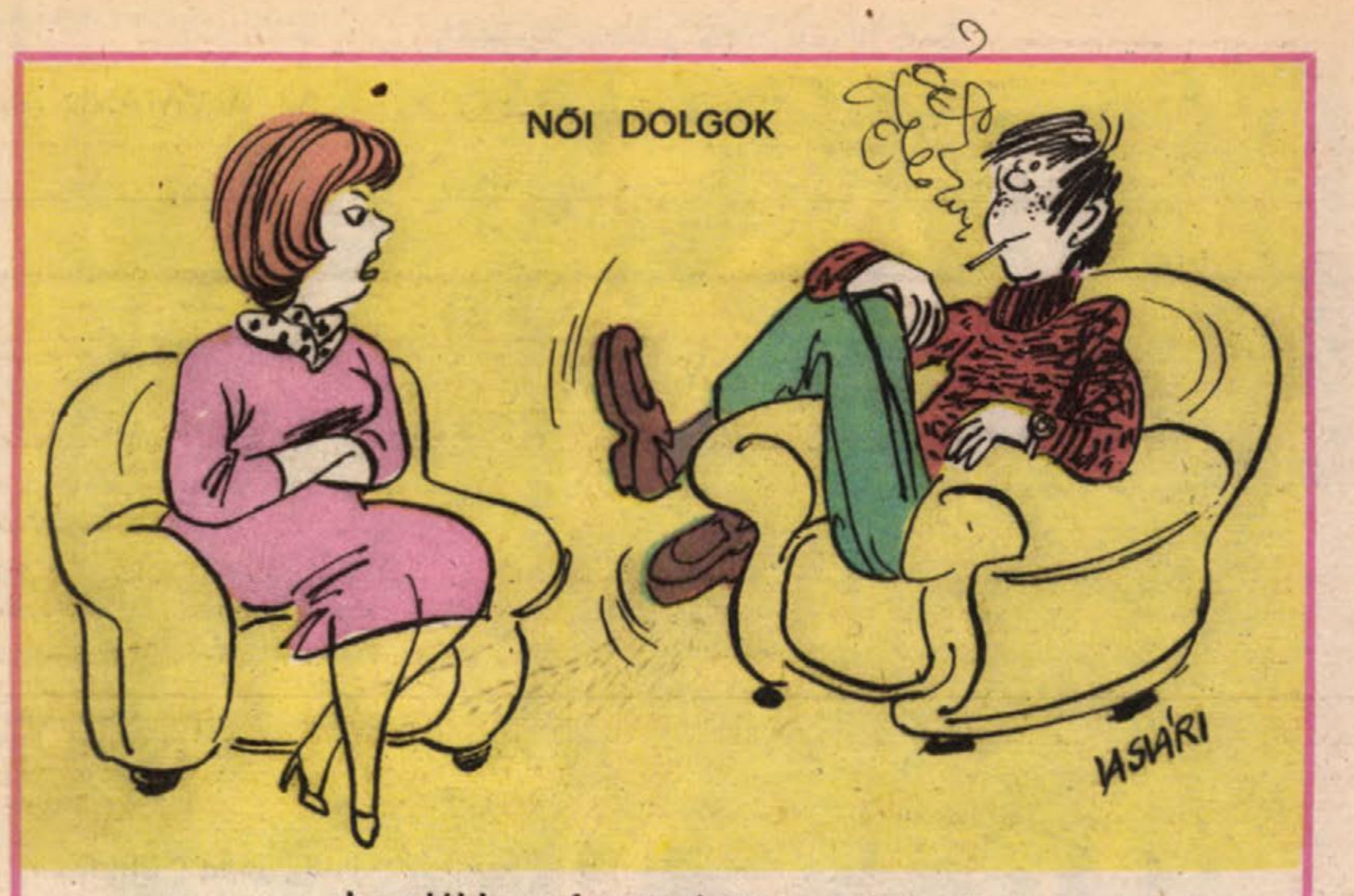

– Legalább a festett hajamat tiszteld!

ÖNÉRZETES PRÍMÁS

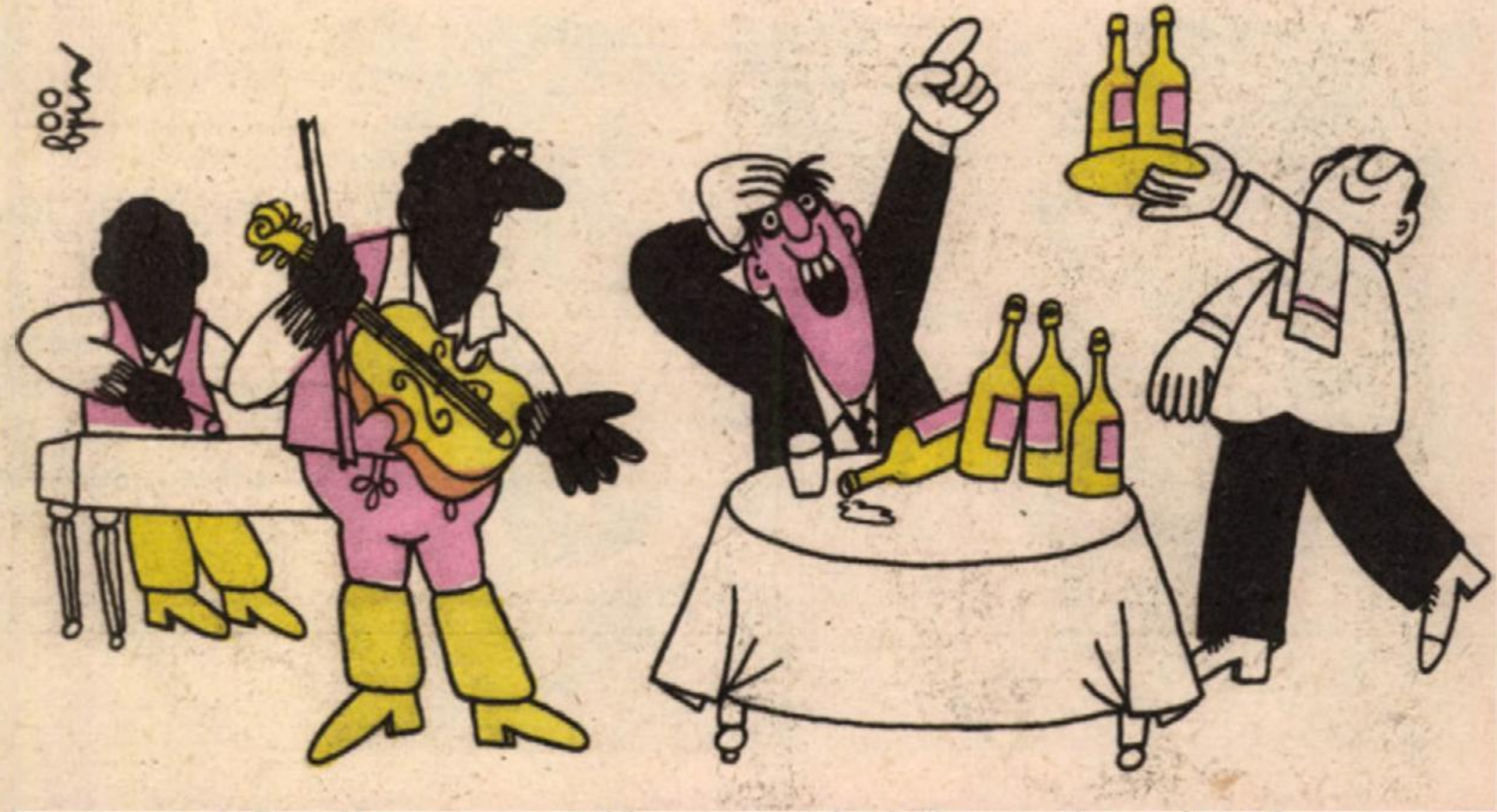

– Remélem, nem sikkasztott pénzből tetszik mulatni?

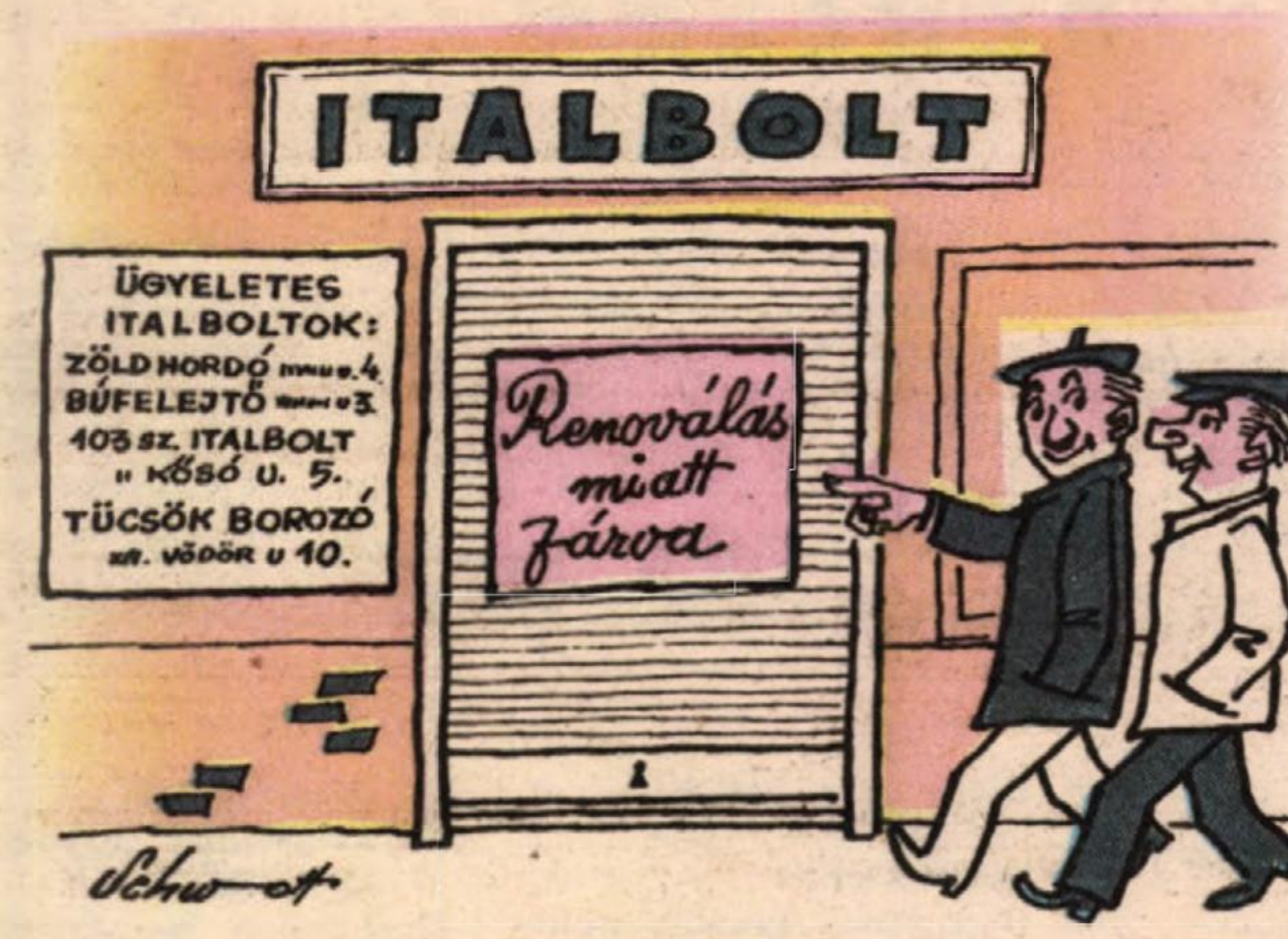

A GYÓGYSZERTÁRAK MINTÁJÁRA

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

*

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft, ¼ évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
76.2308/2-06 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató
INDEX: 25 504

NEM RITKA JELENSÉG

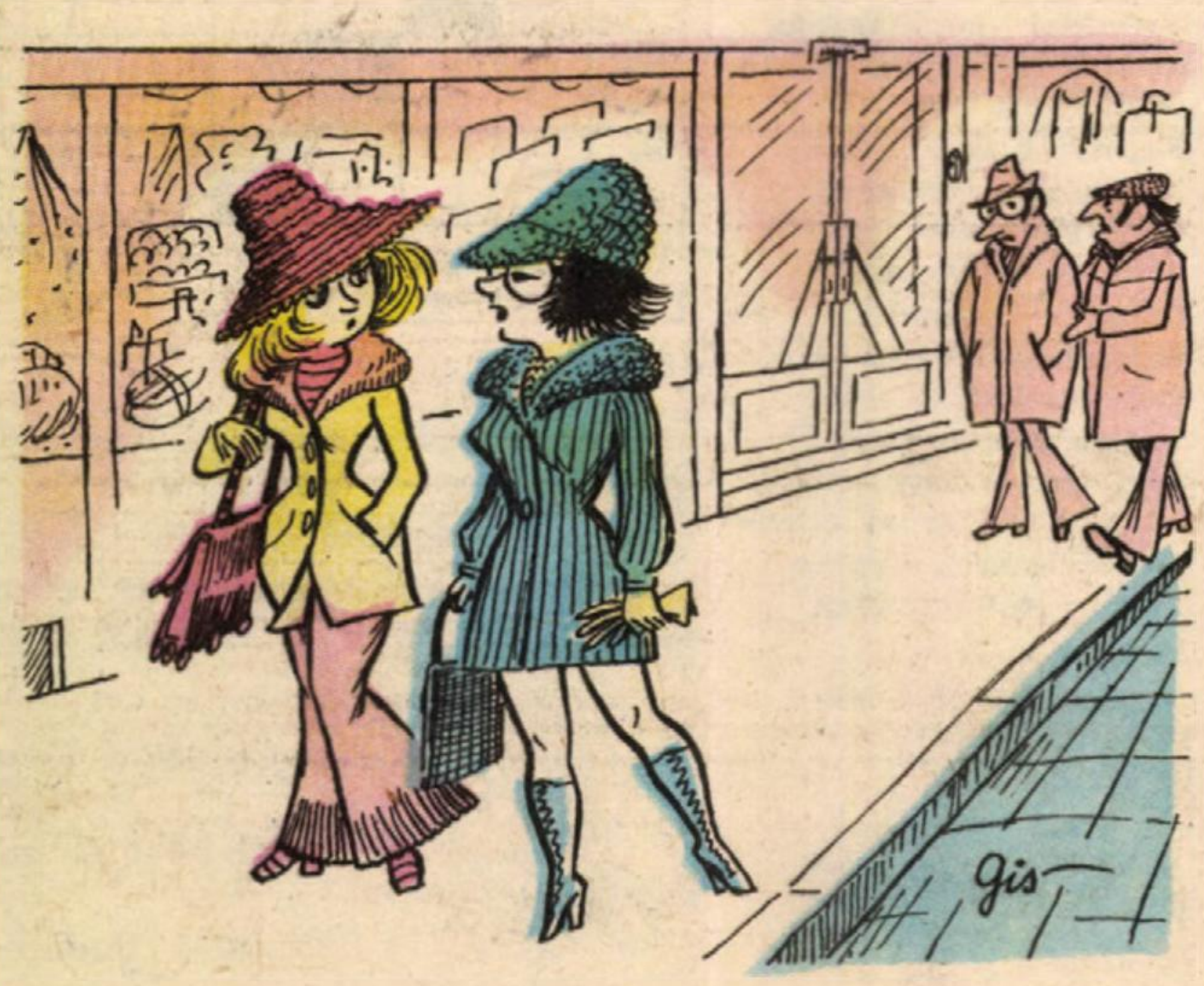

– Nálunk nagyon rövidek az értekezletek. Az én főnököm mindig úgy nyitja meg a vitát, hogy mindjárt le is zárja ...

TÉVÉ-TORNA

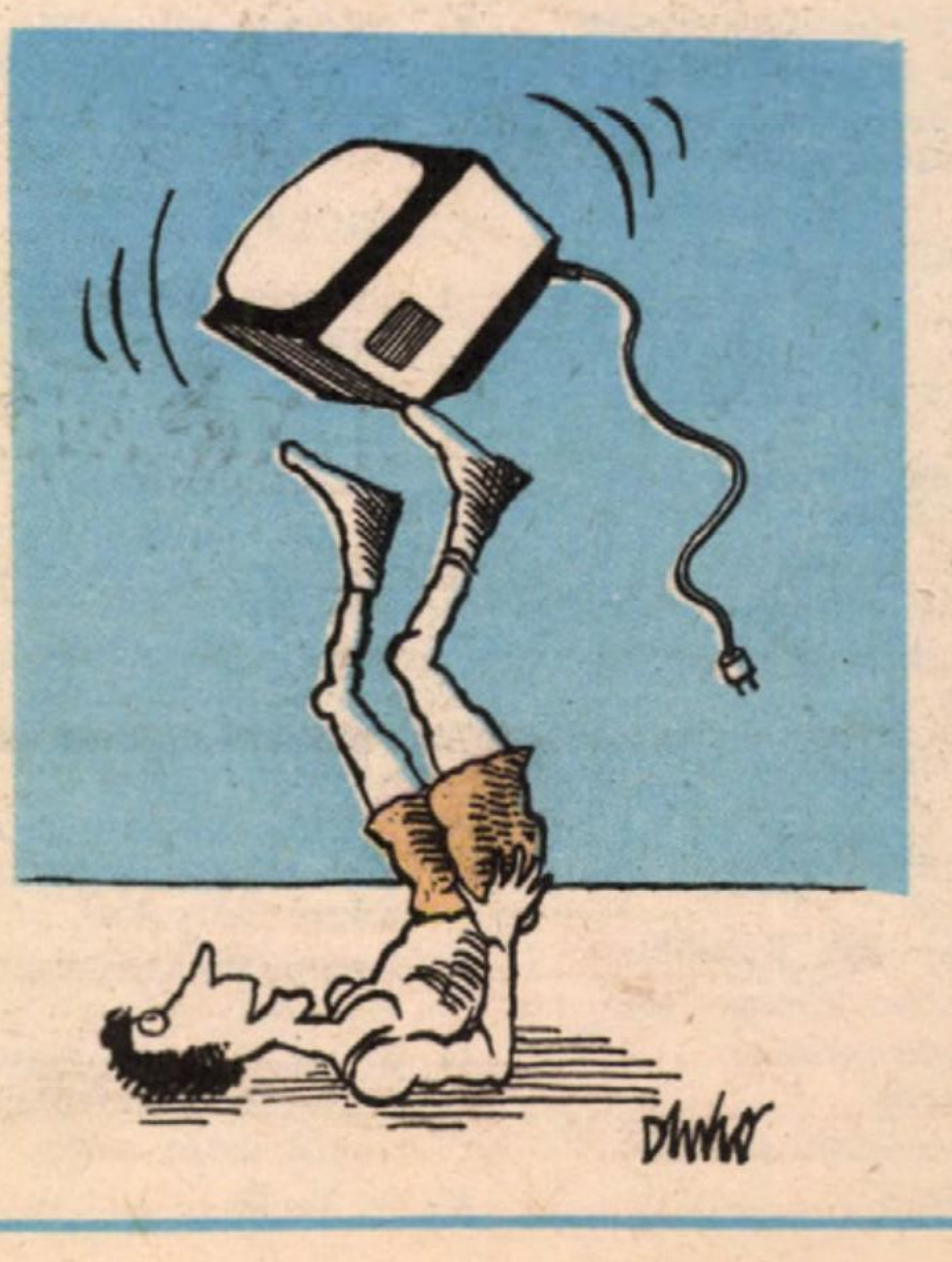

SZENVEDÉLYES BARKOCHBÁS

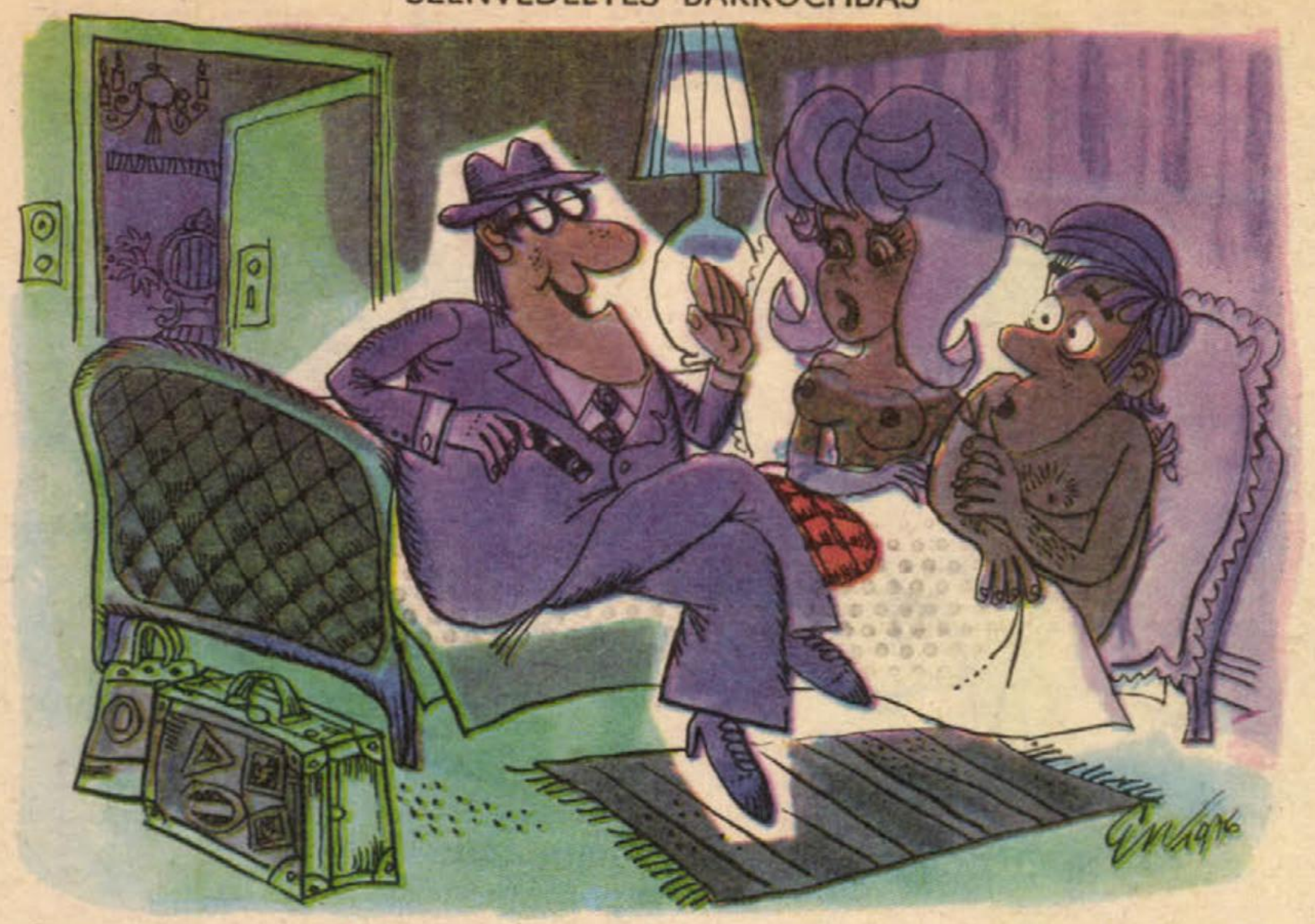

– Egy szót se! Öt perc alatt kitalálom, hogy ki a fiatalember, és miért jött...

TAKARÉKOSSÁG

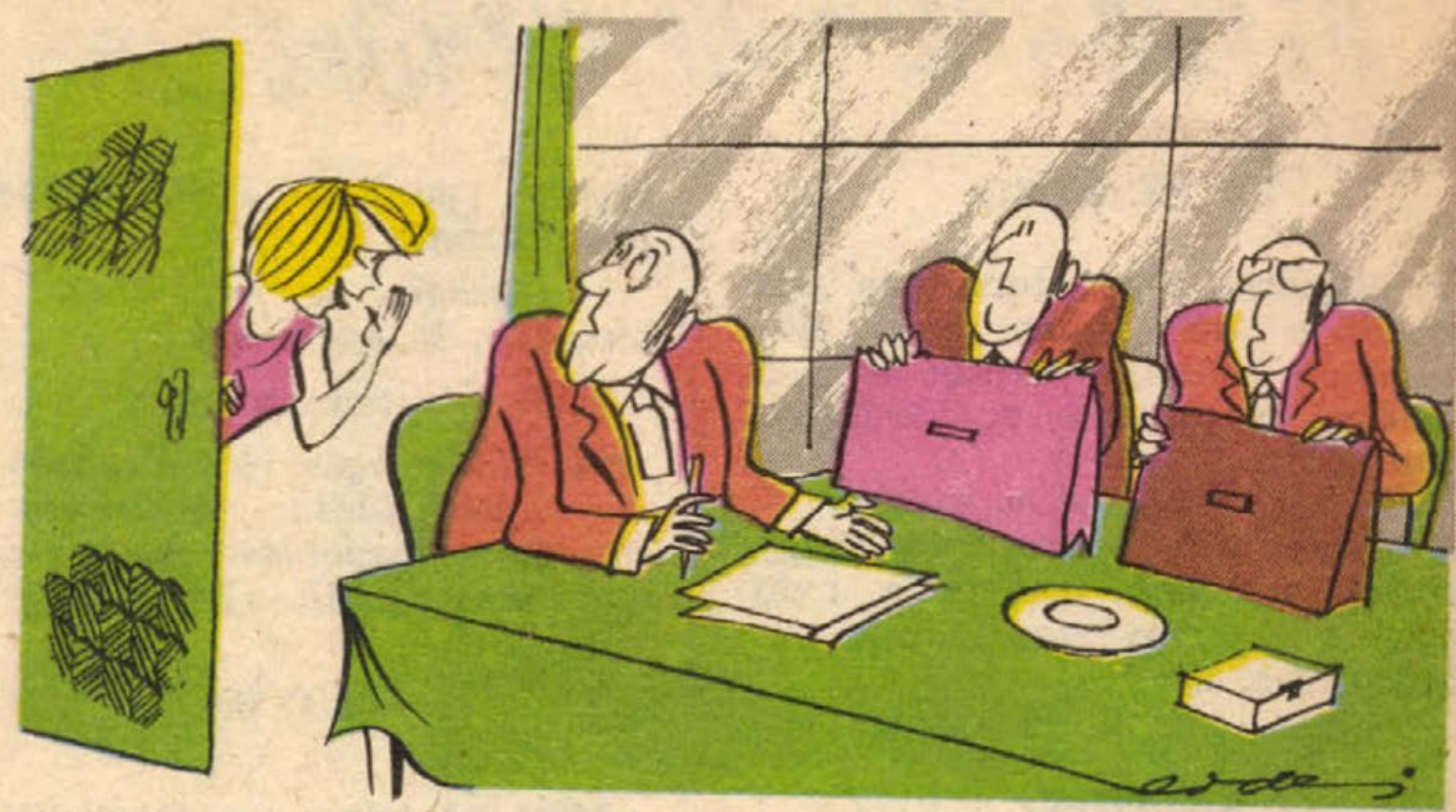

– Igazgató kartárs, az ásványvízhez zsíros vagy lekváros kenyeret hozzak a külföldi vendégeknek?

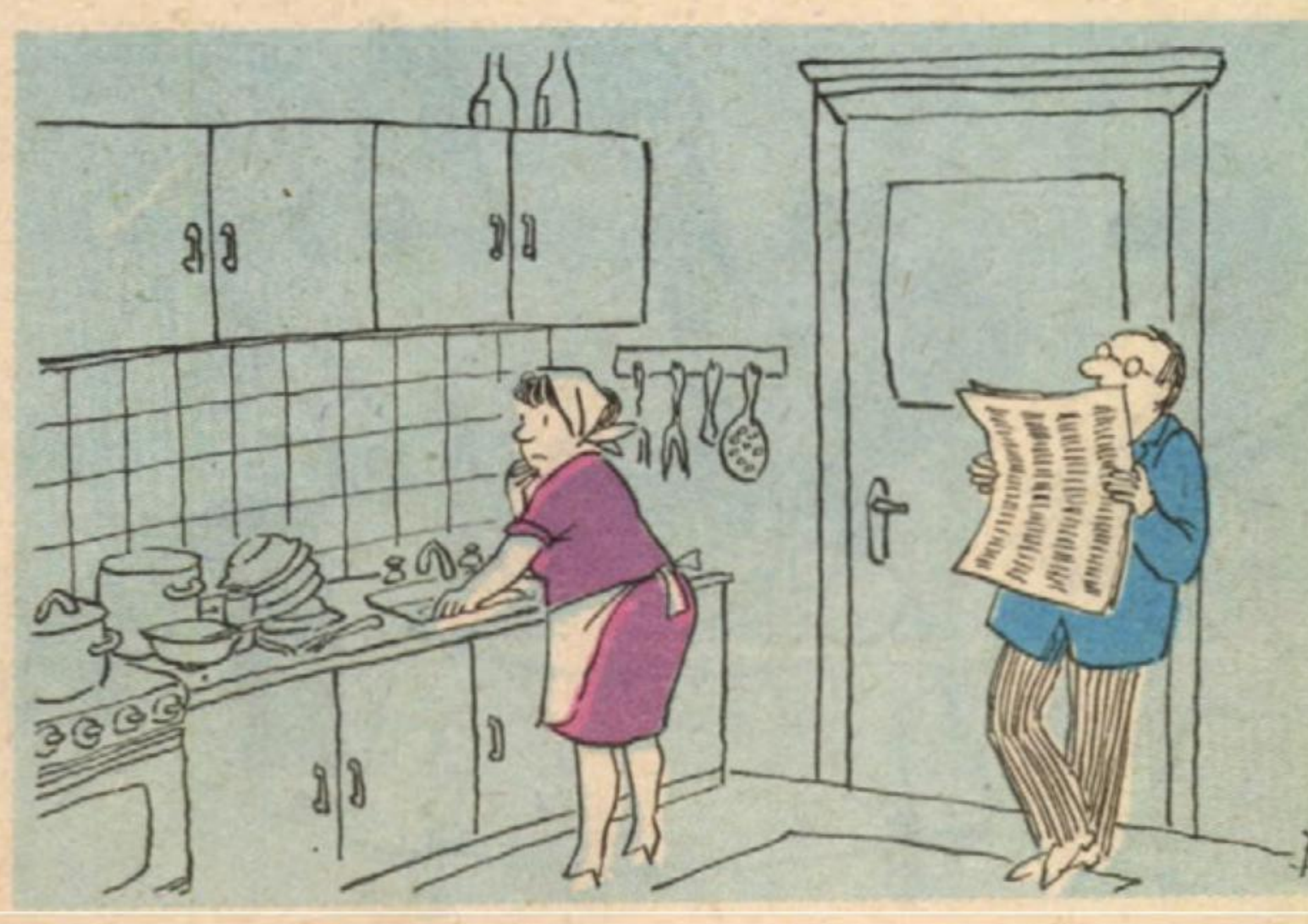

INFORMÁCIÓ-ÖZÖN

– Hogy idehaza, mi újság? A szomszéd kerületbe látogatott a miniszter...

GYŐZELEM!

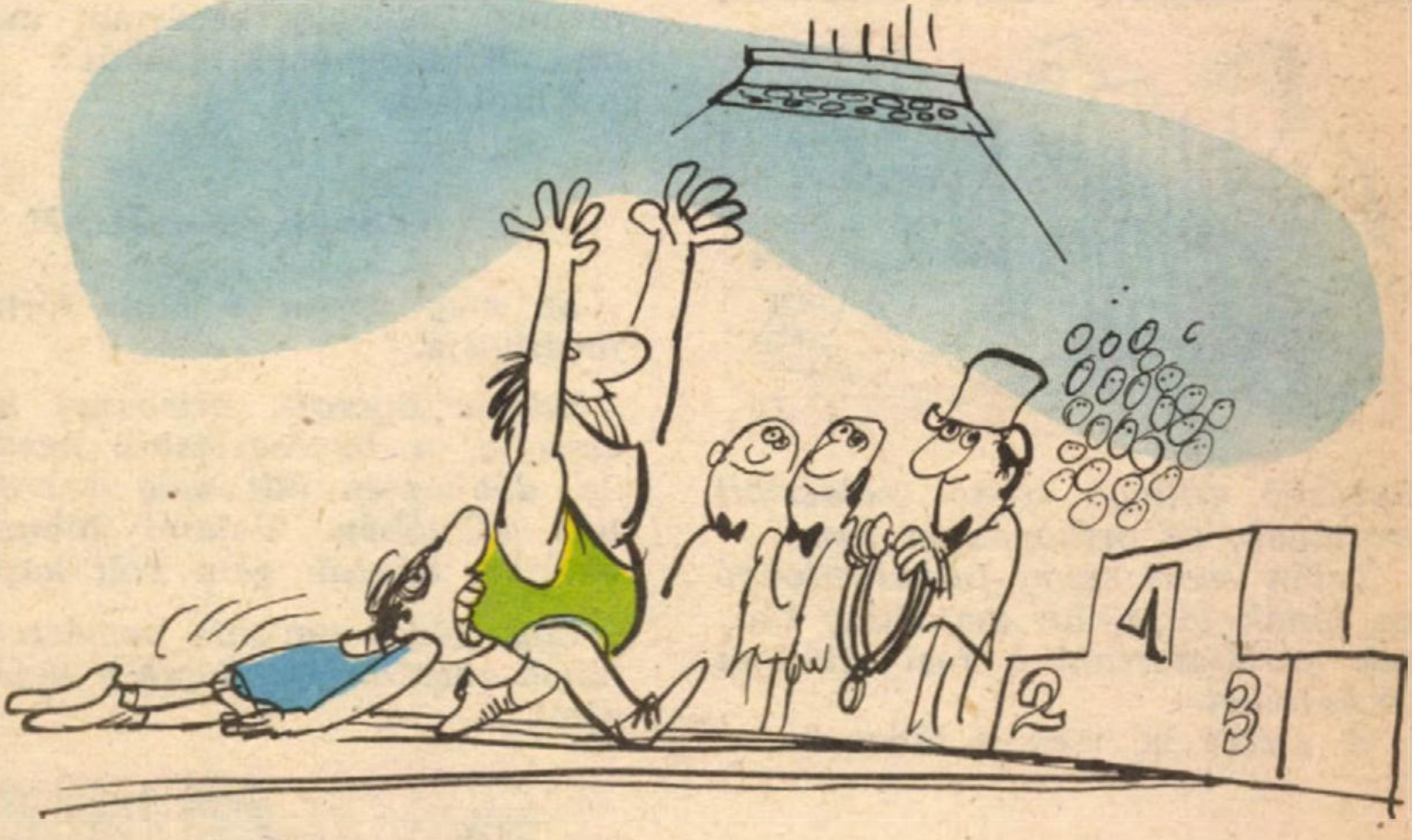

SÉRELEM

Az önteltségéről híres nagy színésznő egy fiatal pályatársnőjével beszélget a színházi társalgóban. Az ifjú színésznő büszkén mutatja, hogy milyen szép karperecet kapott a születésnapjára a vőlegényétől. — Mikor volt a születésnapod, drágám? — kérdezi a nagy színésznő. — Május ötödikén — hangzik a felelet. Mire a kérdező felháborodik: — Vízszintes 1 — függőleges 28. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni legkésőbb február 9-ig kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

1 M	2 I	3 C	4 S	5 O	6 D	7 A	s	8 Z	9 E	10 M	11 T	12 E	13 L	E
14 A	R	S	Z	L	A	N	■	15 S	T	R	O	M	A	N
16 A	G	I	T	A	C	I	17 O	■	18 O	S	L	O	■	s
19 S	A	N	■	20 B	I	L	L	21 E	N	■	B	■	22 H	E
■	23 L	O	24 P	■	25 A	I	D	A	■	26 H	U	27 H	O	G
28 M	O	S	E	29 L	■	30 N	A	S	I	■	31 H	I	V	E
32 A	M	I	T	A	33 S	■	34 T	T	■	35 H	I	B	A	Z
j	■	36 T	I	G	E	37 R	■	38 E	39 L	I	N	A	L	■
40 U	41 K	■	42 T	E	B	E	N	N	E	D	■	43 P	E	44 H
45 S	O	46 M	■	47 R	E	S	■	48 D	R	A	49 H	O	T	A
50 Ö	L	E	51 B	■	S	■	52 K	■	53 E	L	U	N	T	A
54 T	C	■	55 V	56 A	T	57 T	A	■	58 A	G	■	T	■	R
59 Ö	S	60 É	■	61 G	Y	A	L	O	G	O	62 S	■	63 E	L
64 D	A	L	65 I	■	66 É	P	O	■	A	■	67 Z	68 E	K	E
i	K	E	N	É	N	S	Z	Ü	L	E	T	T	E	M

VÍZSZINTES

14. Jampec — a múlt században
15. Az a személy, aki a nevét adja valamilyen vállalkozáshoz, pénzbeli ellenszolgáltatásért
16. Mozgósító tevékenység
18. Európai főváros
19. ... Marino
20. Az egyensúlyát veszíti
22. Nyers megszólítás
23. Törvénybe ütköző cselekedetet művel
25. Híres opera címe
26. Például: a bagoly
28. Folyó, mely a Rajnába ömlik
30. ....-vasi (szerencsejáték)
31. Levelek aláírása előtt gyakori szó
32. Csalás, hitegetés
34. A múlt idő jele
35. Hibát követ el
36. Tigris — németül
38. Meglóg, olajra lép
40. U. K.
42. Nem énbennem
43. P. E. H.
45. Fanyar ízű gyümölcs
47. Az eresz közepe (?)
48. Színművésznőnk (Andrea)
50. Kedvtelésből tartott kutyuska
53. Elege van belőle — egy szóval
54. Tisztelt cím!
55. Gyapotból készült puha anyag
58. Az ezüst jele
59. Például: a szépapja
61. A sakkfigurák egyike
63. Igekötő
64. Szép termetű ifjú
66. Hosszú elbeszélő költemény — a vége nélkül
67. Mellényszerű ruhadarab

FÜGGŐLEGES

1. Francia, belga és holland folyó
2. Nemes lélekre vall
3. Szebbé tesz
4. Szent, rövidítve
5. Testi adottság, mely a táncosnői karriernek akadálya
6. A római birodalom egyik provinciája volt
7. Fontos vegyipari nyersanyag
8. Kettős mássalhangzó
9. Nevelőintézetéről híres angol városka
10. Angol asszonynevek előtt áll
11. Marsall, a Szovjetunió honvédő háborújának egyik hőse volt
12. E. M. O.
13. Olasz névelő
17. Folyékony anyagok keveréke
21. London munkáslakta negyede
22. Ez a kérdés a tavalyi hóval kapcsolatosan merül fel
24. Nyomdai betűnagyság
27. Birkózóversenyen döntő jelentősége van
29. Fogolytábor
33. Férfinév, egyébként Esztergom első érseke
35. Spanyol köznemes
37. Dolog — latinul
39. Valamilyen külső hatást érzékel — közismert idegen szóval
41. Cári tengernagy volt, 1919-ben az orosz ellenforradalmárok vezére
44. Város Hollandiában
46. M. E.
49. A 26. vízsz. kezdete
51. B. V.
52. Tengeri rabló
56. Az ezüst jele
57. A közönség tetszését jelzi
60. Igekötő
62. Mint a 4 függ.
63. Földművelő eszköz
65. Izmokat köt össze
68. És — latinul

ÉRTHETŐ

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„— Miért nem maradt ott tovább is?
— Mert ott már nincs több tányér!"

100—100 forintot nyert:

Kércsy Györgyné, 8200 Veszprém, Stadion u. 6/c.

Hasek Ferencné, 1074 Budapest, Hársfa u. 27.

Rőczey Lipót, 1037 Budapest, Királylaki út 46.

A nyereményeket postán küldjük el.

```
miértnemmaradto
elmereng levert
rien mo b marot
toldiestéje ejt
ony ücsörög lao
t gözsip négyiv
trén esös sue á
maszek rév b lb
ág ök töm kerub
r k elad marodi
nyil esökabát s
i kleist talár
nhö frottir cet
cato a  fn pisa
stöbbtányér ott
```